

វិទ្យា-វិទ្យា

មុន្នុយា

อัล-อินญีล

ยะหฺยา

คำนำ

หนังสือที่ท่านอ่านอยู่นี้ คือ *ยะหุยา* เป็น
ชูเราะฮฺหนึ่งของคัมภีร์อินญิล อัลลอฮฺ (ช.บ.) ทรง
ประทานคัมภีร์อินญิล เป็นสิ่งชี้แนะและแสงสว่างเป็น
คำเตือนแก่ผู้ยำเกรงทั้งหลาย และเป็นที่ยืนยันคัมภีร์ที่
อยู่เบื้องหน้าคือคัมภีร์เตารอฮฺ เราต้องศรัทธาต่อโอองการ
ทั้งหลายที่อัลลอฮฺทรงประทานลงมา

ยะหุยา เป็นซอฮาบะฮฺท่านหนึ่งของนบีอีซา
(อ.) หนังสือเล่มนี้เน้นงานช่วงท้ายของนบีอีซาในโลก
คุณยา ก่อนที่ท่านได้ขึ้นสู่สรวงสวรรค์ที่ซึ่งท่านใกล้ชิด
กับอัลลอฮฺ (ช.บ.) และในอนาคตจะลงมาอีก หนังสือ
เล่มนี้ยังได้ระบุถึงเรื่องราวต่างๆ อันได้แก่ คำพูดและ
การกระทำของนบีอีซา (อ.) สัญญาณต่างๆ ที่ท่านได้
นำมาจากอัลลอฮฺ คำสอนของท่านที่เกี่ยวกับตัวท่าน
เอง และบรรดาเรื่องราวอันเป็นเครื่องยืนยันว่าท่านเป็น
ผู้มีส่งาราศีทั้งในภพนี้และในภพหน้า

คัมภีร์อินฉูลเดิมเขียนไว้เป็นภาษากรีกซึ่งในสมัยนั้นเป็นภาษาสามัญของโลกทะเลเมดิเตอร์เรเนียน ก่อนศตวรรษที่ 5 คัมภีร์อินฉูลได้รับการแปลเป็นภาษาละติน (อาณาจักรโรมัน) ภาษาซีเรีย (ตะวันออกกลาง) ภาษาอียิปต์โบราณ และภาษาอาร์มีเนีย ต่อมาได้แปลเป็นภาษาต่างๆ ทั่วโลก

ผู้จัดพิมพ์

สารบัญ

กาลิมาตุลลอลุเข้ามาในโลกคนยา	7
(1:1-18)	
นบียะหุยาและสาวกกลุ่มแรกของอีซา	9
(1:19-51)	
การทำงานของอีซา อัถ-มะซีฮฺ	15
(2:1 – 12:50)	
ช่วงเวลาสุดท้ายในกรุงเยรูซาเล็ม	92
(13:1 – 19:42)	
การฟื้นคืนจากความตายของอีซา	133
(20:1-31)	
การปรากฏของอีซาในแคว้นกาลิลี	138
(21:1-25)	

บิสมิลลาฮิรเราะฮ์มานิรรอฮีม

กาลิมะตุลลอฮุเข้ามาในโลกดุนยา

¹ ตอนเริ่มต้นก่อน โลกดุนยานี้เกิดขึ้นก็มี กาลิมะตุลลอฮุอยู่แล้ว กาลิมะตุลลอฮุอยู่กับอัลลอฮุ และอัลลอฮุเป็นฉันใด กาลิมะตุลลอฮุก็เป็นฉันนั้น ² กาลิมะตุลลอฮุอยู่กับอัลลอฮุตั้งแต่เริ่มต้น ³ อัลลอฮุ ทรงสร้างสรรพสิ่งขึ้นมาโดยกาลิมะตุลลอฮุ ใน บรรดาสิ่งที่ถูกสร้างขึ้นนั้น ไม่มีสักสิ่งเดียวที่ไม่ได้ เกิดมาจากกาลิมะตุลลอฮุ ⁴ กาลิมะตุลลอฮุเป็น แหล่งแห่งชีวิต และชีวิตนั้นเป็นความสว่างของ มนุษย์ ⁵ ความสว่างส่องเข้ามาในความมืด และ ความมืดไม่สามารถเอาชนะความสว่างนั้นได้

⁶ มีชายคนหนึ่งที่อัลลอฮุทรงส่งมาคืออนบียะหุยา ⁷ เขามาเพื่อเป็นพยานให้แก่ความสว่างนั้น เพื่อว่า ทุกคนจะได้ศรัทธาผ่านทางเขา ⁸ เขาไม่ใช่ความ สว่างนั้น แต่เขามาเพื่อเป็นพยานให้แก่ความสว่าง นั้น

⁹ ความสว่างแท้ที่ทำให้มนุษย์ทุกคนเห็นสัจธรรม
ได้นั้นกำลังเข้ามาในโลกคุณยา ¹⁰ ท่านอยู่ในโลก
คุณยาที่อัลลอฮ์ทรงสร้างขึ้นมาผ่านทางท่าน แต่
โลกคุณยากลับไม่รู้จักท่าน

¹¹ เมื่อท่านได้มายังบ้านเมืองของท่าน ชาวบ้าน
ชาวเมืองของท่านกลับไม่ยอมรับท่าน ¹² แต่ทุกคน
ที่ยอมรับท่าน และศรัทธาในนามของท่านนั้น ท่าน
ก็ให้สิทธิพวกเขาเป็นเหมือนลูกที่รักของอัลลอฮ์
¹³ พวกเขาไม่ได้เป็นเหมือนลูกที่เกิดจากเลือดเนื้อ
หรือกามารมณ์ หรือความประสงค์ของมนุษย์ แต่
เป็นเหมือนลูกโดยได้รับฐานะจากอัลลอฮ์

¹⁴ กาลิมะตุลลอฮ์นั้นมาเกิดเป็นมนุษย์และมีชีวิต
อยู่ท่ามกลางเรา เราเห็นสง่าราศีของท่านซึ่งเหมือน
สง่าราศีของบุตรคนเคียวของบิดา บริบูรณ์ด้วย
ความกรุณาปรานีและสัจธรรม ¹⁵ นบีเยเรมีย์เป็น
พยานให้กับท่าน และร้องประกาศว่า “นี่แหละ คือ
ท่านผู้ที่ข้าพเจ้ากล่าวถึงว่า ท่านผู้มาภายหลัง
ข้าพเจ้า แต่เป็นใหญ่กว่าข้าพเจ้า เพราะว่าท่าน

คำรองอยู่ก่อนข้าพเจ้า”¹⁶ ท่านเต็มเปี่ยมไปด้วยความ
 กรุณาปราณีซึ่งพวกเราได้รับครั้งแล้วครั้งเล่า¹⁷ คือ
 ว่าเมื่อก่อนอัลลอฮฺได้ให้ซาริอะฮ์ผ่านทางนบีมูซา
 แต่บัดนี้อัลลอฮฺได้สำแดงความกรุณาปราณีและ
 สัจธรรมผ่านมาทางอีซา อัล-มะซีฮฺ¹⁸ ไม่มีใครเคย
 เห็นอัลลอฮฺเลย แต่ผู้เป็นหนึ่งเดียวซึ่งเป็นพระเจ้า
 อยู่ใกล้กับพระทัยพระบิดาได้เปิดเผยอัลลอฮฺแล้ว

คำพยานของนบียะหุยา

¹⁹ นี่เป็นคำพยานของนบียะหุยา คือเมื่อพวกเขาฮุดี
 ส่งพวกผู้ประกอบพิธีทางศาสนาและพวกเลวีจาก
 กรุงเยรูซาเล็มไปถามนบียะหุยาว่าท่านคือใคร
²⁰ ท่านก็ยอมรับและไม่ได้ปฏิเสธ คือยอมรับว่า
 “ข้าพเจ้าไม่ใช่อัล-มะซีฮฺ”²¹ พวกเขาจึงถามว่า “ถ้า
 อย่างนั้นท่านเป็นใคร? เป็นนบีมูซาหรือ?” นบิ
 ยะหุยาตอบว่า “ข้าพเจ้าไม่ใช่ นบีมูซา” “ท่านเป็น
 นบิที่เรากำลังคอยหรือ?” และนบียะหุยาตอบว่า
 “ไม่ใช่”²² พวกเขาจึงถามว่า “แล้วท่านเป็นใคร? ขอ

ให้ตอบมา จะได้ไปบอกคนที่ส่งเรามา ท่านจะตอบเรื่องตัวท่านว่าอย่างไร?”²³ ท่านตอบว่า

“ข้าพเจ้าเป็นเสียงของคนทีร้องประกาศ
ในถิ่นทุรกันดารว่า

‘จงทำทางของพระผู้เป็นเจ้าให้ตรงไป’

ตามที่นบิยะฮุซยา กล่าวไว้”

²⁴ คนเหล่านั้นที่พวกฟาริสีส่งมา ²⁵ ถามนบิยะหุยา ว่า “ถ้าท่านไม่ใช่อัล-มะซีฮฺหรืออนบิอิลยาส หรืออนบิที่เรากำลังคอยนั้นแล้ว ทำไมท่านถึงให้บังพิศมา?”

²⁶ นบิยะหุยาตอบเขาว่า “ข้าพเจ้าให้บังพิศมาด้วยน้ำ แต่มีคนหนึ่งยืนอยู่ท่ามกลางพวกท่านที่ท่านไม่รู้จัก ²⁷ ท่านผู้นั้นมาภายหลังข้าพเจ้า แม้แต่สายรัดรองเท้าของท่าน ข้าพเจ้าก็ไม่สมควรที่จะแก้”

²⁸ เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นที่หมู่บ้านเบธานีฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้นที่ซึ่งนบิยะหุยากำลังให้บังพิศมา

แกะหม่อมของอัลลอฮ์

²⁹ วันรุ่งขึ้นนบียะหุยาเห็นอีซากำลังมาทางตน จึงกล่าวว่า “คูซนี่คือแกะหม่อมของอัลลอฮ์ ผู้รับบาปของโลกคุณยาไป ³⁰ ท่านผู้นี้แหละที่ข้าพเจ้ากล่าวว่า ‘ภายหลังข้าพเจ้าจะมีผู้หนึ่งที่ยิ่งใหญ่กว่าข้าพเจ้ามา เพราะที่ท่านดำรงอยู่ก่อนข้าพเจ้า’ ³¹ ข้าพเจ้าเองไม่รู้จักท่าน แต่เพื่อให้ท่านเป็นที่ประจักษ์แก่พงศ์พันธุ์ของนบียะอุกุบ ข้าพเจ้าจึงให้บัพติศมาด้วยน้ำ” ³² และนบียะหุยากล่าวเป็นพยานว่า “ข้าพเจ้าเห็นรุซุลลอฮ์เสด็จลงมาจากสรวงสวรรค์เหมือนดั่งนกพิราบ และทรงอยู่กับท่าน ³³ ข้าพเจ้าเองไม่รู้จักท่าน แต่อัลลอฮ์ผู้ทรงส่งข้าพเจ้ามาให้บัพติศมาด้วยน้ำ ได้ตรัสกับข้าพเจ้าว่า ‘เมื่อเห็นรุซุลลอฮ์เสด็จลงมาทรงอยู่กับคนใด คนนั้นแหละจะเป็นคนให้บัพติศมาด้วยอัครุซุลกุซุซ’ ³⁴ และข้าพเจ้าก็เห็นแล้ว และเป็นพยานว่าท่านผู้นี้แหละเป็นอัล-มะซีฮ์ผู้เป็นที่รักยิ่งของอัลลอฮ์”

สาวกพวกแรกของอีซา

³⁵ รุ่งขึ้นนบีเยเรมีย์ยืนอยู่ที่นั่นอีกกับศิษย์ของท่านสองคน ³⁶ ท่านมองคู่อีซาขณะที่อีซาเดินผ่านไป และท่านกล่าวว่า “คู่นี้คือแกะหนุ่มของอัลลอฮ์” ³⁷ ศิษย์สองคนนั้นได้ยินท่านพูดอย่างนี้ก็ติดตามอีซาไป ³⁸ อีซาเหลียวมาดูและเห็นเขาทั้งสองตามท่านมา จึงถามเขาว่า “พวกท่านหาอะไร?” เขาทั้งสองตอบท่านว่า “รับบี (ซึ่งแปลว่าท่านอาจารย์) ท่านพักอยู่ที่ไหน?” ³⁹ ท่านตอบพวกเขาว่า “มาคูเถิด” เขาก็ไปยังที่อยู่ของท่าน และวันนั้นก็พักอยู่กับท่าน เพราะขณะนั้นประมาณสี่โมงเย็นแล้ว ⁴⁰ คนหนึ่งในสองคนนั้นที่ได้ยินนบีเยเรมีย์พูดและติดตามอีซาไป คืออันครูว์น้องชายของซีโมนเปโตร ⁴¹ แล้วอันครูว์ก็ไปหาซีโมนพี่ชายของตนก่อน และบอกเขาว่า “เราพบอัล-มะซีฮู (แปลว่าผู้ได้รับการทรงเจิม) แล้ว” ⁴² อันครูว์จึงพาซีโมนไปเฝ้าอีซา เมื่ออีซาเห็นเขาแล้วก็กล่าวว่า “ท่านคือ

ซีโมนบุตรยะหฺยา คนจะเรียกท่านว่าเศฟาต” (ซึ่งแปลว่าเปโตร)

อีซาเรียกฟิลิปและนาธานาเอล

⁴³ รุ่งขึ้นอีซาตั้งใจจะไปยังแคว้นกาลิลี ท่านพบฟิลิป จึงกล่าวกับเขาว่า “จงตามเรามา” ⁴⁴ ฟิลิปมาจากเบธไซดาเมืองของอันครูว์และเปโตร ⁴⁵ ฟิลิปไปหา นาธานาเอลและบอกเขาว่า “เราพบคนที่นบีมุซา กล่าวถึงในคัมภีร์เตารอฮฺ และคนที่พวกนบีกกล่าวถึง คือ อีซาชาวนาซาเรธบุตรยอสุฟ” ⁴⁶ นาธานาเอลถามเขาว่า “สิ่งดีๆ จะมาจากนาซาเรธได้หรือ?” ฟิลิปตอบว่า “มาเถอะ” ⁴⁷ เมื่ออีซาเห็นนาธานาเอลมาหา ท่านจึงกล่าวเกี่ยวกับตัวเขาว่า “นี่แหละ ผู้ที่สืบเชื้อสายของนบียะอฺกูบแท้ ในตัวเขาไม่มีอูบาย” ⁴⁸ นาธานาเอลตอบท่านว่า “ท่านรู้จักข้าพเจ้าได้อย่างไร?” อีซาตอบเขาว่า “เราเห็นท่านอยู่ใต้ต้นมะเดื่อก่อนที่จะฟิลิปจะเรียกท่าน” ⁴⁹ นาธานาเอลตอบท่านว่า “รับนบี ท่านเป็นอัล-มะซีฮฺผู้ที่รักยิ่งของ

อัลลอฮฺ ท่านเป็นกษัตริย์ของวงศ์พันธุ์นบียะอฺกูบ”
⁵⁰ อีซาตอบเขาว่า “เพราะเราบอกท่านว่าเราเห็น
 ท่านอยู่ใต้ต้นมะเดื่อท่านจึงศรัทธาหรือ? ท่านจะ
 เห็นเหตุการณ์ใหญ่กว่านั้นอีก” ⁵¹ แล้วอีซาจึงกล่าว
 อีกว่า “เราบอกความจริงกับพวกท่านว่า ท่านจะ
 เห็นท้องฟ้าแหวกออกและเหล่ามะลาอิกะฮฺของ
 อัลลอฮฺขี้นลงอยู่เหนือเราผู้เป็นบุตรมนุษย์”

งานสมรสที่หมู่บ้านคานา

¹ วันที่สามมีงานสมรสที่หมู่บ้านคานาในแคว้นกาลิลี มารดาของอีซาก็อยู่ที่นั่น ² อีซาและสาวกของท่านได้รับเชิญไปในงานนั้นด้วย ³ เมื่อน้ำองุ่นหมักหมดแล้ว มารดาของอีซาพูดกับท่านว่า “เขาไม่มีน้ำองุ่นหมักแล้ว” ⁴ อีซาตอบนางว่า “แม่ ไม่ใช่ธุระของแม่ เวลาของลูกยังมาไม่ถึง” ⁵ มารดาของท่านจึงบอกพวกคนใช้ว่า “จงทำตามที่ท่านสั่งเจ้าเถิด” ⁶ มีโอ่งหินตั้งอยู่ที่นั่นหกใบ เพื่อชำระล้างร่างกายตามธรรมเนียมของพวกยิว จูน่าโอ่งละประมาณหนึ่งร้อยลิตร ⁷ อีซาสั่งพวกคนใช้ว่า “จงตักน้ำใส่โอ่งให้เต็มเถิด” แล้วพวกเขาก็ตักน้ำจนเต็มโอ่งเสมอปาก ⁸ แล้วท่านสั่งพวกเขาว่า “จงตักเอาไปให้เจ้าภาพเถิด” เขาก็เอาไปให้ ⁹ เมื่อเจ้าภาพชิมน้ำที่กลายเป็นน้ำองุ่นหมักแล้ว และไม่รู้ว่ามีมาจากไหน (แต่คนใช้ที่ตักน้ำนั้นรู้) เจ้าภาพจึงเรียกเจ้าบ่าวมา ¹⁰ และพูดกับเขาว่า “ใครๆ เขาก็เอาน้ำ

องุ่นหมักอย่างดีมาให้ก่อน เมื่อคั้นกันมากแล้วจึงเอาที่ไม่ค่อยดีมา แต่ท่านเก็บน้ำองุ่นหมักอย่างดีไว้จนถึงเดี๋ยวนี้” ¹¹ สัจฺญาณครั้งแรกนี้ อีซาทำที่หมู่บ้านคานาในแคว้นกาลิลี และได้สำแดงสง่าราศีของท่าน พวกสาวกของท่านก็ศรัทธาในท่าน

¹² ภายหลังเหตุการณ์นี้ อีซาไปยังเมืองคาเปอร์นาอุม พร้อมกับมารดาและบรรดาน้องชายและพวกสาวกของท่าน และพักอยู่ที่นั่นเพียงไม่กี่วัน

การชำระพระวิหาร

¹³ เทศกาลปีสกาของพวกยาสูดีใกล้เข้ามาแล้ว อีซาขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม ¹⁴ ท่านเห็นคนขายวัวขายแกะ ขายนกพิราบ และคนรับแลกเงินนั่งอยู่ตามบริเวณพระวิหาร ¹⁵ ท่านจึงเอาเชือกทำเป็นแส้ไล่คนเหล่านั้นพร้อมกับแกะและวัวออกไปจากบริเวณพระวิหาร เทเงินทิ้งและคว่ำโต๊ะของบรรดาคนรับแลกเงิน ¹⁶ แล้วกล่าวกับพวกคนขายนกพิราบว่า “เอาของพวกนี้ออกไป อย่าทำให้สถานที่อัน-

บริสุทฺธิ์ของพระบิดาเรากลายเป็นตลาด”¹⁷ พวกเขา
 สาวกของท่านก็ระลึกขึ้นได้ถึงคำที่เขียนไว้ว่า
 “ความร้อนใจในเรื่องสถานที่อันบริสุทฺธิ์ของ
 พระองค์จะท่วมทับข้าพระองค์”¹⁸ พวกเขาสูติจึงพูด
 กับท่านว่า “ท่านจะสำแดงสัตถุณฺณอะไรให้เราเห็น
 ว่าท่านมีสิทธิ์ทำการเช่นนี้ได้?”¹⁹ อีซาจึงตอบพวกเขา
 เขาว่า “ถ้าทำลายวิหารนี้ เราจะสร้างขึ้นภายในสาม
 วัน”²⁰ พวกเขาสูติจึงพูดว่า “วิหารนี้เขาได้ใช้เวลาก่อ
 สร้างถึงสี่สิบหกปีแล้ว และท่านจะสร้างขึ้นใหม่
 ภายในสามวันหรือ?”²¹ แต่วิหารที่ท่านกล่าวถึงนั้น
 คือร่างกายของท่าน²² เพราะฉะนั้นเมื่ออัลลอฮฺทรง
 ให้ท่านฟื้นขึ้นจากความตายแล้ว พวกเขาสาวกของ
 ท่านก็ระลึกได้ว่าท่านกล่าวอย่างนี้ และพวกเขาก็
 ศรัทธาในคัมภีร์บริสุทฺธิ์และถ้อยคำที่อีซากล่าวนั้น

อีซา รู้จักมนุษย์ทุกคน

²³ ขณะที่ท่านอยู่ที่กรุงเยรูซาเล็มในเทศกาลปีสกานั้น
 นั้นมีคนจำนวนมากศรัทธาในนามของท่าน เพราะ

.....

พวกเขาเห็นสัญญาณที่ท่านได้ทำ²⁴ แต่ส่วนอิซาเอง
 ไม่ได้วางใจคนเหล่านั้น²⁵ เพราะท่านรู้จักมนุษย์ทุก
 คน และท่านไม่จำเป็นที่จะต้องมีใครมาเป็นพยาน
 เรื่องมนุษย์ เพราะท่านเองทราบว่าอะไรอยู่ในตัว
 มนุษย์

อิชากับนิโคเดมัส

¹ มีชายคนหนึ่งในพวกฟาริสีชื่อนิโคเดมัส เป็นขุนนางของพวกยิว ² คนนี้มาหาอิชาตอนกลางคืน กล่าวกับท่านว่า “ท่านอาจารย์ เราทราบว่าท่านเป็นครูที่มาจากอัลลอส เพราะไม่มีใครสำแดงสัญญาณที่ท่านทำนั้นได้ นอกจากอัลลอสทรงอยู่กับเขา” ³ อิชาตอบเขาว่า “เราบอกความจริงกับท่านว่า ถ้าคนใดไม่ได้เกิดใหม่ คนนั้นไม่สามารถได้รับส่วนในการปกครองของอัลลอสได้” ⁴ นิโคเดมัสตอบท่านว่า “คนชราจะเกิดใหม่ได้อย่างไร? จะเข้าไปในท้องของแม่ครั้งที่สองแล้วเกิดใหม่ได้หรือ?” ⁵ อิชากล่าวว่า “เราบอกความจริงกับท่านว่า ถ้าใครไม่ได้เกิดจากน้ำและรุสูลลอส คนนั้นจะเข้าอยู่ในการปกครองของอัลลอสไม่ได้ ⁶ มนุษย์ให้กำเนิดชีวิตได้ก็แต่เพียงทางร่างกายมนุษย์ แต่รุสูลลอสให้กำเนิดและมีชีวิตได้ทางจิตวิญญาณ ⁷ อย่าประหลาดใจที่เราบอกท่านว่า พวกท่านต้อง

เกิดใหม่⁸ ลมจะพัดไปที่ไหนก็พัดไปที่นั่น และ
 ท่านได้ยินเสียงลมนั้นแต่ไม่รู้ว่าลมมาจากไหนและ
 ไปที่ไหน คนที่เกิดจากรูสุลลอส⁹ ก็เป็นอย่างนั้นทุก
 คน”⁹ นิโคเดมัสถามท่านว่า “เหตุการณ์อย่างนี้จะ
 เป็นไปได้ได้อย่างไร?”¹⁰ อีซากล่าวตอบเขาว่า “ท่าน
 เป็นถึงอาจารย์ของพงศ์พันธุ์บิยะอูบ ท่านไม่
 เข้าใจสิ่งเหล่านี้เลยหรือ?”¹¹ เราบอกความจริงกับ
 ท่านว่า เราพูดสิ่งที่เรารู้ และบอกท่านถึงสิ่งที่เรา
 เห็น แต่พวกท่านไม่ยอมรับสิ่งที่เราบอกนั้น¹² ถ้า
 เราบอกพวกท่านถึงสิ่งต่างๆ ทางฝ่ายโลกคุณยาและ
 พวกท่านไม่ศรัทธา แล้วท่านจะศรัทธาได้อย่างไร
 ถ้าเราบอกท่านถึงสิ่งต่างๆ ทางฝ่ายสรวงสวรรค์
¹³ ไม่มีใครเคยขึ้นไปยังสรวงสวรรค์นอกจากผู้ที่ลง
 มาจากสรวงสวรรค์ คือเราผู้เป็นบุตรมนุษย์¹⁴ นบี
 มูซายกูขึ้นในถิ่นทุรกันดารอย่างไร บุตรมนุษย์
 จะต้องถูกยกขึ้นอย่างนั้น¹⁵ เพื่อทุกคนที่ศรัทธาใน
 บุตรมนุษย์นั้นจะได้ชีวิตนิรันดร์”

¹⁶ เพราะว่าอัลลอฮฺทรงรักโลกคุณยามาก จนถึงขนาดประทานอัล-มะซีฮฺผู้เป็นที่รักยิ่งผู้เดียวของพระองค์ เพื่อทุกคนที่ศรัทธาในท่านนั้นจะไม่พินาศ แต่มีชีวิตนิรันดร์ ¹⁷ เพราะว่าอัลลอฮฺทรงให้อัล-มะซีฮฺผู้เป็นที่รักยิ่งเข้ามาในโลกคุณยา ไม่ใช่เพื่อพิพากษา แต่เพื่อช่วยให้รอดโดยท่านนั้น ¹⁸ คนที่ศรัทธาในอัล-มะซีฮฺจะไม่ถูกพิพากษา ส่วนคนที่ไม่ได้ศรัทธาก็ถูกพิพากษาอยู่แล้ว เพราะเขาไม่ได้ศรัทธาในนามของอัล-มะซีฮฺผู้เป็นที่รักยิ่งของอัลลอฮฺ ¹⁹ หลักการพิพากษามืออย่างนี้ คือความสว่างเข้ามาในโลกคุณยาแล้ว แต่มนุษย์รักความมืดมากกว่าความสว่าง เพราะกิจการของพวกเขาเลวทราม ²⁰ เพราะทุกคนที่ประพฤติชั่วก็เกลียดความสว่าง และไม่มาหาความสว่าง เนื่องจากกลัวว่าการกระทำของตนจะปรากฏ ²¹ แต่คนที่ประพฤติตามสัจธรรมก็มาถึงความสว่าง เพื่อให้เห็นว่าการกระทำของเขานั้นทำโดยพึ่งอัลลอฮฺ

อิซาและนบียะหุยา

²² หลังจากนั้น อิซาเข้าไปในแคว้นยูเดียกับพวกสาวกของท่าน และอยู่ที่นั่นกับพวกเขา และได้ให้บัญญัติ ²³ นบียะหุยา ก็ให้บัญญัติอยู่ที่อายโนน ใกล้หมู่บ้านสาติม เพราะที่นั่นมีน้ำมาก และคนทั้งหลายก็พากันมารับบัญญัติ ²⁴ เพราะนบียะหุยา ยังไม่ถูกขังในคุก

²⁵ แต่เกิดการโต้เถียงกันขึ้นระหว่างพวกศิษย์ของนบียะหุยาและคนหนึ่งในพวกยาฮูดีเรื่องการชำระมลทิน ²⁶ พวกเขาจึงไปหานบียะหุยาบอกว่า “อาจารย์ คนที่อยู่กับอาจารย์ที่ฟากแม่น้ำจอร์แดน ข้างโน้น คนที่อาจารย์พูดถึงนั้น นี่แน่ะ คนนี้กำลังให้บัญญัติและทุกคนก็พากันไปหาเขา” ²⁷ นบียะหุยาตอบว่า “ไม่มีใครสามารถรับสิ่งใดได้ นอกจากสิ่งที่อัลลอฮ์ประทานให้เขาจากสรวงสวรรค์” ²⁸ พวกท่านเองก็เป็นพยานได้ว่า ข้าพเจ้าพูดว่า ข้าพเจ้าไม่ได้เป็นอัล-มะซีฮฺ แต่ข้าพเจ้าได้รับคำ-

บัญชาให้นำทางแก่ท่าน ²⁹ ท่านที่มีเจ้าสาวนั้นแหละ คือเจ้าบ่าว ส่วนเพื่อนเจ้าบ่าวที่ยืนฟังก็ปลาบปลื้ม เมื่อได้ยินเสียงของเจ้าบ่าว ความปลื้มปีติอย่างล้น เหลือเช่นนี้แหละ ที่ข้าพเจ้ากำลังมีอยู่เดี๋ยวนี้ ³⁰ อีซา ต้องยิ่งใหญ่ขึ้น ส่วนข้าพเจ้าเองต้องค่อยลง”

ผู้ที่มาจากสรวงสวรรค์

³¹ ท่านผู้ที่มาจากเบื้องบนเป็นใหญ่เหนือทุกสิ่ง ผู้ที่มาจากโลกคุณขาก็ย่อมเป็นของโลกคุณขา และพูดแต่สิ่งเกี่ยวกับโลกคุณขา ท่านผู้มาจาก สรวงสวรรค์เป็นใหญ่เหนือทุกสิ่ง ³² ท่านเล่าถึงสิ่ง ที่ท่านได้เห็นและได้ยิน แต่ไม่มีใครยอมรับคำ กล่าวของท่าน ³³ ส่วนคนที่ยอมรับคำกล่าวของท่าน ก็แสดงว่าเขารับรองว่าอัลลอฮฺทรงสัตย์จริง ³⁴ เพราะ ท่านผู้ที่อัลลอฮฺทรงส่งมานั้นก็กล่าวพระดำรัสของ อัลลอฮฺ เพราะอัลลอฮฺประทานรสุลลอฮฺแก่ท่าน อย่างเต็มที่ไม่จำกัดเลย ³⁵ พระบิดาทรงรักอัล-มะซีฮฺ

.....

ผู้เป็นที่รักยิ่งของพระองค์และทรงมอบทุกสิ่งไว้ใน
 มือของท่าน ³⁶ คนที่ศรัทธาในอัล-มะซีฮฺผู้เป็นที่รัก
 ยิ่งก็มีชีวิตนิรันดร์ แต่คนที่ไม่เชื่อฟังอัล-มะซีฮฺก็จะ
 ไม่ได้เห็นชีวิต และพระพิโรธของอัลลอฮฺตกอยู่กับ
 เขา

อิซากับหญิงชาวสะมาเรีย

¹ เมื่ออิซาทราบว่าพวกฟาริสีได้ยืนยันว่า ท่านมีสาวกและให้บัพติศมามากกว่านบิยะหุยา ² (ความจริงอิซาไม่ได้ให้บัพติศมาเอง แต่สาวกของท่านเป็นผู้ให้) ³ ท่านจึงออกจากแคว้นยูเดียกลับไปที่แคว้นกาลิลีอีก ⁴ ซึ่งจะต้องผ่านแคว้นสะมาเรีย ⁵ จึงผ่านเมืองหนึ่งชื่อสิคาร์ในแคว้นสะมาเรีย ซึ่งอยู่ใกล้ที่คืนที่นบิยะอุกูปให้กับนบิยูสุฟบุตรของตน ⁶ บ่อน้ำของนบิยะอุกูปก็อยู่ที่นั่น อิซาเดินทางมาเหน็ดเหนื่อย จึงนั่งลงที่ข้างบ่อนั้น เวลานั้นเป็นเวลาประมาณเที่ยง

⁷ มีหญิงชาวสะมาเรียคนหนึ่งมาตักน้ำ อิซากล่าวกับนางว่า “ขอน้ำให้เราดื่มบ้าง” ⁸ (ขณะนั้นอิซาอยู่คนเดียวพวกสาวกของท่านเข้าไปซื้ออาหารในเมือง) ⁹ หญิงชาวสะมาเรียตอบท่านว่า “ทำไมท่านซึ่งเป็นยาฮูดีจึงมาขอน้ำดื่มจากดิฉันซึ่งเป็นหญิงชาวสะมาเรีย?” (เพราะพวกยาฮูดีไม่คบหาพวก

สะมาเรียเลย) ¹⁰ อีซาคอบนางว่า “ถ้าเธอรู้จักของที่
 อัลลอฮ์ประทาน และรู้จักผู้ที่พูดกับเธอว่า ‘ขอน้ำ
 ให้เราดื่มบ้าง’ ก็คงจะขอกจากท่านผู้นั้น และผู้นั้นก็
 คงจะให้น้ำดำรงชีวิตแก่เธอ” ¹¹ นางตอบท่านว่า
 “ท่านเจ้าคะ ท่านไม่มีถังตัก และบ่อนี้ก็ลึก ท่านจะ
 เอน้ำดำรงชีวิตนั้นมาจากไหน? ¹² ท่านใหญ่กว่า
 นบียะอฺกูบบรรพบุรุษของเราผู้ให้บ่อน้ำนี้แก่เรา
 หรือ? นบียะอฺกูบเองก็ดื่มจากบ่อนี้รวมทั้งบุตร
 ทั้งหลายและสัตว์เลี้ยงของท่านด้วย” ¹³ อีซากล่าวว่า
 “ทุกคนที่ดื่มน้ำนี้จะกระหายอีก ¹⁴ แต่คนที่ดื่มน้ำที่
 เราจะให้กับเขานั้น จะไม่มีวันกระหายอีกเลย น้ำที่
 เราจะให้เขานั้นจะกลายเป็นบ่อน้ำพุในตัวเขาพลุ่ง
 ขึ้นถึงชีวิตนิรันดร์” ¹⁵ นางตอบท่านว่า “ท่านเจ้าคะ
 ขอน้ำนั้นให้ดิฉันเถิด เพื่อดิฉันจะได้ไม่กระหายอีก
 และจะได้ไม่ต้องมาตักที่นี่”

¹⁶ อีซากล่าวกับนางว่า “ไปเรียกสามีของเธอมาที่นี่”

¹⁷ นางตอบท่านว่า “ดิฉันไม่มีสามีค่ะ” อีซากล่าวกับ
 นางว่า “เธอพูดถูกที่ว่าไม่มีสามี ¹⁸ เพราะเธอมีสามี

มาถึงห้าคนแล้ว และคนที่มืออยู่เดี๋ยวนี้ก็ไม่ใช่สามี
ของเธอ เรื่องนี้เธอพูดจริง” ¹⁹ นางตอบท่านว่า
“ท่านเจ้าคะ ดิฉันเห็นจริงๆ แล้วว่าท่านเป็นนบี
²⁰ บรรพบุรุษของเราที่กัมกราบที่ภูเขานี้ แต่พวกท่าน
บอกว่าสถานที่กัมกราบนั้นต้องอยู่ที่เขรุษาลีม”
²¹ อีซากล่าวกับนางว่า “หญิงเอ๋ย เชื่อเราเถิด คงมีสัก
วันหนึ่งที่พวกเธอจะไม่ได้กัมกราบต่ออัลลอฮ์ทั้งที่
ภูเขานี้หรือที่เขรุษาลีม ²² พวกเธอชาวสะมาเรีย
กัมกราบอัลลอฮ์ผู้ที่เธอไม่รู้จัก ขณะที่เรายาฮูดีรู้จัก
พระองค์ดี เพราะความรอดมาผ่านทางชาวยาฮูดี
²³ แต่เวลานั้นใกล้เข้ามาแล้ว และขณะนี้ก็มาถึง
แล้ว คือเมื่อคนที่กัมกราบอย่างแท้จริงจะ
กัมกราบอัลลอฮ์ด้วยรูสุลลอส์และสัจธรรม เพราะ
ว่าอัลลอฮ์ทรงแสวงหาคนเช่นนั้นที่กัมกราบต่อ
พระองค์ ²⁴ เพราะว่าอัลลอฮ์ทรงเป็นรูสุลลอส์และ
คนที่กัมกราบพระองค์จะต้องกัมกราบด้วยรูสุลลอส์
และสัจธรรม” ²⁵ นางกล่าวกับท่านว่า “ดิฉันทราบ
ว่าอัล-มะซีฮฺจะมา เมื่อท่านมา ท่านจะชี้แจงทุกสิ่ง

แก่เรา” ²⁶ อีซาจึงตอบกับนางว่า “เราผู้ที่พูดกับเธอเป็นผู้นั้น”

²⁷ เมื่อพวกสาวกของท่านกลับมา พวกเขาก็ประหลาดใจที่ท่านสนทนากับผู้หญิง แต่ไม่มีใครถามว่า “ท่านต้องการอะไร?” หรือ “ทำไมท่านถึงสนทนากับนาง?” ²⁸ ส่วนหญิงคนนั้นก็ทิ้งหม้อน้ำไว้และเข้าไปในเมืองบอกพวกชาวบ้านว่า ²⁹ “มานี่มาคุยกับผู้หนึ่งที่ได้ถึงสิ่งสารพัดที่ฉันเคยทำ ท่านผู้นี้จะป็นอัล-มะซีฮฺได้ไหม?” ³⁰ คนทั้งหลายจึงพากันออกจากเมืองไปหาท่าน

³¹ ในระหว่างนั้นพวกสาวกเชิญท่านว่า “อาจารย์เชิญรับประทานอาหารเถิด” ³² แต่ท่านกล่าวกับพวกเขาว่า “เรามีอาหารรับประทานที่พวกท่านไม่รู้” ³³ พวกสาวกจึงถามกันว่า “มีใครเอาอาหารมาให้ท่านแล้วหรือ?” ³⁴ อีซากล่าวกับพวกเขาว่า “อาหารของเราคือการทำตามพระประสงค์ของผู้ที่ทรงส่งเรามาและทำให้งานของพระองค์สำเร็จ” ³⁵ พวกท่านบอกว่าอีกสี่เดือนจะถึงฤดูเกี่ยวข้าวแล้วไม่ใช่หรือ?

ส่วนเราบอกพวกท่านว่า เสงหน้าขึ้นคฺนาเถิด ทุงนา
 เหลืออร่ามและถึงเวลาเกี่ยวแล้ว ³⁶ คนเกี่ยวกำลัง
 ใ้รับค่าจ้างและกำลังรวบรวมพืชผลไว้สำหรับ
 ชีวิตนิรันดร์ เพื่อทั้งคนหว่านและคนเกี่ยวจะได้
 ขึ้นชมยินดีด้วยกัน ³⁷ คำที่เขาพูดกันก็เป็นความจริง
 ในเรื่องนี้ คือ ‘คนหนึ่งหว่านและอีกคนหนึ่งเกี่ยว’
³⁸ เราส่งพวกท่านไปเกี่ยวสิ่งที่ท่านไม่ได้ตราครุฑ
 แต่คนอื่นตราครุฑและพวกท่านเข้าร่วมในการ
 ตราครุฑของเขา”

³⁹ ชาวสะมาเรียจำนวนมากที่มาจากเมืองนั้นก็
 ศรัทธาในอีซา เพราะคำพูดของหญิงคนนั้นที่ว่า
 “ท่านเล่าถึงสิ่งสารพัดที่ฉันเคยทำ” ⁴⁰ ดังนั้นเมื่อชาว
 สะมาเรียมาถึง พวกเขาจึงเชิญท่านให้อยู่กับเขา
 และท่านก็อยู่ที่นั่นสองวัน ⁴¹ และจำนวนคนที่
 ศรัทธาในท่านก็เพิ่มขึ้นเพราะถ้อยคำของท่าน
⁴² พวกเขาพูดกับหญิงคนนั้นว่า “ตั้งแต่นี้เป็นต้นไป
 ที่เราศรัทธาในท่านไม่ใช่เพราะคำพูดของเจ้า แต่เพราะ
 เราได้ยินเอง และเรารู้ว่าท่านผู้นี้เป็นผู้ช่วยให้รอดที่

แท้จริงของโลกคุณยา”

การรักษาบุตรชายของข้าราชการ

⁴³ เมื่อผ่านไปสองวัน อีซาก็ออกจากที่นั่นไปที่ แคว้นกาลิลี ⁴⁴ (ท่านเคยกล่าวว่า นบีจะไม่ได้รับการยกย่องในบ้านเกิดของตน) ⁴⁵ ดังนั้นเมื่อท่านไปถึง แคว้นกาลิลี ชาวกาลิลีก็ต้อนรับท่าน เพราะพวกเขาเห็นทุกสิ่งที่ท่านได้ทำในเทศกาลที่กรุงเยรูซาเล็ม เพราะพวกเขาก็ไปในเทศกาลนั้นด้วย

⁴⁶ ดังนั้นท่านจึงไปที่หมู่บ้านคานาในแคว้นกาลิลี อีก ซึ่งเป็นที่ที่ท่านได้ทำให้น้ำกลายเป็นน้ำองุ่นหมัก และที่เมืองคาเปอร์นาอุมมีข้าราชการคนหนึ่ง ที่มีบุตรป่วยหนัก ⁴⁷ เมื่อเขาทราบข่าวว่าอีซาออกจากแคว้นยูเดียไปแคว้นกาลิลีแล้ว เขาจึงไปอ้อนวอนท่านขอให้ไปรักษาบุตรของตนเพราะว่าเขาใกล้จะตายแล้ว ⁴⁸ อีซาจึงกล่าวกับเขาว่า “ถ้าพวกท่านไม่เห็นสัญญาณและการอัศจรรย์ ท่านก็จะไม่ศรัทธา” ⁴⁹ ข้าราชการคนนั้นอ้อนวอนท่านว่า

“ท่านเจ้าข้า กรุณาไปกับข้าพเจ้าก่อนที่ลูกน้อยของข้าพเจ้าจะตาย” ⁵⁰ อีซาตอบเขาว่า “กลับไปเถิด ลูกของท่านจะไม่ตาย” ชายคนนั้นเชื่อถ้อยคำที่อีซากล่าวกับเขาจึงกลับไป ⁵¹ ขณะที่กลับไปนั้น พวกคนรับใช้ของเขามาพบและเรียนว่า “ลูกของท่านหายแล้ว” ⁵² เขาจึงถามถึงเวลาที่บุตรมีอาการดีขึ้น และพวกคนรับใช้ก็เรียนว่า “ไข้หายเมื่อวานนี้เวลาบ่ายโมง” ⁵³ บิดาจึงรู้ว่าเป็นเวลาเดียวกับที่อีซากล่าวกับตนว่า “ลูกของท่านจะไม่ตาย” ดังนั้นตัวเขาเอง และทุกคนในครอบครัวจึงศรัทธาในอีซา ⁵⁴ นี่เป็นสัญญาณครั้งที่สองที่อีซาได้ทำเมื่อท่านออกจากแคว้นยูเดียไปแคว้นกาลิลี

การรักษารอคที่สระน้ำ

¹ หลังจากนั้นอีซาก็ขึ้นไปทีกรุงเยรูซาเล็มเพื่อ
 ร่วมงานเทศกาลของพวกยาสูตี ² ที่ริมประตูเกาะใน
 กรุงเยรูซาเล็มมีสระน้ำ ภาษาฮีบรูเรียกสระนั้นว่า
 เบธซาธา ที่นั้นมีศาลาห้าหลัง ³ ในศาลาเหล่านั้นมี
 คนป่วยจำนวนมาก มีทั้งคนตาบอด คนง่อย และ
 คนเป็นอัมพาตนอนอยู่ ⁵ ที่นั้นมีชายคนหนึ่งป่วยมา
 สามสิบแปดปีแล้ว ⁶ เมื่ออีซาเห็นคนนั้นนอนอยู่
 และทราบว่าเขาป่วยอยู่อย่างนั้นนานแล้ว ท่านจึง
 กล่าวกับเขาว่า “ท่านอยากจะหายเป็นปกติหรือ
 เปล่า?” ⁷ คนป่วยคนนั้นตอบท่านว่า “ท่านเจ้าข้า
 เมื่อน้ำกำลังกระเพื่อมนั้น ไม่มีใครเอาตัวข้าพเจ้าลง
 ไปในสระ แล้วพอจะลงไปเอง คนอื่นก็ลงไปก่อน
 แล้ว” ⁸ อีซากล่าวกับเขาว่า “ลุกขึ้นเถิด จงยกแคร่
 ของท่านเดินไป” ⁹ ทันใดนั้นเขาก็หายเป็นปกติและ
 ยกแคร่ของเขาเดินไป แต่วันนั้นเป็นวันบริสุทธี
¹⁰ พวกยาสูตีจึงพูดกับชายที่อีซารักษานั้นว่า “วันนี้

เป็นวันบริสุทธิ์ การที่เจ้าแบกแคร่ไปนั้นผิด
 ซารีอะฮ์”¹¹ คนนั้นจึงตอบพวกเขาว่า “คนที่รักษา
 ข้าพเจ้าให้หายสั่งว่า ‘จงยกแคร่ของท่านและเดิน
 ไป’ ”¹² พวกเขาฮุติถามเขาว่า “คนที่สั่งเจ้าว่า ‘จงยก
 แคร่และเดินไป’ นั้นเป็นใคร?”¹³ คนที่ได้รับการ
 รักษานั้นก็ไม่ว่าเป็นใคร เพราะอีซาหายไปท่าม
 กลางฝูงชนที่อยู่ที่นี่¹⁴ ภายหลังอีซาพบคนนั้นใน
 บริเวณพระวิหารจึงกล่าวกับเขาว่า “นี่แน่ะ ท่าน
 หายโรคแล้ว อย่าทำบาปอีก เพื่อจะไม่มีเหตุเลวร้าย
 กว่านั้นเกิดกับท่าน”¹⁵ ชายคนนั้นก็ออกไปบอก
 พวกเขาฮุติว่าคนที่ทำให้เขาหายนั้นคืออีซา¹⁶ เพราะ
 เหตุนี้พวกเขาฮุติจึงเริ่มต้นข่มเหงอีซา เพราะท่านทำ
 สิ่งเหล่านี้ในวันบริสุทธิ์¹⁷ แต่อีซาตอบพวกเขาว่า
 “พระบิดาของเรายังทรงทำงานอยู่เสมอ และเราก็
 ทำด้วย”¹⁸ ซึ่งทำให้พวกเขาฮุติยังหาโอกาสที่จะมา
 ท่าน ไม่ใช่เพราะท่านฝ่าฝืนกฎวันบริสุทธิ์เท่านั้น
 แต่ยังเรียกอัลลอฮ์เป็นบิดาด้วย ซึ่งเป็นการทำตัว
 เสมออัลลอฮ์

สิทธิอำนาจของอัล-มะซีฮู

¹⁹ อีซากล่าวกับพวกเขาว่า “เราบอกความจริงกับพวกท่านว่าอัล-มะซีฮูผู้เป็นที่รักยิ่งของอัลลอฮฺจะทำได้ตามที่ใจไม่ได้ นอกจากที่ได้เห็นพระบิดาทำ เพราะสิ่งใดที่พระบิดาทำ สิ่งนั้นอัล-มะซีฮูผู้เป็นที่รักยิ่งก็จะทำเหมือนกัน ²⁰ เพราะว่าพระบิดาทรงรักอัล-มะซีฮู และทรงสำแดงให้อัล-มะซีฮูเห็นทุกสิ่งทีพระองค์ทรงทำ และพระองค์จะทรงสำแดงให้อัล-มะซีฮูเห็นการที่ยิ่งใหญ่มกกว่านั้นอีกทีพวกท่านจะประหลาดใจ ²¹ เพราะพระบิดาทรงทำให้คนที่ตายแล้วฟื้นขึ้นจากความตายและประทานชีวิตให้ อย่างไรก็ตาม อัล-มะซีฮูผู้เป็นที่รักยิ่งของอัลลอฮฺก็จะให้ชีวิตแก่คนที่ท่านปรารถนาจะให้อย่างนั้น ²² เพราะว่าพระบิดาไม่ทรงพิพากษาใคร แต่ทรงมอบการพิพากษาทั้งสิ้นไว้กับอัล-มะซีฮูผู้เป็นที่รักยิ่ง ²³ เพื่อทุกคนจะได้ยกย่องอัล-มะซีฮูเหมือนทีพวกเขายกย่องพระบิดา คนไหนไม่ยกย่องอัล-มะซีฮู คนนั้นก็

“ไม่ยกย่องพระบิดาผู้ทรงส่งท่านนั้นมา”²⁴ เราบอกความจริงกับพวกท่านว่า ถ้าใครฟังคำของเราและศรัทธาผู้ทรงส่งเรามา คนนั้นก็จะมีชีวิตนิรันดร์และไม่ถูกพิพากษา แต่ผ่านพ้นความตายไปสู่ชีวิตแล้ว

²⁵ “เราบอกความจริงกับพวกท่านว่า เวลาที่กำหนดนั้นใกล้จะถึงแล้ว และบัดนี้ก็ถึงแล้ว คือเมื่อคนตายจะได้ยินเสียงอัล-มะซีฮฺผู้เป็นที่รักยิ่งของอัลลอฮฺ และบรรดาคนที่ได้ยินจะมีชีวิต”²⁶ เพราะว่าพระบิดาทรงมีชีวิตในพระองค์เองอย่างไร พระองค์ก็ทรงให้อัล-มะซีฮฺผู้เป็นที่รักยิ่ง มีชีวิตในท่านเองอย่างนั้น²⁷ และทรงให้อัล-มะซีฮฺมีสิทธิที่จะทำการพิพากษา เพราะท่านเป็นบุตรมนุษย์²⁸ อย่าประหลาดใจในข้อนี้เลย เพราะใกล้จะถึงเวลาที่ทุกคนที่อยู่ในกูโบรจะได้ยินเสียงของท่าน²⁹ และจะก้าวออกมา คนที่ประพฤติดีก็ฟื้นขึ้นสู่ชีวิต คนที่ประพฤติชั่วก็ฟื้นขึ้นสู่การพิพากษา

บรรดาพยานของอีซา

³⁰ “เราจะทำสิ่งใดตามใจไม่ได้ เราได้ยินอย่างไร เราก็พิพากษาอย่างนั้น และการพิพากษาของเราก็ยุติธรรม เพราะเราไม่ได้มุ่งที่จะทำตามใจของเราเอง แต่ตามพระประสงค์ของผู้ทรงส่งเรามา ³¹ ถ้าเราเป็นพยานให้แก่ตัวเราเอง คำพยานของเราก็ไม่จริง ³² แต่ยังมีอีกผู้หนึ่งที่เป็นพยานให้แก่เรา และเรารู้ว่าคำพยานที่พระองค์ทรงให้แก่เรานั้นเป็นความจริง ³³ พวกท่านส่งคนไปหานบียะหุยา และนบียะหุยาก็เป็นพยานถึงความจริง ³⁴ เราไม่ต้องให้มนุษย์มาเป็นพยานให้ แต่การที่เราพูดถึงเรื่องนี้ก็เพื่อให้พวกท่านศรัทธาและรอด ³⁵ นบียะหุยาเป็นตะเกียงที่จุดสว่างไสว และพวกท่านก็ชื่นชมในความสว่างของนบียะหุยาอยู่ชั่วเวลาหนึ่ง ³⁶ แต่คำพยานที่เรามีนั้นยิ่งใหญ่กว่าคำพยานของนบียะหุยา เพราะว่างานที่พระบิดาทรงมอบให้เราทำให้สำเร็จ และเป็นงานที่เรากำลังทำอยู่นั้น เป็นพยานให้กับ

เราว่าพระบิดาทรงส่งเรามา³⁷ และพระบิดาผู้ทรงส่งเรามาก็คงทรงเป็นพยานให้กับเราด้วย พวกท่านไม่เคยได้ยินเสียงของพระองค์ และไม่เคยเห็นรูปร่างของพระองค์³⁸ และท่านไม่มีพระคำรัสของพระองค์อยู่ในตัวท่าน เพราะว่าพวกท่านไม่ได้ศรัทธาผู้ที่พระบิดาทรงส่งมานั้น³⁹ พวกท่านค้นดูในคัมภีร์บริสุทธิเพราะท่านคิดว่าในนั้นมีชีวิตนิรันดร์ แต่คัมภีร์บริสุทธินั้นเองได้เป็นพยานให้กับเรา⁴⁰ แต่พวกท่านก็ยังไม่ยอมมาหาเราเพื่อจะได้ชีวิต⁴¹ เราไม่ยอมรับเกียรติจากมนุษย์⁴² แต่เรารู้ว่าพวกท่านไม่มีความรักของอัลลอฮ์ในตัวท่าน⁴³ เรามาในพระนามพระบิดาของเราและพวกท่านไม่ยอมรับเรา ถ้าคนอื่นมาในนามของเขาเอง พวกท่านก็จะรับคนนั้น⁴⁴ พวกท่านจะศรัทธาได้อย่างไรในเมื่อท่านรับเกียรติจากกันและกันเองและไม่ได้แสวงหาเกียรติที่มาจากพระองค์คืออัลลอฮ์ผู้ทรงเออะ? ⁴⁵ อย่าคิดว่าเราจะฟ้องพวกท่านต่อพระบิดามีคนฟ้องท่านแล้วคืออนบิมุซาผู้ที่พวกท่านตั้งความ

หวัง ⁴⁶ ถ้าท่านทั้งหลายเชื่อในบิมุซา ท่านก็น่าจะเชื่อ
 เรา เพราะนบิมุซาเขียนถึงเรา ⁴⁷ แต่ถ้าพวกท่านไม่
 เชื่อเรื่องทีนบิมุซาเขียนแล้ว ท่านจะเชื่อถ้อยคำของ
 เราได้อย่างไร?”

การเลี้ยงคนห้าพันคน

¹ หลังจากนั้นอีซาได้ข้ามไปอีกฟากหนึ่งของทะเลสาบกาลิลีหรือที่เรียกว่าทะเลทิเบเรียส ² มหาชนก็ตามท่านไป เพราะพวกเขาเห็นสัญญาณต่างๆ ที่ท่านทำต่อบรรดาคนป่วย ³ อีซาขึ้นไปบนภูเขาและอยู่กับพวกสาวกของท่าน ⁴ ขณะนั้นใกล้จะถึงปีสกา ซึ่งเป็นเทศกาลของพวกยิว ⁵ อีซาเงยหน้าขึ้นและเห็นมหาชนพากันมาหาท่าน ท่านจึงกล่าวกับฟีลิปว่า “พวกเราจะซื้ออาหารให้คนเหล่านี้กินได้ที่ไหน?” ⁶ ท่านกล่าวอย่างนั้นเพื่อจะทดสอบฟีลิป เพราะท่านทราบอยู่แล้วว่าท่านจะอย่างไร ⁷ ฟีลิปตอบท่านว่า “สองร้อยเหรียญเงินก็ยังไม่พอซื้ออาหารให้พวกเขากินกันคนละเล็กคนละน้อย” ⁸ สาวกคนหนึ่งของท่านคืออันดรูว์น้องชายของซีโมนเปโตรกล่าวกับท่านว่า ⁹ “ที่นี่มีเด็กชายคนหนึ่งมีขนมปังบาร์เลย์ห้าก้อนกับปลาสองตัว แต่เท่านั้นจะพออะไรกับคนมากอย่างนี้?” ¹⁰ อีซา

กล่าวว่า “ให้ทุกคนนั่งลงเถิด” (ที่นั่นมีหญิงมาก) คนเหล่านั้นจึงนั่งลง นับเฉพาะผู้ชายได้ประมาณห้าพันคน ¹¹ แล้วอิชาก็หีบขนมปัง เมื่อขอชูโกธต่ออัลลอสแล้วก็แจกจ่ายให้บรรดาคนที่นั่งอยู่นั้น และให้ปลาด้วยตามที่เขาต้องการ ¹² เมื่อพวกเขากินอิ่มแล้วอิชากล่าวกับพวกสาวกของท่านว่า “จงเก็บเศษอาหารที่เหลือไว้ อย่าให้มีสิ่งใดตกหล่น” ¹³ พวกเขาจึงเก็บเศษขนมปังบาร์เลย์ห้าก้อนที่เหลือหลังจากทุกคนกินแล้วใส่กระบุงได้สิบสองกระบุงเต็ม ¹⁴ เมื่อคนทั้งหลายเห็นสัญญาณที่ท่านทำ พวกเขาจึงพูดกันว่า “แท้จริงท่านผู้นี้เป็นนบีนั่นที่จะมาในโลกคุณยา”

¹⁵ เมื่ออิชาทราบว่าพวกเขาจะมาจับท่านไปตั้งให้เป็นกษัตริย์ ท่านก็หลบขึ้นไปบนภูเขาตามลำพัง

อิชาดินบนน้ำ

¹⁶ พอคำลงพวกสาวกของท่านก็ไปที่ทะเลสาบ

¹⁷ แล้วลงเรือข้ามฟากไปยังคาเปอร์นาอุม ขณะนั้น

มีคแล้วและอิซาก็ยังไม่ไปหาพวกเขา¹⁸ หลังจากนั้นไม่นานได้เกิดพายุขึ้น ทำให้คลื่นในทะเลสาบปั่นป่วนรุนแรงมาก¹⁹ เมื่อพวกเขาตีกรรเชียงไปได้ประมาณห้าหกกิโลเมตร ก็เห็นอิซาเดินมาบนทะเลกำลังเข้ามาใกล้เรือ พวกเขาต่างตกใจกลัว²⁰ แต่ท่านกล่าวกับเขาว่า “นี่เราเอง อย่ากลัวเลย”²¹ พวกเขาก็จิตใจและรับท่านขึ้นเรือ ทันใดนั้นเรือก็ถึงฝั่งที่เขาจะไป

อิซา คืออาหารแห่งชีวิต

²² วันรุ่งขึ้นฝูงชนที่เหลืออยู่ฝั่งตรงข้ามต่างเห็นว่ก่อนนั้นมีเรืออยู่ที่นั่นเพียงลำเดียว และเห็นว่าอิซาไม่ได้ลงเรือลำนั้นไปกับพวกสาวก พวกสาวกของท่านไปกันตามลำพังเท่านั้น²³ เวลานั้นมีเรือลำอื่นๆ มาจากทิเบเรียสผ่านมาใกล้ตำบลที่พวกเขาได้กินขนมปัง คือหลังจากที่ท่านผู้เป็นเจ้านายได้ขอชุกุโทษต่ออัลลอฮฺแล้ว²⁴ เมื่อฝูงชนเห็นว่าอิซาและพวกสาวกไม่ได้อยู่ที่นั่น พวกเขาจึงลงเรือไปตามหา

ท่านที่เมืองคาเปอร์นาอุม

²⁵ เมื่อพวกเขาพบท่านที่อีกฝั่งหนึ่งของทะเลสาบแล้ว เขากล่าวกับท่านว่า “ท่านอาจารย์ ท่านมาที่นี่เมื่อไหร่?” ²⁶ อีซาตอบเขาว่า “เราบอกความจริงกับพวกท่านว่า ท่านตามหาเราไม่ใช่เพราะเห็นสัญญาณ แต่เพราะได้กินขนมปังอิม ²⁷ อย่าทำงานเพื่อแสวงหาอาหารที่เสื่อมสูญได้ แต่จงแสวงหาอาหารที่คงทนอยู่จนถึงชีวิตนิรันดร์ ซึ่งบุตรมนุษย์จะมอบให้กับพวกท่าน เพราะอัลลอฮ์ผู้ทรงเป็นพระบิดาทรงรับรองท่านผู้นี้แล้ว” ²⁸ พวกเขาจึงตอบท่านว่า “เราจะต้องทำอะไรบ้างถึงจะทำงานของอัลลอฮ์ได้?” ²⁹ อีซาตอบเขาว่า “งานของอัลลอฮ์คือการศรัทธาในผู้ที่พระองค์ทรงส่งมา” ³⁰ พวกเขาจึงกล่าวกับท่านว่า “ถ้าอย่างนั้นท่านจะให้สัญญาณอะไรเพื่อที่เราจะเห็นและศรัทธาในท่าน? ท่านจะทำอะไร?” ³¹ บรรพบุรุษของเราได้กินมานาในถิ่นทุรกันดาร ตามที่มีคำเขียนไว้ว่า ‘ท่านให้พวกเขา กินอาหารจากสวรรค์’ ” ³² อีซาจึงกล่าวกับเขา

ว่า “เราบอกความจริงกับพวกท่านว่า ไม่ใช่ชนบีบูนาน
 ที่ให้อาหารจากสรวงสวรรค์นั้นแก่ท่าน แต่
 พระบิดาของเราเป็นผู้ประทานอาหารแก่ที่มาจาก
 สรวงสวรรค์ให้กับพวกท่าน³³ เพราะว่าอาหารของ
 อัลลอฮ์นั่นคือท่านที่ลงมาจากสรวงสวรรค์ และ
 ประทานชีวิตให้กับโลกคุณยา”³⁴ พวกเขาจึงตอบ
 ท่านว่า “ท่านเจ้าข้า ขอโปรดให้อาหารนั้นแก่เรา
 ตลอดไปเถิด”

³⁵ อีซากล่าวกับพวกเขาว่า “เราเป็นอาหารแห่ง
 ชีวิต คนที่มาหาเราจะไม่หิว และคนที่ศรัทธาในเรา
 จะไม่กระหายอีกเลย³⁶ แต่เราก็บอกพวกท่านแล้ว
 ว่าท่านเห็นเราแล้วแต่ไม่ศรัทธา³⁷ ทุกคนที่พระบิดา
 ประทานแก่เราจะมาหาเรา และคนที่มาหาเรา
 เราจะไม่ขับไล่เขาเลย³⁸ เพราะว่าเราลงมาจาก
 สรวงสวรรค์ ไม่ใช่เพื่อทำตามความประสงค์ของ
 เราเอง แต่เพื่อทำตามพระประสงค์ของผู้ทรงส่งเรา
 มา³⁹ และพระประสงค์ของผู้ทรงส่งเรานั้นก็คือ
 ให้เรารักษาทุกคนที่พระองค์ทรงมอบไว้กับเราไม่

ให้หายไปสักคนเดียว แต่ทำให้ฟื้นขึ้นมาในวัน
 สุดท้าย⁴⁰ เพราะนี่แหละเป็นพระประสงค์ของ
 พระบิดาของเรา ที่จะให้ทุกคนที่เห็นอัล-มะซีฮู
 ผู้เป็นที่รักยิ่งและศรัทธาในท่านมีชีวิตนิรันดร์ และ
 เราเองจะให้คนนั้นฟื้นขึ้นมาในวันสุดท้าย”

⁴¹ พวกเขาฮูดีจึงซุบซิบกันเรื่องท่านเพราะท่าน
 กล่าวว่า “เราเป็นอาหารซึ่งลงมาจากสรวงสวรรค์”

⁴² พวกเขาพูดกันว่า “คนนี่คืออิสากลูกของยูดาสไม่ใช่
 หรือ? พ่อแม่ของเขาเรารู้จัก แล้วเดี๋ยวนี้เขาพูดได้
 อย่างไม่ว่า ‘เราลงมาจากสรวงสวรรค์?’” ⁴³ อิสากล

ตอบพวกเขาว่า “อย่าซุบซิบกันเลย ⁴⁴ ไม่มีใครมาหา
 เราได้นอกจากพระบิดาผู้ทรงส่งเรามาจะทรงชักนำ
 ให้เขามา และเราจะให้คนนั้นฟื้นขึ้นมาในวัน
 สุดท้าย ⁴⁵ มีคำเขียนไว้ในคัมภีร์ของนบิตานหนึ่งว่า

‘อัลลอฮ์จะทรงส่งสอนพวกเขาทุกคน’ ทุกคนที่ได้
 ยินได้ฟัง และได้เรียนรู้จากพระบิดาก็มาถึงเรา

⁴⁶ ไม่มีใครได้เห็นพระบิดานอกจากท่านที่มาจาก
 อัลลอฮ์ ท่านนั้นแหละได้เห็นพระบิดาแล้ว ⁴⁷ เรา

บอกความจริงกับพวกท่านว่า คนที่ศรัทธาก็มี
 ชีวิตนิรันดร์⁴⁸ เราเป็นอาหารแห่งชีวิต⁴⁹ บรรพบุรุษ
 ของพวกท่านได้กินมานาในถิ่นทุรกันดารแล้วก็ยัง
 เสียชีวิต⁵⁰ แต่นี้เป็นอาหารที่ลงมาจากสวรรค์
 เพื่อให้คนที่ได้กินแล้วไม่ตาย⁵¹ เราเป็นอาหารดำรง
 ชีวิตซึ่งลงมาจากสวรรค์ ถ้าใครกินอาหารนี้
 คนนั้นจะมีชีวิตนิรันดร์ และอาหารที่เราจะให้เพื่อ
 คนในโลกคุณย้านี้จะได้มีชีวิตนั้นก็ือเลือดเนื้อ
 ของเรา”

⁵² แล้วพวกยาฮูดีก็ทู่มเถียงกันว่า “คนนี้จะเอาเนื้อ
 ของเขาให้เรากินได้อย่างไร?” ⁵³ อีซาจึงกล่าวกับ
 พวกเขาว่า “เราบอกความจริงกับท่านว่า ถ้าท่านไม่
 ได้กินเนื้อและไม่ได้ดื่มน้ำโลหิตของบุตรมนุษย์ ก็จะ
 ไม่มีชีวิตในตัวท่าน⁵⁴ คนที่กินเนื้อและดื่มน้ำโลหิต
 ของเราจะมีชีวิตนิรันดร์ และเราจะให้คนนั้นฟื้นขึ้น
 มาในวันสุดท้าย⁵⁵ เพราะว่าเนื้อของเราเป็นอาหาร
 แท้ และโลหิตของเราก็เป็นเครื่องดื่มแท้⁵⁶ คนที่กิน
 เนื้อและดื่มน้ำโลหิตของเรา คนนั้นก็อยู่ในเราและเรา

อยู่ในเขา ⁵⁷ พระบิดาผู้ทรงพระชนม์อยู่ทรงส่งเรามา และเรามีชีวิตเพราะพระบิดาอย่างไร คนที่กินเนื้อ และดื่มโลหิตของเราก็จะมีชีวิตเพราะเราอย่างนั้น ⁵⁸ นี่แหละเป็นอาหารที่ลงมาจากสวรรค์ ไม่เหมือนอาหารที่พวกบรรพบุรุษกินและเสียชีวิต คนที่กินอาหารนี้จะมีชีวิตนิรันดร์” ⁵⁹ ถ้อยคำเหล่านี้ ท่านกล่าวในธรรมศาลา ขณะที่ท่านสั่งสอนอยู่ที่ เมืองคาเปอร์นาอุม

ถ้อยคำแห่งชีวิตนิรันดร์

⁶⁰ เมื่อพวกสาวกของท่านหลายคนได้ยินอย่างนั้น ก็พูดว่า “คำสอนเรื่องนี้ยากนัก ใครจะรับได้?” ⁶¹ และเมื่ออิชยาทราบว่าคุณสาวกของท่านซุบซิบกันถึงเรื่องนั้น จึงกล่าวกับเขาว่า “เรื่องนี้ทำให้พวกท่านสะดุดหรือ? ⁶² ถ้าพวกท่านเห็นบุตรมนุษย์ ขึ้นไปยังที่ที่ท่านอยู่แต่ก่อนนั้น จะว่าอย่างไร? ⁶³ รุสูลอห์ทรงเป็นผู้ให้ชีวิต เนื้อหนังของมนุษย์ทำไม่ได้ ถ้อยคำที่เรากล่าวกับพวกท่านนี้แหละมาจาก

รูซูลลอส์และเป็นชีวิต⁶⁴ แต่ในพวกท่านมีบางคนไม่ศรัทธา” เพราะอีซาทราบตั้งแต่แรกแล้วว่าใครไม่ศรัทธาและใครเป็นคนที่จะทรยศท่าน⁶⁵ แล้วท่านกล่าวว่า “เพราะเหตุนี้เราจึงบอกพวกท่านว่า ‘ไม่มีใครมาถึงเราได้้นอกจากพระบิดาจะทำให้คนนั้นมาถึง’ ”

⁶⁶ ตั้งแต่นั้นมาสาวกของท่านหลายคนถดถอยไม่ติดตามท่านอีกต่อไป⁶⁷ อีซาจึงกล่าวกับสาวกสิบสองคนนั้นว่า “พวกท่านก็จะจากเราไปด้วยหรือ?”⁶⁸ ซีโมนเปโตรตอบท่านว่า “ท่านเจ้าข้า พวกข้าพเจ้าจะจากไปหาใครได้? ท่านมีถ้อยคำแห่งชีวิตนิรันดร์⁶⁹ และพวกข้าพเจ้าก็ศรัทธาและทราบแล้วว่าท่านเป็นผู้บริสุทธิ์ซึ่งมาจากอัลลอฮ์”⁷⁰ อีซาตอบพวกเขาว่า “เราเลือกพวกท่านสิบสองคนไม่ใช่หรือ? แต่คนหนึ่งในพวกท่านเป็นชัยภูอน”⁷¹ ท่านหมายถึงยูดาบุตรของซีโมน อิสการิโอท คนหนึ่งในสาวกสิบสองคน เพราะว่าเขาเป็นคนที่จะทรยศท่าน

พวกน้องๆ ของอีซาไม่ศรัทธาในท่าน

¹ หลังจากนั้นอีซาไปตามที่ต่างๆ ในแคว้นกาลิลี ท่านไม่ต้องการไปแคว้นยูเดียเพราะพวกยาฮูดีกำลังหาโอกาสฆ่าท่าน ² ขณะนั้นใกล้จะถึงเทศกาลอยู่เพิงของพวกยาฮูดีแล้ว ³ พวกน้องๆ ของท่านจึงบอกท่านว่า “จงออกจากที่นี่ไปแคว้นยูเดียเพื่อให้พวกสาวกเห็นกิจการที่พี่กำลังทำอยู่ ⁴ เพราะว่าไม่มีใครแอบทำอะไรเงียบๆ ในเมื่ออยากให้ตัวเองปรากฏ ถ้าจะทำการเหล่านี้ก็จงแสดงตัวให้ปรากฏต่อโลกคุณยาเถิด” ⁵ แม้แต่พวกน้องๆ ของท่านก็ไม่ได้ศรัทธาในท่าน ⁶ อีซาจึงตอบพวกเขาว่า “ยังไม่ถึงเวลาของเรา แต่เวลาของพวกน้องนั้นได้ทุกเมื่อ ⁷ โลกคุณยาเกลียดชังพวกน้องไม่ได้ แต่โลกคุณยาเกลียดชังเรา เพราะเราเป็นพยานว่าการทำงานของโลกคุณยานี้ชั่วร้าย ⁸ พวกน้องจงขึ้นไปทำงานเทศกาล เราจะไม่ขึ้นไปทำงานเทศกาลนี้ เพราะยังไม่ถึงกำหนดเวลาของเรา” ⁹ เมื่อกล่าวอย่างนั้นแล้ว

ท่านก็อยู่ในแคว้นกาลิลีต่อไป

อิซาที่เทศกาลอยู่เฟิง

¹⁰ แต่หลังจากพวกน้องๆ ของท่านขึ้นไปทำงานเทศกาลนั้นแล้ว ท่านก็ตามขึ้นไปด้วย แต่ไปอย่างเงียบๆ ไม่เปิดเผย ¹¹ พวกยาฮูดีมองหาท่านในงานเทศกาลนั้นและถามว่า “คนนั้นอยู่ที่ไหน?” ¹² และฝูงชนก็ซุบซิบกันอย่างมากรื่องท่าน บางคนพูดว่า “เขาเป็นคนดี” บางคนว่า “ไม่ใช่ เขาหลอกลวงประชาชน” ¹³ แต่ไม่มีใครกล้าพูดถึงท่านอย่างเปิดเผยเพราะกลัวพวกยาฮูดี

¹⁴ เมื่อเวลาผ่านไปถึงกลางเทศกาล อิซาก็ขึ้นไปที่บริเวณพระวิหารและสั่งสอน ¹⁵ พวกยาฮูดีต่างพากันประหลาดใจและพูดกันว่า “คนนี้มีความรู้มากอย่างนี้ได้อย่างไรในเมื่อไม่เคยเรียนเลย?” ¹⁶ อิซาจึงตอบพวกเขาว่า “คำสอนของเราไม่ใช่ของเราเอง แต่เป็นของผู้ทรงส่งเรามา ¹⁷ ถ้าใครตั้งใจประพฤติตามพระประสงค์ของพระองค์ คนนั้นก็จะได้รู้ว่า

คำสอนนี้มาจากอัลลอฮ์หรือว่าเราพูดตามใจชอบ
 เอง ¹⁸ คนที่พูดตามใจตัวเองก็พยายามหาเกียรติใส่
 ตัว แต่คนที่พยายามหาเกียรติให้กับผู้ที่ส่งเขามา คน
 นั้นแหละเป็นคนที่พูดจริง และไม่หลอกลวงใคร
¹⁹ นบีมุซาให้ซาริอะฮ์แก่พวกท่านไม่ใช่หรือ? แต่ไม่
 มีใครในพวกท่านประพฤติตามซาริอะฮ์นั้น พวก
 ท่านหาโอกาสฆ่าเราทำไม? ²⁰ ผู้ชนตอบว่า “ท่าน
 มีชัยฏอนสิงอยู่ ใครกันที่หาโอกาสจะฆ่าท่าน?”
²¹ อีซาตอบว่า “เราได้ทำสิ่งหนึ่งในวันบริสุทธี แล้ว
 พวกท่านก็พากันประหลาดใจ ²² นบีมุซาให้พวก
 ท่านเข้าสู่หีบ (หีบไม้ไม่ได้มาจากนบีมุซา แต่มา
 จากบรรพบุรุษ) และท่านก็ยังให้คนเข้าสู่หีบใน
 วันบริสุทธี ²³ ถ้าในวันบริสุทธีคนยังเข้าสู่หีบเพื่อ
 ไม่ให้ละเมิดซาริอะฮ์ของนบีมุซาแล้ว พวกท่านจะ
 โกรธเราเพราะเราทำให้ชายคนหนึ่งหายเป็นปกติ
 ในวันบริสุทธีทำไม? ²⁴ อย่าพิพากษาตามที่เห็นภาย
 นอก แต่จงพิพากษาอย่างยุติธรรมเถิด”

ท่านผู้นี้เป็นอัล-มะซีฮฺหรือ?

²⁵ แล้วชาวกรุงเยรูซาเล็มบางคนจึงพูดว่า “คนนี่ไม่ใช่หรือที่พวกเขาหาโอกาสจะฆ่า? ²⁶ เขาก็อยู่ที่นี่แล้วไง กำลังพูดอยู่อย่างเปิดเผย และพวกเขาก็ไม่ได้ว่าอะไร พวกผู้ใหญ่รู้แน่แล้วหรือว่าคนนี่เป็นอัล-มะซีฮฺ? ²⁷ แต่เรารู้แล้วว่าคนนี่มาจากไหน เพราะเมื่ออัล-มะซีฮฺมา จะไม่มีใครรู้เลยว่าท่านมาจากไหน” ²⁸ แล้วอิชาก็ประกาศเสียงดังขณะที่สั่งสอนอยู่บริเวณพระวิหารว่า “พวกท่านรู้จักเราและรู้ว่าเรามาจากไหน เราไม่ได้มาตามลำพังเราเอง แต่พระองค์ผู้ทรงส่งเรามานั้นสัตย์จริงและพวกท่านไม่รู้จักพระองค์ ²⁹ เราจักพระองค์ เพราะเรามาจากพระองค์และพระองค์ทรงส่งเรามา” ³⁰ พวกเขาจึงหาโอกาสจับท่าน แต่ไม่มีใครยื่นมือแตะต้องท่านได้เพราะยังไม่ถึงกำหนดเวลาของท่าน ³¹ แต่มีหลายคนในหมู่ประชาชนนั้นศรัทธาในท่านและพูดว่า “เวลาที่อัล-มะซีฮฺมา ท่านจะสำแดงสัญญาณ

มากยิ่งขึ้นกว่าสิ่งที่ท่านผู้นี้ได้ทำหรือ?”

เจ้าหน้าที่ถูกส่งมาจับอีซา

³²เมื่อพวกฟาริสีได้ยินประชาชนชุบชิบกันเรื่องท่านอย่างนั้น พวกผู้นำทางศาสนาและพวกฟาริสีจึงส่งเจ้าหน้าที่ไปจับท่าน ³³อีซาจึงกล่าวว่า “เราจะอยู่กับพวกท่านต่อไปอีกไม่นาน แล้วจะกลับไปหาผู้ที่ทรงส่งเรามา ³⁴พวกท่านจะหาเราแต่จะไม่พบเรา และที่ที่เรายืนนั้นท่านจะเข้าไปไม่ได้” ³⁵พวกยาสูดิจึงพูดกันว่า “คนนี้จะไปไหนที่เราจะหาเขาไม่พบ? เขาตั้งใจจะไปหาคนที่กระจัดกระจายอยู่ในหมู่พวกกรีกและสั่งสอนพวกกรีกหรือ?” ³⁶เขาหมายความว่าอย่างไรที่พูดว่า ‘พวกท่านจะหาเราแต่จะไม่พบเรา’ และ ‘ที่ที่เรายืนนั้นพวกท่านจะเข้าไปไม่ได้?’”

แม่น้ำที่มีน้ำดำรงชีวิต

³⁷ในวันสุดท้ายของงานเทศกาลซึ่งเป็นวันสำคัญที่สุดนั้น อีซาได้ยืนขึ้นและประกาศว่า “ถ้าใคร

กระหาย ให้คนนั้นมาหาเรา³⁸ และให้คนที่ศรัทธา
 ในเราดื่ม ตามที่มีคำเขียนไว้แล้วว่า ‘แม่น้ำที่มีน้ำ
 ดำรงชีวิตจะไหลออกมาจากภายในคนนั้น’ ”³⁹ สิ่ง
 ที่อิสากล่าวนั้นหมายถึงรสสุลลอส์ซึ่งคนที่ศรัทธาใน
 ท่านจะได้รับ แต่อย่างไร้ใครได้รับตอนนี้ เพราะ
 อีซายังไม่ได้รับเกียรติยศ

ความขัดแย้งในหมู่ประชาชน

⁴⁰ เมื่อประชาชนได้ยินดังนั้น บางคนก็พูดว่า
 “ท่านผู้นี้เป็นนบีแน่นอน”⁴¹ คนอื่นๆ ก็พูดว่า “ท่าน
 ผู้นี้เป็นอัล-มะซีฮฺ” แต่บางคนว่า “อัล-มะซีฮฺจะมา
 จากกาลิลีได้หรือ?”⁴² คัมภีร์บริสุทธีกล่าวไว้ไม่ใช่
 หรือว่าอัล-มะซีฮฺจะมาจากเชื้อพระวงศ์ของนบี
 ดาวิด และมาจากหมู่บ้านบัยติละฮัมที่นบีดาวิดเคย
 อยู่”⁴³ ดังนั้นฝูงชนจึงขัดแย้งกันในเรื่องท่าน
⁴⁴ บางคนอยากจะจับท่าน แต่ไม่มีใครยื่นมือแตะ
 ต้องท่านเลย

ความไม่ศรัทธาของบรรดาผู้มีอำนาจ

⁴⁵ พวกเจ้าหน้าที่กลับไปหาพวกผู้นำทางศาสนา และพวกฟาริสี พวกเขาจึงถามเจ้าหน้าที่ว่า “ทำไมพวกเจ้าถึงไม่จับเขามา?” ⁴⁶ เจ้าหน้าที่ตอบว่า “ไม่เคยมีใครพูดเหมือนอย่างคนนั้นเลย” ⁴⁷ พวกฟาริสีตอบเขาว่า “พวกเจ้าโดนหลอกด้วยหรือ?” ⁴⁸ มีใครบ้างในพวกผู้ใหญ่หรือพวกฟาริสีที่ศรัทธาในตัวเขา? ⁴⁹ ก็มีแต่ฝูงชนนี้ที่ไม่รู้ซาริอะฮ์ พวกเขาต้องถูกสาปแช่ง” ⁵⁰ นิโคเดมัสคนที่มาหาท่านคราก่อน และเป็นคนหนึ่งในพวกเขา นั้นกล่าวแก่เขาว่า ⁵¹ “ซาริอะฮ์ของเราเคยพิพากษาคนโดยที่ยังไม่ได้ฟังเขาหรือรู้ว่าเขาทำอะไรก่อนหรือ?” ⁵² พวกเขาตอบนิโคเดมัสว่า “ท่านก็มาจากกาลิลีด้วยหรือ? ลองค้นดูเถิดแล้วท่านจะเห็นว่าไม่มีนบีคนไหนมาจากกาลิลี”

ผู้หญิงที่ถูกจับเพราะล่วงประเวณี

⁵³ แล้วต่างคนต่างก็กลับไปที่บ้านของตน ¹ แต่อีซาไปที่ภูเขามะกอกเทศ ² และในตอนเช้าตรู่ท่านไปที่บริเวณพระวิหารอีก คนทั้งหลายก็พากันมาหาท่าน ท่านจึงนั่งลงและเริ่มสั่งสอนพวกเขา ³ พวกธรรมจารย์และพวกฟาริสีพาผู้หญิงคนหนึ่งมาหาหญิงคนนี้ถูกจับเพราะล่วงประเวณี และพวกเขาให้นางยืนอยู่ต่อหน้าประชาชน ⁴ เขากล่าวกับอีซาว่า “ท่านอาจารย์ หญิงคนนี้ถูกจับขณะกำลังล่วงประเวณีอยู่ ⁵ ในซารีอะฮ์นั้นนับีมุซาสั่งให้เราเอาหินขว้างคนอย่างนี้ให้ตาย แล้วท่านจะว่าอย่างไร?” ⁶ เขาพูดอย่างนี้เพื่อทดลองท่าน โดยหวังจะหาเหตุฟ้องท่าน แต่อีซาน้อมตัวลงเอานิ้วเขียนที่ดิน ⁷ และเมื่อพวกเขายังถามอยู่เรื่อยๆ ท่านก็ยัดตัวขึ้นตอบเขาว่า “ใครในพวกท่านไม่มีบาป ให้เอาหินขว้างนางก่อนเป็นคนแรก” ⁸ แล้วท่านน้อมตัวลงเอานิ้วเขียนที่ดินอีก ⁹ แต่เมื่อพวกเขาได้ยินอย่างนั้น เขาก็

ออกไปทีละคน เริ่มจากคนเฒ่าคนแก่ เหลือแต่อีซา ตามลำพังกับหญิงคนนั้นที่ยืนอยู่ต่อหน้าท่าน ¹⁰อีซาฮึดตัวขึ้นกล่าวกับนางว่า “หญิงเอ๋ย พวกเขาไปไหนหมด? ไม่มีใครเอาโทษเธอหรือ?” ¹¹นางตอบว่า “ท่านเจ้าข้า ไม่มีใครเลย” แล้วอีซาจึงกล่าวว่า “เราก็ไม่เอาโทษเหมือนกัน จงไปเถิดและจากนี้ไปอย่าทำบาปอีก”

อีซาเป็นความสว่างของโลกคุณยา

¹²อีซากล่าวกับพวกเขาอีกครั้งหนึ่งว่า “เราเป็นความสว่างของโลกคุณยา คนที่ตามเรามาจะไม่ต้องเดินในความมืด แต่จะมีความสว่างแห่งชีวิต” ¹³พวกฟาริสีจึงกล่าวกับท่านว่า “ท่านเป็นพยานให้ตัวเอง คำพยานของท่านก็ไม่จริง” ¹⁴อีซาจึงตอบว่า “ถึงแม้เราเป็นพยานให้ตัวเราเอง คำพยานของเราก็ก็น่าเชื่อถืออยู่เพราะเรารู้ว่าเรามาจากไหนและจะไปไหน แต่พวกท่านไม่รู้เรามาจากไหนและจะไปไหน” ¹⁵พวกท่านพิพากษาตามมาตรฐานของโลก

คุณยา เราไม่ได้มาพิพากษาใคร ¹⁶ แต่ถึงแม้เราจะพิพากษา การพิพากษาของเราก็ถูกต้อง เพราะเราไม่ได้พิพากษาโดยลำพัง แต่เราพิพากษาร่วมกับพระบิดาผู้ทรงส่งเรามา ¹⁷ ในซาโรอะฮ์ของท่านเขียนไว้ว่า คำพยานของคนสองคนย่อมเชื่อถือได้ ¹⁸ เราเป็นพยานให้ตัวเราเองและพระบิดาผู้ทรงส่งเรามา ก็เป็นพยานให้เราด้วย” ¹⁹ พวกเขาจึงตอบท่านว่า “พระบิดาของท่านอยู่ที่ไหน?” อีซาตอบว่า “พวกท่านไม่รู้จักตัวเราหรือพระบิดาของเรา ถ้าพวกท่านรู้จักเรา พวกท่านก็จะรู้จักพระบิดาของเราด้วย” ²⁰ อีซากล่าวคำเหล่านี้ที่คลังเงินขณะกำลังตั้งสอนอยู่ที่บริเวณพระวิหาร แต่ไม่มีใครจับกุมท่านเพราะว่ายังไม่ถึงกำหนดเวลาของท่าน

ที่ซึ่งเราจะไปนั้นท่านไปไม่ได้

²¹ อีซากล่าวกับพวกเขาอีกว่า “เราจะจากไป พวกท่านจะหาเรา แต่จะตายในการบาปของตัวเอง ที่ที่ เราจะไปนั้นท่านไปไม่ได้” ²² พวกเขาฮูดีจึงพูดกันว่า

“เขาจะฆ่าตัวตายหรือ? เพราะเขาพูดว่า ‘ที่ที่เราจะ
 ไปนั้นพวกท่านไปไม่ได้’ ”²³ ท่านกล่าวกับพวกเขา
 ว่า “พวกท่านเป็นของเบื้องล่าง เราเป็นของ
 เบื้องบน ท่านเป็นของโลกคนุยา เราไม่ได้เป็นของ
 โลกคนุยา²⁴ เราบอกพวกท่านว่า ท่านจะตายใน
 การบาปของตัวเอง เพราะว่าถ้าพวกท่านไม่เชื่อว่า
 เราเป็นผู้นั้น ท่านก็จะต้องตายในการบาปของตัว
 ท่าน”²⁵ เขาถามท่านว่า “ท่านเป็นใคร?” อีซาตอบ
 กับเขาว่า “เราเป็นอย่างที่เราบอกพวกท่านตั้งแต่
 แรกแล้ว²⁶ เรายังมีอีกหลายเรื่องที่จะพูดและ
 พิพากษาเกี่ยวกับท่าน แต่ผู้ที่ทรงส่งเรามานั้น
 สัตย์จริง และเราก็ก้าวต่อโลกคนุยาในสิ่งที่เราได้
 ยินจากพระองค์”²⁷ พวกเขาไม่เข้าใจว่าท่านพูดเรื่อง
 พระบิดา²⁸ อีซาจึงกล่าวกับเขาว่า “เมื่อพวกท่านยก
 บุตรมนุษย์ขึ้น ท่านก็จะรู้ว่าเราเป็นผู้นั้น และรู้ว่า
 เราไม่ได้ทำอะไรตามใจชอบ พระบิดาทรงสอนเรา
 อย่างไม่ เราีกกล่าวอย่างนั้น²⁹ และพระองค์ผู้ทรง
 ส่งเรามากก็ทรงอยู่กับเรา พระองค์ไม่ได้ทรงทิ้งเรา

ไว้ตามลำพัง เพราะว่าเราทำตามชอบพระทัย
พระองค์เสมอ”³⁰ เมื่ออีซากล่าวอย่างนี้ก็มีคน
จำนวนมากศรัทธาในท่าน

สัจธรรมจะทำให้ท่านเป็นไท

³¹อีซาจึงกล่าวกับพวกยาฮูดีที่ศรัทธาในท่านว่า
“ถ้าพวกท่านยึดมั่นในคำสอนของเรา ท่านก็เป็น
สาวกของเราอย่างแท้จริง”³² และพวกท่านจะรู้จัก
สัจธรรม และสัจธรรมจะทำให้ท่านเป็นไท”³³ พวก
เขาตอบท่านว่า “เราสืบเชื้อสายมาจากนบีอิบรอฮีม
และไม่เคยเป็นทาสใครเลย ทำไมท่านถึงกล่าวว่า
เราจะเป็นไท?”

³⁴อีซาตอบพวกเขาว่า “เราบอกความจริงกับท่าน
ว่า ทุกคนที่ทำบาปก็เป็นทาสของบาป”³⁵ ทาสอยู่ใน
บ้านเพียงชั่วคราว บุตรต่างหากที่อยู่ตลอดไป
³⁶เพราะฉะนั้นถ้าอัล-มะซีฮฺทำให้พวกท่านเป็นไท
ท่านก็เป็นไทจริงๆ”³⁷ เรารู้ว่าพวกท่านเป็นเชื้อสาย
ของนบีอิบรอฮีม แต่ท่านก็หาโอกาสฆ่าเรา เพราะ

ไม่ศรัทธาในคำสอนของเรา³⁸ เราพูดถึงสิ่งที่เราเห็นเมื่ออยู่กับพระบิดา และพวกท่านทำในสิ่งที่ท่านได้ยืมมาจากพ่อของท่าน”

พ่อของท่านคืออิบลิส

³⁹ พวกเขาตอบท่านว่า “นบีอิบรอฮีมเป็นบิดาของเรา” อีซากล่าวกับเขาว่า “ถ้าพวกท่านเป็นลูกของนบีอิบรอฮีมแล้ว ท่านก็จะทำในสิ่งที่นบีอิบรอฮีมทำ⁴⁰ แต่เดี๋ยวนี้พวกท่านหาโอกาสฆ่าเราซึ่งเป็นผู้บอกท่านถึงสัจธรรมที่เราได้ยืมมาจากอัลลอฮฺ นบีอิบรอฮีมไม่ได้ทำอย่างนี้⁴¹ พวกท่านทำสิ่งที่พ่อของท่านทำ” เขาตอบท่านว่า “เราไม่ได้เกิดจากการล่วงประเวณี เรามีพระบิดาผู้เดียวคืออัลลอฮฺ”⁴² อีซากล่าวกับเขาว่า “ถ้าอัลลอฮฺเป็นพระบิดาของพวกท่านแล้ว ท่านก็จะรักเรา เพราะเรามาจากอัลลอฮฺและอยู่ที่นี่แล้ว เราไม่ได้มาตามใจชอบของเราเอง แต่พระองค์ทรงส่งเรามา⁴³ ทำไมพวกท่านถึงไม่เข้าใจถ้อยคำที่เราพูด? นี่เป็นเพราะท่านทน

ฟังคำสอนของเราไม่ได้”⁴⁴ พวกท่านมาจากพ่อของท่านคืออิบลิส และท่านอยากจะทำตามความปรารถนาของพ่อ มันเป็นฆาตกรตั้งแต่เริ่มแรกและไม่ได้ตั้งอยู่ในสัจธรรม เพราะมันไม่มีสัจธรรม เมื่อมันพูดเท็จมันก็พูดตามสันดานของมันเอง เพราะมันเป็นผู้มุสา และเป็นพ่อของการมุสา⁴⁵ แต่พวกท่านไม่ศรัทธาเราเพราะเราพูดความจริง⁴⁶ มีใครในพวกท่านที่อาจชี้ให้เห็นว่าเรามีบาป? ถ้าเราพูดความจริง ทำไมท่านถึงไม่ศรัทธาเรา?⁴⁷ คนที่มาจากอัลลอฮ์ก็ยอมฟังพระคำรัสของอัลลอฮ์ พวกท่านไม่ได้มาจากอัลลอฮ์ เพราะเหตุนี้พวกท่านจึงไม่ฟัง”

ก่อนหน้าปีอิบรอฮีมเกิด เราเป็นอยู่แล้ว

⁴⁸ พวกยาฮูดีตอบท่านว่า “ที่เราพูดว่าท่านเป็นชาวสะมาเรียและมีชัยฎอนถึงนั้นไม่จริงหรือ?”⁴⁹ อีซาตอบว่า “เราไม่มีชัยฎอนสิ่ง แต่เราเทิดพระเกียรติแด่พระบิดาของเรา และพวกท่านลบหลู่เกียรติของ

เรา⁵⁰ เราไม่ได้แสวงหาเกียรติของเราเอง แต่มีผู้
 แสวงหาให้และพระองค์นั้นเป็นผู้ทรงพิพากษา
⁵¹ เราบอกความจริงกับพวกท่านว่า ถ้าใครประพฤติ
 ตามคำสอนของเรา คนนั้นจะไม่ประสบความตาย
 เลย” ⁵² พวกยาฮูดีตอบท่านว่า “เดี๋ยวนี้เรารู้แล้วว่า
 ท่านมีชัยเหนือสิ่ง นบีอิบรอฮีมตายไปแล้วและพวก
 นบีก็ตายไปแล้วเหมือนกัน แต่ท่านพูดว่า ‘ถ้าใคร
 ประพฤติตามคำสอนของเรา คนนั้นจะไม่ตายเลย’
⁵³ ท่านยิ่งใหญ่กว่านบีอิบรอฮีมบิดาของเราที่ตายไป
 แล้วหรือ? พวกนบีก็ตายไปแล้วเหมือนกัน ท่านจะ
 อวดอ้างว่าท่านเป็นใคร?” ⁵⁴ อีซาตอบว่า “ถ้าเราให้
 เกียรติแก่ตัวเราเอง เกียรติของเราก็ไม่มีความหมาย
 ผู้ที่ทรงให้เกียรติเรานั้นคือพระบิดาของเรา ผู้ที่พวก
 ท่านกล่าวว่า เป็นพระเจ้าของท่าน ⁵⁵ พวกท่านไม่
 รู้จักพระองค์ แต่เรารู้จักพระองค์ ถ้าเรากล่าวว่าเรา
 ไม่รู้จักพระองค์ เราก็จะเป็นคนมุสาเหมือนกับท่าน
 แต่เรารู้จักพระองค์ และประพฤติตามพระคำรัส
 ของพระองค์ ⁵⁶ นบีอิบรอฮีมบิดาของพวกท่าน

ขึ้นชมยินดีที่จะได้เห็นวันที่เรามา และเขาก็ได้เห็น
แล้วและมีความยินดีแล้ว” ⁵⁷ พวกยาฮูดีจึงกล่าวกับ
ท่านว่า “ท่านอายุยังไม่ถึงห้าสิบปี ท่านเคยเห็น
นบี อิบรอฮีมแล้วหรือ?” ⁵⁸ อีซาตอบพวกเขาว่า
“เราบอกความจริงกับท่านว่า ก่อนนบีอิบรอฮีมเกิด
เราเป็นอยู่แล้ว” ⁵⁹ คนเหล่านั้นจึงหิบบก้องหินขึ้น
มาจะขว้างท่าน แต่อีซาหลบเลี่ยงและออกไปจาก
บริเวณพระวิหาร

อีซารักษาคนตาบอดแต่กำเนิด

¹ ขณะที่อีซาเดินไปตามทางนั้น เห็นชายคนหนึ่งตาบอดตั้งแต่กำเนิด ² พวกสาวกของท่านถามท่านว่า “อาจารย์ ใครทำบาป คนนี้หรือพ่อแม่ของเขา เขาถึงเกิดมาตาบอด?” ³ อีซาตอบว่า “ไม่ใช่คนนี้หรือพ่อแม่ของเขาที่ทำบาป แต่เขาเกิดมาตาบอด เพื่อให้พระราชกิจของอัลลอฮ์ปรากฏในตัวเขา ⁴ เราต้องทำพระราชกิจของผู้ทรงส่งเรามาเมื่อยังกลางวันอยู่ กลางคืนอันเป็นเวลาที่ไม่มีการทำงานนั้นกำลังใกล้เข้ามา ⁵ ตราบใดที่เรายังอยู่ในโลกคุณนยาเราก็เป็นความสว่างของโลกคุณนยา” ⁶ เมื่อกล่าวอย่างนั้นแล้ว ท่านก็ขว่น้ำลายลงที่ดิน แล้วเอาน้ำลายนั้นทำเป็นโคลนทาที่ตาของคนตาบอด ⁷ แล้วสั่งเขาว่า “จงไปล้างโคลนออกในสระสิโลอัม” (สิโลอัมแปลว่า ส่งไป) เขาจึงไปล้างแล้วกลับมาก็มองเห็น ⁸ เพื่อนบ้านและบรรดาคนที่เคยเห็นชายคนนั้นเป็นคนขอทานมาก่อนก็พูดกันว่า “คนนี้ใช่ไหมที่เคย

นั่งของท่าน?” ⁹ บางคนที่พูดว่า “ใช่คนนั้นแหละ” บางคนที่ว่า “ไม่ใช่ แต่เขาเหมือนคนนั้น” ส่วนตัวเขาเองพูดว่า “ข้าพเจ้าคือคนนั้น” ¹⁰ พวกเขาจึงถามเขาว่า “ตาของเจ้าหายบอดได้อย่างไร?” ¹¹ เขาตอบว่า “ชายคนหนึ่งชื่ออีซาทำโคลนทาตาของข้าพเจ้า และบอกข้าพเจ้าว่า ‘จงไปที่สระสิโลอัมแล้วล้างโคลนออก’ ข้าพเจ้าก็ไปล้างตาแล้วก็มองเห็น” ¹² พวกเขาจึงถามว่า “เขาอยู่ไหน?” คนนั้นบอกว่า “ข้าพเจ้าไม่ทราบ”

พวกฟาริสีสอบสวนเรื่องการรักษาคนตาบอด

¹³ พวกเขาจึงพาคนที่เคยตาบอดนั้นไปหาพวกฟาริสี ¹⁴ วันที่อีซาทำโคลนทาตาชายคนนั้นให้หายบอดเป็นวันบริสุทธี ¹⁵ พวกฟาริสีถามเขาว่าตาของเขามองเห็นได้อย่างไร เขาจึงบอกคนเหล่านั้นว่า “ท่านเอาโคลนทาตาของข้าพเจ้า แล้วข้าพเจ้าก็ไปล้างออกแล้วก็มองเห็น” ¹⁶ พวกฟาริสีบางคนพูดว่า “ชายคนนี้ไม่ได้มาจากอัสลอส เพราะเขาไม่ได้

รักษาวินัยบริสุทธิ์” แต่คนอื่นพูดว่า “คนบาปจะ
 ดำรงสัตย์ได้อย่างไร?” พวกเขาถัด
 ขัดแย้งกัน¹⁷ พวกเขาจึงพูดกับคนตาบอดอีกว่า “เจ้า
 คิดอย่างไรเรื่องคนนั้น ในเมื่อเขาทำให้ตาของเจ้า
 หายบอด?” ชายคนนั้นตอบว่า “ท่านเป็นนบี”

¹⁸ พวกเขาเสียใจไม่เชื่อว่าชายคนนั้นตาบอดและกลับ
 มองเห็น จนกระทั่งพวกเขาเรียกบิดามารดาของคน
 นั้นมา¹⁹ แล้วถามว่า “ชายคนนี้เป็นลูกของเจ้าที่เจ้า
 บอกว่าตาบอดมาตั้งแต่เกิดหรือ? แล้วทำไมเดี๋ยวนี้
 เขาจึงมองเห็น?”²⁰ บิดามารดาของชายคนนั้นตอบ
 ว่า “เรารู้ว่าคนนี้เป็นลูกของเรา และรู้ว่าเขาเกิดมา
 ตาบอด²¹ แต่ไม่รู้ว่าทำไมเดี๋ยวนี้เขาถึงมองเห็นหรือ
 ใครทำให้ตาของเขาหายบอด ถามเขาเอาเองเถิด เขา
 เป็นผู้ใหญ่แล้ว เขาเล่าเรื่องเองได้”²² การที่บิดา
 มารดาของเขาพูดอย่างนั้นก็เพราะกลัวพวกเขาเสียใจ
 เพราะพวกเขาเสียใจตกลงกันแล้วว่า ถ้าใครยอมรับว่า
 อีซาเป็นอัล-มะซีฮฺ คนนั้นจะถูกขับออกจากธรรม-
 ศาลา²³ เพราะเหตุนี้บิดามารดาของเขาจึงพูดว่า

“เขาเป็นผู้ใหญ่แล้ว ถ้ามเขาเอาเองเถิด”

²⁴ พวกเขาจึงเรียกคนที่เคยตาบอดให้มาหาเป็นครั้งที่สองและบอกเขาว่า “จงเทิดพระเกียรติแด่อัลลฮฺ เรารู้ว่าชายคนนั้นเป็นคนบาบ” ²⁵ เขาตอบว่า “ชายคนนั้นเป็นคนบาบหรือไม่ข้าพเจ้าไม่ทราบสิ่งเดียวที่ข้าพเจ้าทราบคือข้าพเจ้าเคยตาบอด แต่เดี๋ยวนี ข้าพเจ้ามองเห็นได้แล้ว” ²⁶ พวกเขาจึงถามเขาว่า “คนนั้นทำอะไรกับเจ้า? เขาทำอย่างไรตาของเจ้าถึงหายบอด?” ²⁷ คนนั้นตอบพวกเขาว่า “ข้าพเจ้าบอกท่านแล้วแต่ท่านไม่ฟัง ทำไมท่านถึงอยากฟังอีก? อยากเป็นศิษย์ของคนนั้นด้วยหรือ?” ²⁸ คนเหล่านั้นจึงเยาะเย้ยเขาว่า “เอ็งเป็นศิษย์ของเขา แต่เราเป็นศิษย์ของนบีมุซา ²⁹ เรารู้ว่าอัลลฮฺตรัสกับนบีมุซา แต่สำหรับคนนั้นเราไม่รู้ว่ามาจากไหน” ³⁰ ชายคนนั้นตอบว่า “เออ ประหลาดจริงๆ นะที่พวกท่านไม่รู้ว่าคนนั้นมาจากไหน แต่เขาก็ทำให้ตาของข้าพเจ้าหายบอดได้” ³¹ เราว่าอัลลฮฺไม่ทรงฟังคนบาบ แต่ทรงฟังคนที่ยกย่องเทิดทูน

พระองค์และทำตามพระประสงค์ของพระองค์³² ตั้งแต่สมัยไหนๆ ก็ไม่เคยมีใครได้ยืนยันว่ามีคนสามารถทำให้ตาของคนที่ยอดตั้งแต่กำเนิดมองเห็นได้³³ ถ้าคนนั้นไม่ได้มาจากอัลลอฮฺ เขาจะไม่สามารถทำได้”³⁴ พวกเขาตอบว่า “เอ็งมันบาปมาตั้งแต่เกิดแล้วยังจะมาสอนเราหรือ?” แล้วพวกเขาก็ไล่เขาออกไป

ความบอดทางจิตวิญญาณ

³⁵ อีซาได้ยืนยันว่าพวกเขาฮูดิไล่คนนั้นออกไปแล้วเมื่อท่านพบเขาจึงกล่าวกับเขาว่า “ท่านศรัทธาในบุตรมนุษย์หรือ?”³⁶ ชายคนนั้นตอบว่า “ท่านเจ้าข้าใครคือบุตรมนุษย์ที่ข้าพเจ้าจะศรัทธาได้?”³⁷ อีซากล่าวกับเขาว่า “ท่านเห็นผู้นั้นแล้ว คือผู้ที่กำลังพูดอยู่กับท่าน”³⁸ เขาจึงกล่าวว่า “ท่านเจ้าข้า ข้าพเจ้าศรัทธาในท่าน” แล้วเขาก็ก้มกราบท่าน³⁹ อีซากล่าวว่า “เราเข้ามาในโลกคุณหาเพื่อการพิพากษา เพื่อให้คนทั้งหลายที่มองไม่เห็นกลับมองเห็น และคนที่

มองเห็นกลับตาบอด” ⁴⁰ เมื่อพวกฟาริสีที่อยู่ใกล้
ท่านได้ยินอย่างนั้นจึงกล่าวแก่ท่านว่า “เราตาบอด
ด้วยหรือ?” ⁴¹ อีซาจึงกล่าวกับพวกเขาว่า “ถ้าพวก
ท่านตาบอด ท่านก็จะไม่มีบาป แต่พวกท่านพูด
เดี๋ยวนี้เองว่า ‘เรามองเห็น’ เพราะฉะนั้นบาปของ
ท่านยังมีอยู่

อุปมาเรื่องคอกแกะ

¹“เราบอกความจริงกับพวกท่านว่า คนที่ไม่ได้เข้าไปในคอกแกะทางประตู แต่ปีนเข้าไปทางอื่นนั้นเป็นขโมยและโจร ² แต่คนที่เข้าทางประตูก็เป็นผู้เลี้ยงแกะ ³ คนเฝ้าประตูจึงเปิดประตูให้คนนั้นแกะย่อมฟังเสียงของท่าน ท่านเรียกชื่อแกะของท่าน และนำออกไป ⁴ เมื่อท่านต้อนแกะของท่านออกไปหมดแล้วก็เดินนำหน้า และแกะก็ตามไป เพราะรู้จักเสียงของท่าน ⁵ ส่วนคนอื่นแกะจะไม่ตามเลย แต่จะหนีจากเขา เพราะไม่รู้จักเสียงของคนอื่น” ⁶ เรื่องเปรียบเทียบนี้อิสากล่าวกับพวกเขา แต่เขาเหล่านั้นไม่เข้าใจความหมายของถ้อยคำที่ท่านกล่าวกับเขาเลย

อิสชาเป็นผู้เลี้ยงที่ดี

⁷อิสชาจึงกล่าวกับพวกเขาอีกว่า “เราบอกความจริงกับท่านว่า เราเป็นประตูของแกะทั้งหลาย ⁸ ทุกคนที่มาก่อนเรานั้นเป็นขโมยและโจร แต่ฝูงแกะ

ไม่ได้ฟังพวกเขา ⁹ เราเป็นประตู่ ถ้าใครเข้าไปทาง
 เรา คนนั้นจะรอด เขาจะเข้าออกแล้วก็จะพบอาหาร
¹⁰ ขโมยนั้นข่มมาเพื่อจะลัก ฆ่า และทำลาย เรามา
 เพื่อพวกเขาจะได้ชีวิตและจะได้อย่างครบบริบูรณ์
¹¹ เราเป็นผู้เลื่องที่ดี ผู้เลื่องที่ดีข่มสละชีวิตของตน
 เพื่อฝูงแกะ ¹² คนที่รับจ้างไม่ได้เป็นผู้เลื่องแกะ ฝูง
 แกะไม่ได้เป็นของเขา เมื่อเห็นสุนัขป่ามาเขาจึงละ
 ทิ้งฝูงแกะหนีไป สุนัขป่าก็ไล่กัดกินพวกแกะจน
 กระจัดกระจาย ¹³ เขาหนีเพราะเขาเป็นเพียงลูกจ้าง
 และไม่ได้เป็นห่วงแกะเลย ¹⁴ เราเป็นผู้เลื่องที่ดี เรา
 รู้จักแกะของเราและแกะของเราก็รู้จักเรา ¹⁵ เหมือน
 อย่างที่พระบิดาทรงรู้จักเราและเรารู้จักพระบิดา
 และเราสละชีวิตเพื่อฝูงแกะ ¹⁶ แกะอื่นที่ไม่ได้เป็น
 ของคอกนี้เราก็มีอยู่ แกะพวกนั้นเราก็ต้องพามา
 ด้วย และแกะพวกนั้นจะฟังเสียงของเราแล้วจะรวม
 เป็นฝูงเดียวและมีผู้เลื่องเพียงผู้เดียว ¹⁷ เพราะเหตุนี้
 พระบิดาจึงทรงรักเรา เพราะเราสละชีวิตของเรา
 เพื่อจะรับชีวิตนั้นคืนมาอีก ¹⁸ ไม่มีใครชิงชีวิตไป

จากเราได้ แต่เราสละชีวิตตามที่เรที่ตั้งใจเอง เรามีสิทธิที่จะสละชีวิตนั้นและมีสิทธิที่จะรับคืนมาอีก คำกำชับนี้เราได้รับมาจากพระบิดาของเรา”

¹⁹ คำสอนเหล่านี้ทำให้พวกยาฮูดีแตกคอกันอีก ²⁰ พวกเขาหลายคนพูดว่า “เขามีชัยฏอนสิงและเป็นบ้า ไปฟังเขาทำไม?” ²¹ คนอื่นๆ ก็พูดว่า “คำสอนแบบนี้ไม่ได้เป็นของคนที่มีชัยฏอนสิง ชัยฏอนจะทำให้คนตาบอดมองเห็นได้หรือ?”

พวกยาฮูดีปฏิเสธอีซา

²² ฉะนั้นนั้นเป็นเทศกาลฉลองพระวิหารที่กรุงเยรูซาเล็ม และเป็นฤดูหนาว ²³ อีซาเดินอยู่ในบริเวณพระวิหารที่เฉลียงของนบีสุลัยมาน ²⁴ พวกยาฮูดีก็พากันมาห้อมล้อมท่านและถามว่า “ท่านจะให้เราส่งไปยังถิ่นอื่นไหน? ถ้าท่านเป็นอัล-มะซีฮู ก็จงบอกให้ชัดเจนเถิด” ²⁵ อีซาตอบพวกเขาว่า “เราบอกพวกท่านแล้วแต่ท่านไม่ศรัทธา สิ่งที่เราทำในพระนามพระบิดาของเราก็เป็นพยานให้

กับเรา²⁶ แต่พวกท่านไม่ศรัทธาเพราะท่านไม่ได้เป็นแกะของเรา²⁷ แกะของเราขอมฟังเสียงของเรา เราจับแกะเหล่านั้น และแกะนั้นก็ตามเรา²⁸ เราให้ชีวิตนิรันดร์แก่แกะทั้งหลาย แกะเหล่านั้นจะไม่มีวันพินาศและจะไม่มีใครแย่งชิงแกะนั้นไปจากมือของเราได้²⁹ พระบิดาของเราผู้ประทานแกะนั้น ให้แก่เราทรงเป็นใหญ่กว่าทุกสิ่ง และไม่มีใครสามารถชิงไปจากพระหัตถ์ของพระบิดาได้³⁰ เรากับพระบิดาเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน”

³¹ พวกยาฮูดีจึงหิบบก้องนินขึ้นมาอีกจะขว้างท่านให้ตาย³² อีซาจึงกล่าวกับพวกเขาว่า “เราสำแดงให้ท่านเห็นการดีหลายอย่างของพระบิดา พวกท่านหิบบก้องนินจะขว้างเราให้ตายเพราะการดีข้อไหน?”³³ พวกยาฮูดีตอบท่านว่า “เราจะขว้างท่านไม่ใช่เพราะการดีใดๆ แต่เพราะการพุดหมิ่นประมาทอัลลอฮฺ เพราะท่านเป็นเพียงมนุษย์แต่ตั้งตัวเป็นผู้เท่าเทียมกับอัลลอฮฺ”³⁴ อีซากล่าวว่า “ในคัมภีร์บริสุทธิของท่านมีคำเขียนไว้ไม่ใช่หรือว่า

‘เรากล่าวว่าพวกเจ้าเป็นบ่าวของอัลลอส?’³⁵ ถ้าคนที่รับพระคำรัสของอัลลอสได้ชื่อว่าเป็นบ่าวของอัลลอส (และจะฝ่าฝืนคัมภีร์บริสุทธิไม่ได้)³⁶ พวกท่านจะกล่าวหาผู้ที่พระบิดาทรงตั้งไว้เป็นพิเศษ และทรงส่งเข้ามาในโลกคุณยว่า ‘ท่านกล่าวคำหมิ่นประมาทอัลลอส’ เพราะเรากล่าวว่า ‘เราเป็นอัล-มะซีฮ์ผู้เป็นที่รักยิ่งของอัลลอส’ อย่างนั้นหรือ?³⁷ ถ้าเราไม่ได้ปฏิบัติพระราชกิจของพระบิดาของเรา ก็อย่าศรัทธาในเราเลย³⁸ แต่ถ้าเราปฏิบัติพระราชกิจนั้น แม้ว่าท่านไม่ศรัทธาในเรา ก็จงศรัทธาในพระราชกิจเหล่านั้นเถิด เพื่อท่านจะได้รู้และเข้าใจว่าพระบิดาทรงอยู่ในเราและเราอยู่ในพระบิดา”³⁹ พวกเขาพยายามจะจับท่านอีกครั้งหนึ่ง แต่ท่านรอดพ้นจากมือของเขา

⁴⁰ ท่านได้ข้ามแม่น้ำจอร์แดนอีก และไปถึงตำบลที่นบีเยหุยาเคยให้บังพิศมา แล้วท่านจึงพักอยู่ที่นั่น⁴¹ คนจำนวนมากพากันมาหาท่านกล่าวว่า “ถึงนบีเยหุยาไม่ได้สำแดงสัญญาณอะไรเลย แต่ทุกสิ่ง

ที่นปียะหุยากล่าวถึงท่านผู้นี้เป็นความจริง”⁴² และ
มีคนที่นั่นหลายคนศรัทธาในอิศา

การตายของลาซาร์ธ

¹ มีชายคนหนึ่งชื่อลาซาร์ธกำลังป่วยอยู่ที่เบธานี ซึ่งเป็นหมู่บ้านที่มัธยัมและมารธาพี่สาวของนางอยู่ นั้น ² มัธยัมคนนี้คือหญิงที่เอาน้ำมันหอมชโลมอืขา และเอาผมเช็ดเท้าของท่าน ลาซาร์ธน้องชายของนางกำลังป่วยอยู่ ³ ดังนั้นพี่สาวทั้งสองจึงส่งข่าวไปแจ้งแก่อืซาว่า “ท่านเจ้าข้า คนที่ท่านรักนั้นกำลังป่วยอยู่” ⁴ แต่เมื่ออืซาได้ยิน ท่านจึงพูดว่า “โรคนี้จะไม่ถึงตาย แต่เกิดขึ้นเพื่อเชิดชูพระเกียรติของอัลลอฮ์ เพื่อให้อัล-มะซีฮ์ผู้เป็นที่รักยิ่งของพระองค์ได้รับเกียรติเพราะโรคนี้”

⁵ อืซา รักมารธาและน้องสาวของนางและลาซาร์ธ ⁶ เมื่อท่านได้ยินว่าลาซาร์ธป่วย ท่านกลับยังพักในที่ที่ท่านอยู่นั้นอีกสองวัน ⁷ หลังจากนั้นท่านพูดกับพวกสาวกว่า “ให้เรากลับเข้าไปในแคว้นยูเดียกันอีก” ⁸ พวกสาวกตอบท่านว่า “อาจารย์ เมื่อเร็วๆ นี้พวกยาฮูดีหาโอกาสเอาหิน

ขว้างท่านให้ตาย แล้วท่านยังจะกลับไปที่นี่อีกหรือ?” ⁹ อีซาตอบว่า “กลางวันมีสิบสองชั่วโมงไม่ใช่หรือ? ถ้าใครเดินตอนกลางวันเขาจะไม่สะดุด เพราะเขาเห็นความสว่างของโลกคุณยา ¹⁰ แต่ถ้าใครเดินตอนกลางคืนเขาจะสะดุด เพราะไม่มีความสว่างในตัวเขา” ¹¹ ท่านกล่าวอย่างนั้นแล้วจึงพูดกับพวกเขาว่า “ลาซาร์สเพื่อนของพวกเราหลับไปแล้ว แต่เรากำลังจะไปปลุกให้เขาตื่น” ¹² พวกเขาตอบว่า “ท่านเจ้าข้า ถ้าเขาหลับอยู่ เขาก็จะมีอาการดีขึ้น” ¹³ อีซาพูดถึงการตายของลาซาร์ส แต่พวกเขาคิดว่าท่านพูดถึงการนอนหลับพักผ่อน ¹⁴ ดังนั้นอีซาจึงพูดกับพวกเขาตรงๆ ว่า “ลาซาร์สตายแล้ว” ¹⁵ และเพราะเห็นแก่พวกท่านเราจึงยินดีที่เราไม่ได้อยู่ที่นั่นเพื่อท่านจะได้ศรัทธา อยากรู้ดี ให้พวกเราไปหาเขากันเถิด” ¹⁶ โธมัสที่เรียกว่าแฝด จึงพูดกับเพื่อนสาวกว่า “ให้เราไปด้วยกันกับอีซาเพื่อจะได้ตายกับท่าน”

อิสราเอลเป็นชีวิตและการฟื้นคืนจากความตาย

¹⁷ เมื่ออิสราเอลมาถึงก็พบว่าเขาเอาลาซาร์สไปไว้ใน
 กุโบร์ฝังศพสี่วันแล้ว ¹⁸ หมู่บ้านเบธานีอยู่ห่างจาก
 กรุงเยรูซาเล็มประมาณสามกิโลเมตร ¹⁹ พวกเขาฮุด
 หลายคนจึงมาหามารธาและมัรยัมเพื่อปลอบโยน
 เรื่องน้องชาย ²⁰ เมื่อมารธาารู้ข่าวว่าอิสราเอลกำลังมา นาง
 ก็ออกไปต้อนรับท่าน แต่มัรยัมนั่งอยู่ในบ้าน
²¹ มารธากล่าวแก่อิสราเอลว่า “ท่านเจ้าข้า ถ้าท่านอยู่ที่นี้
 น้องชายของข้าพเจ้าก็คงไม่ตาย ²² แต่ข้าพเจ้าก็
 ทราบดีว่าไม่ว่าสิ่งใดที่ท่านทูลขอจากอัลลอฮ์ในเวลา
 นี้ อัลลอฮ์ก็จะประทานแก่ท่าน” ²³ อิสราเอลกล่าวกับ
 นางว่า “ลาซาร์สจะฟื้นคืนมาอีก” ²⁴ มารธาตอบ
 ท่านว่า “ข้าพเจ้าทราบว่าเขาจะฟื้นคืนในวันสุดท้าย
 เมื่อคนทั้งปวงจะฟื้นคืนมา” ²⁵ อิสราเอลจึงกล่าวกับนาง
 ว่า “เราเป็นชีวิตและการฟื้นคืนจากความตาย คนที่
 ศรัทธาในเราจะมีชีวิตอีกแม้ว่าเขาจะตายไปแล้วก็
 ตาม ²⁶ และทุกคนที่มีชีวิตและศรัทธาในเราจะไม่

ตายเลย เธอเชื่ออย่างนี้ไหม?”²⁷ มารธาตอบท่านว่า “เชื่อ ท่านเจ้าข้า ข้าพเจ้าเชื่อว่าท่านเป็นอัล-มะซีฮูผู้เป็นที่รักยิ่งของอัลลอฮ์ที่เข้ามาในโลกคุณยา”

อิซาร่องไห้

²⁸ เมื่อพูดอย่างนี้แล้ว มารธาก็กลับไปเรียกมัรยัม น้องสาว กระซิบว่า “อาจารย์มาแล้วและกำลังเรียกเธอ”²⁹ เมื่อมัรยัมได้ยิน ก็รีบลุกขึ้นไปหาท่าน³⁰ ขณะนั้นอิซายังไม่ได้เข้าไปในหมู่บ้าน แต่ยังคงอยู่ในที่ที่มารธาพบท่าน³¹ เมื่อพวกเขาสุติกำลังปลอบโยนมัรยัมอยู่ที่บ้าน พวกเขาเห็นมัรยัมรีบลุกขึ้นเดินออกไป พวกเขาจึงตามไป นึกว่านางจะไป ร่องไห้ที่กุโบรฝังศพ³² เมื่อมัรยัมมาถึงที่ที่อิซาอยู่ และเห็นท่านแล้ว จึงกราบลงแทบเท้าของท่าน กล่าวว่า “ท่านเจ้าข้า ถ้าท่านอยู่ที่นี้ น้องชายของข้าพเจ้าก็คงไม่ตาย”³³ เมื่ออิซาเห็นมัรยัมร่องไห้ และพวกเขาสุติที่ตามมา ก็ร่องไห้ด้วย ท่านจึง สะเทือนใจและเป็นทุกข์³⁴ ท่านกล่าวว่า “พวกท่าน

เอาศพของเขาไปไว้ที่ไหน?” พวกเขาตอบท่านว่า
 “ท่านเจ้าข้า เชิญมาดูเถิด” ³⁵ แล้วอิชาก็ร้องไห้
³⁶ พวกเขาฮูตึจึงกล่าวว่า “ดูสิว่าท่านรักเขาเพียงไร”
³⁷ แต่บางคนก็พูดว่า “ท่านผู้นี้ทำให้คนตาบอดมอง
 เห็น จะทำให้คนนี้ไม่ตายไม่ได้หรือ?”

อิชาก็ทำให้ลาซารัสฟื้นขึ้นจากความตาย

³⁸ อิชาก็ไปที่กุโบรฝังศพด้วยความรู้สึกสะเทือนใจ
 ยิ่งนัก กุโบรนั้นเป็นถ้ำ มีหินก้อนหนึ่งวางปิดปาก
 กุโบรไว้ ³⁹ อิชาก็สั่งว่า “จงเอาหินออกเสีย” มารธา
 พี่สาวของคนตายจึงพูดกับท่านว่า “ท่านเจ้าข้า ศพ
 คงจะมิกลิ่นเหม็นแล้ว เพราะเวลานี้อันตายมาสี่วัน
 แล้ว” ⁴⁰ อิชาก็พูดกับนางว่า “เราบอกเธอแล้วไม่ใช่
 หรือว่า ถ้าเธอเชื่อ ก็จะได้เห็นความยิ่งใหญ่ของ
 อัลลอฮ์?” ⁴¹ พวกเขาจึงเอาหินออก แล้วอิชาก็เงย
 หน้าขึ้นพูดว่า “ข้าแต่อัลลอฮ์ ผู้ทรงเป็นพระบิดา
 ข้าพระองค์ขอชูโศกต่อพระองค์ที่พระองค์โปรด
 ฟังข้าพระองค์” ⁴² ข้าพระองค์ทราบว่าคุณผู้ทรง

ฟังข้าพระองค์อยู่เสมอ แต่ที่ข้าพระองค์กล่าวอย่างนี้ก็เพราะเห็นแก่ฝูงชนที่ยืนอยู่ที่นี้ เพื่อพวกเขาจะ 'ได้เชื่อว่าพระองค์ทรงส่งข้าพระองค์มา' ⁴³ เมื่อพูดอย่างนั้นแล้ว ท่านก็ร้องเสียงดังว่า "ลาซารัส ออกมาเถิด" ⁴⁴ คนตายนั้นก็ออกมา มีผ้าพันมือและเท้า และที่หน้าก็มีผ้าพันอยู่ด้วย อีซาจึงกล่าวกับพวกเขาว่า "จงแกะผ้าที่พันออกแล้วปล่อยเขาเถิด"

แผนการฆ่าอีซา

⁴⁵ ดังนั้นเมื่อพวกยาฮูดีหลายคนที่มาหามัธยัมเห็นการกระทำของอีซาก็ได้ศรัทธาในท่าน ⁴⁶ แต่บางคนไปหาพวกฟาริสีเล่าเหตุการณ์ที่อีซาได้ทำให้เขาฟัง ⁴⁷ ฉะนั้นพวกหัวหน้าผู้ประกอบพิธีทางศาสนาและพวกฟาริสีจึงได้เรียกประชุมสมาชิกสภาแล้วพูดกันว่า "เราจะทำอะไรกันดี เพราะว่าชายคนนี้ล้ำแดงสัญญาณมากมาย? ⁴⁸ ถ้าเราปล่อยให้เขาทำอย่างนี้ต่อไป ทุกคนก็จะศรัทธาในเขา แล้วพวกโรมันก็จะมาทำลายทั้งพระวิหารและชาติของเรา"

49 แต่คนหนึ่งเ็นพวกเขาที่ชื่อคายาฟาสซึ่งเป็นหัวหน้าทางศาสนาในปีนั้น กล่าวกับพวกเขาว่า “พวกท่านช่างไม่เข้าใจอะไรเลย 50 ไม่รู้หรือว่าเป็นการดีสำหรับพวกท่านที่จะมีคนหนึ่งตายเพื่อประชาชนแทนที่จะให้คนทั้งชาติต้องพินาศ” 51 เขาไม่ได้กล่าวอย่างนั้นตามความคิดของเขาเอง แต่เพราะเหตุที่เขาเป็นหัวหน้าทางศาสนาของปีนั้น เขาจึงกล่าวเป็นคำพยากรณ์ว่าอีซาจะตายแทนชนชาตินั้น 52 และไม่ใช้แทนชาติยิวที่นั่น แต่เพื่อรวบรวมผู้ที่อัลลอฮ์ทรงรักเหมือนลูกที่กระจัดกระจายให้รวมเข้าเป็นหนึ่งเดียว 53 นับตั้งแต่วันนั้น พวกเขาจึงวางแผนที่จะฆ่าท่าน

54 เพราะฉะนั้นอีซาจึงไม่ไปไหนมาไหนท่ามกลางพวกยิวอย่างเปิดเผยอีก แต่ออกจากที่นั่นไปยังถิ่นที่อยู่ใกล้ถิ่นทุรกันดาร ถึงเมืองหนึ่งชื่อเอเฟราอิม และอยู่ที่นั่นกับพวกสาวก

55 ขณะนั้นใกล้จะถึงเทศกาลปัสกาของพวกยิวแล้ว มีชาวยิวจำนวนมากขึ้นไปทีกรุงเยรูซาเล็ม

ก่อนเทศกาลปีศาจเพื่อชำระตัว ⁵⁶ เมื่อพวกเขา
ชุมนุมกันอยู่ในบริเวณพระวิหาร พวกเขาก็มองหา
อีซาแล้วถามกันว่า “ท่านคิดอย่างไร อีซาจะไม่มา
ในงานเทศกาลนี้หรือ?” ⁵⁷ พวกหัวหน้าผู้ประกอบ
พิธีทางศาสนาและพวกฟาริสีก็ออกคำสั่งว่า หาก
ใครรู้ว่าอีซาอยู่ที่ไหน ให้มาบอกพวกเขาเพื่อจะได้
ไปจับท่าน

การขโมยที่เบธานี

1 ก่อนปีสกาหกวัน อีซามาถึงหมู่บ้านเบธานีซึ่งเป็นที่อยู่ของลาซาร์สผู้ที่ท่านทำให้ฟื้นขึ้นจากความตาย 2 พวกเขาได้จัดเตรียมอาหารเย็นเพื่อเลี้ยงท่าน มารธาเป็นผู้คอยปรนนิบัติ และลาซาร์สก็เป็นคนหนึ่งที่ได้รับประทานอาหารกับท่าน 3 มัรยัมเอาน้ำมันหอมเนรมานาคาบริสุทธิ์หนักประมาณครึ่งกิโลกรัม ซึ่งมีราคาแพงมากมาขโมยที่เท้าของอีซา และเอาผมเช็ดเท้าของท่าน เรือนก็หอมฟุ้งไปด้วยกลิ่นน้ำมันนั้น 4 แต่สาวกคนหนึ่งของอีซาชื่อยูดาสอิสคาริโอท (คนที่จะทรยศท่าน) พูกว่า 5 “ทำไมไม่เอาน้ำมันนั้นไปขายได้เงินซักสามร้อยเหรียญเงิน แล้วแจกให้กับคนจน?” 6 เขาพูดอย่างนั้นไม่ใช่เพราะเขาเอาใจใส่คนจน แต่เพราะเขาเป็นหัวขโมย เขาถือกระเป๋าเก็บเงินและขโมยเงินที่ใส่ไว้ในนั้นไป 7 อีซาจึงกล่าวว่า “อย่าห้ามนางเลย ให้นางเก็บน้ำมันนี้ไว้จนถึงวันฝังศพของเรา 8 เพราะ

ว่ามีคนจนอยู่กับพวกท่านเสมอ แต่เราจะไม่อยู่กับ
ท่านเสมอ”

แผนการปองร้ายลาซารัส

⁹ พวกยาฮูดีจำนวนมากรู้ว่าอีซาอยู่ที่นั่นจึงมาเฝ้า
ท่าน ไม่ใช่มาเพราะอีซาเท่านั้น แต่เพื่อจะเห็น
ลาซารัสคนที่ท่านทำให้ฟื้นขึ้นจากความตายด้วย
¹⁰ ดังนั้นพวกหัวหน้าผู้ประกอบพิธีทางศาสนาจึง
คิดจะฆ่าลาซารัสด้วย ¹¹ เพราะลาซารัสเป็นต้นเหตุ
ที่ทำให้พวกยาฮูดีหลายคนแยกตัวไปและศรัทธาใน
อีซา

อีซาเข้ากรุงเยรูซาเล็มอย่างผู้พิชิต

¹² วันรุ่งขึ้น เมื่อมหาชนที่มาร่วมงานเทศกาลนั้น
ได้ยินว่าอีซามาถึงกรุงเยรูซาเล็ม ¹³ พวกเขา ก็ถือทาง
อินทผลัมพากันออกไปต้อนรับท่านร้องว่า

“ขอสรรเสริญ

ขอให้ท่านผู้มาในนามของพระเจ้า

คือ มหากษัตริย์แห่งพงศ์พันธุ์นบียะอูบ

ทรงพระเจริญ”

¹⁴ และอิชยาได้พบลูกลาตัวหนึ่ง จึงได้นั่งลงนั้นดัง
คำที่เขียนไว้ว่า

¹⁵ “ธิดาแห่งศิโยนเอ๋ย อย่ากลัวเลย
จงดู กษัตริย์ของเธอเสด็จมา
ประทับบนลูกลา”

¹⁶ ที่แรกพวกสาวกของอิชยาไม่เข้าใจเหตุการณ์นั้น
แต่หลังจากที่ท่านได้รับเกียรติยศแล้ว เขาจึงระลึก
ได้ว่ามีคำเช่นนั้นเขียนไว้กล่าวถึงท่าน และพวกเขา
เองเคยทำอย่างนั้นมอบแด่ท่าน ¹⁷ ผู้งชนที่อยู่กับ
ท่านเมื่อครั้งท่านเรียกลาซาร์สออกมาจากอุโบสถ
และให้ฟื้นขึ้นจากความตายนั้น ก็เป็นพยานในสิ่งที่
เขาทั้งหลายได้ยินและได้เห็น ¹⁸ ทำให้ผู้งชนพากัน
ไปหาท่าน เพราะเขาได้ยินว่าท่านได้สำแดง
สัญญาณนั้น ¹⁹ พวกฟาริสีจึงพูดกันว่า “เห็นไหม?
เราทำอะไรไม่ได้เลย คุณซิ โลกคุณขาตามเขาไปหมด
แล้ว”

พวกกรีกบางคนปรารถนาจะเห็นอีซา

²⁰ ในบรรดาคนที่ขึ้นไปกัมกราบที่งานเทศกาลนั้น มีพวกกรีกอยู่ด้วย ²¹ พวกเขาไปหาฟิลิปซึ่งมาจากหมู่บ้านเบธไซดาในแคว้นกาลิลี แล้วพูดกับเขาว่า “นี่ท่าน เราอยากจะเห็นอีซา” ²² ฟิลิปจึงไปบอกอันดรูว์ แล้วอันดรูว์ก็ไปแจ้งแก่อีซา ²³ อีซาตอบพวกเขาว่า “ถึงเวลาแล้วที่บุตรมนุษย์จะได้รับเกียรติยศ” ²⁴ เราบอกความจริงกับพวกท่านว่า ถ้าเมล็ดข้าวไม่ได้ตกลงดินและตายไป ก็จะคงอยู่เมล็ดเดียว แต่ถ้าตายไปแล้วก็จะงอกขึ้นเกิดผลมาก ²⁵ คนที่รักชีวิตตัวเองต้องเสียชีวิต และคนที่เกลียดชังชีวิตตัวเองในโลกขณะนี้ จะรักษาชีวิตนั้นไว้นิรันดร์ ²⁶ ถ้าใครจะปรนนิบัติเรา คนนั้นต้องตามเรามา และเราอยู่ที่ไหน ผู้ปรนนิบัติของเราจะอยู่ที่นั่นด้วย ถ้าใครปรนนิบัติเรา พระบิดาจะประทานเกียรติแก่ผู้นั้น

บุตรมนุษย์จะต้องถูกยกขึ้น

²⁷ “เดี๋ยวนี้ใจของเราเป็นทุกข์ จะให้เราพูดอย่างไร? ‘ข้าแต่พระบิดา ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากช่วงเวลานี้’ อย่างนั้นหรือ? แต่เพื่อจุดประสงค์นี้เอง เราจึงมาถึงช่วงเวลานี้” ²⁸ ข้าแต่พระบิดา ขอพระองค์ทรงให้พระนามของพระองค์รับพระเกียรติ” แล้วก็มีพระสุรเสียงดังมาจากฟ้าว่า “เราได้ทำให้พระนามนั้นได้รับเกียรติแล้ว และจะทำให้ได้รับเกียรติอีก” ²⁹ ผู้ชนที่ยืนอยู่ที่นั่นได้ยินเสียงนั้นก็พูดกันว่าฟาร็อง คนอื่นๆ ว่า “มะลาอิกะฮุกกล่าวกับท่าน” ³⁰ อีซาตอบว่า “เสียงนี้เกิดขึ้นเพื่อพวกท่าน ไม่ใช่เพื่อเรา” ³¹ เดี่ยวนี้การพิพากษามาถึงโลกคุณขณะนี้แล้ว เดี่ยวนี้ผู้ครองโลกคุณขณะนี้จะถูกกำจัดออกไป” ³² เมื่อเราถูกยกขึ้นจากแผ่นดินโลกแล้ว เราจะชักนำทุกคนให้มาหาเรา” ³³ อีซาพูดอย่างนั้นเพื่อแสดงว่าท่านจะตายอย่างไร” ³⁴ ผู้ชนจึงถามท่านว่า “เราทราบจากซาริอะฮ์ว่า อัล-มะซีฮฺจะอยู่เป็นนิตย์

ท่านพูดได้อย่างไรว่า ‘บุตรมนุษย์จะต้องถูกยกขึ้น?’ บุตรมนุษย์นั้นคือใคร?’³⁵ อีซาตอบพวกเขาว่า “ความสว่างจะอยู่ท่ามกลางพวกท่านอีกหน่อยหนึ่ง เมื่อยังมีความสว่างอยู่ก็จงเดินไปเถิด เพื่อที่ว่าความมืดจะได้ตามท่านไม่ทัน คนที่เดินอยู่ในความมืดย่อมไม่รู้ว่าตนไปทางไหน³⁶ ขณะที่พวกท่านมีความสว่าง จงศรัทธาในความสว่างนั้น เพื่อจะได้เป็นผู้ที่ดำเนินในความสว่าง”

พวกเขาเชื่อหรือไม่ศรัทธาในอีซา

เมื่ออีซากล่าวอย่างนั้นแล้วก็จากไป และซ่อนตัวเองให้พ้นจากพวกเขา³⁷ ถึงแม้ว่าท่านได้สำแดงสัญญาณมากมายหลายอย่างให้เขาเห็น พวกเขาก็ยังไม่ศรัทธาในท่าน³⁸ ทั้งนี้เพื่อจะสำเร็จตามคำของนบิยะฮุซยาที่ว่า

“พระผู้เป็นเจ้า ใครจะเชื่อสิ่งที่เราประกาศ?

และพระกรของอัลลอฮฺทรงสำแดง

แก่ใคร?”

³⁹ เพราะเหตุนี้ พวกเขาจึงศรัทธาไม่ได้ เพราะนบี
ยะฮูซยาบกล่าวไว้อีกว่า

⁴⁰ “อัลลอฮฺทรงปิดตาของพวกเขา
และทำใจของเขาให้แข็งกระด้างไป
เกรงว่าพวกเขาจะเห็นด้วยตา
และเข้าใจด้วยจิตใจ และหันกลับมา
ให้เรารักษาเขาให้หาย”

⁴¹ นบียะฮูซยาบกล่าวอย่างนี้ เพราะว่าเขาเห็นสง่า
ราศีของอีซาและกล่าวถึงท่าน ⁴² อย่างไม่ดี แม้แต่
ในพวกหัวหน้าเองก็มีหลายคนศรัทธาในท่าน แต่
พวกเขาไม่ยอมรับท่านอย่างเปิดเผยเพราะกลัวพวก
ฟาริสี เขากลัวว่าจะถูกขับออกจากธรรมศาลา
⁴³ เพราะว่าพวกเขารักการชมเชยของมนุษย์มากกว่า
การชมเชยของอัลลอฮฺ

ถ้อยคำของอีซาเป็นหลักการพิพากษา

⁴⁴ และอีซาประกาศว่า “คนที่ศรัทธาเรานั้นไม่ได้
ศรัทธาในเราเอง แต่ศรัทธาในพระองค์ผู้ทรงส่งเรา

มา⁴⁵ และคนที่เห็นเราก็เห็นผู้ทรงส่งเรามา⁴⁶ เราเข้ามาในโลกคุณยาเป็นความสว่าง เพื่อทุกคนที่ศรัทธาในเราจะไม่อยู่ในความมืด⁴⁷ เราไม่พิพากษาคนที่ได้ยินถ้อยคำของเราและไม่ทำตาม เพราะว่าเราไม่ได้มาเพื่อจะพิพากษาโลกคุณยา แต่มาเพื่อจะช่วยให้โลกคุณยาให้รอด⁴⁸ ถ้าใครไม่ยอมรับเราและไม่รับคำของเรา จะมีสิ่งหนึ่งพิพากษาเขา คำที่เรากล่าวแล้วนั้นแหละจะพิพากษาเขาในวันกियามะฮุ⁴⁹ เพราะเราไม่ได้กล่าวตามใจเราเอง แต่พระบิดาผู้ทรงส่งเรามาเป็นผู้บัญชาเราว่าจะกล่าวอะไรหรือพูดอะไร⁵⁰ เรา รู้ว่าคำบัญชาของพระองค์นั้นเป็นชีวิตนิรันดร์ เพราะฉะนั้นสิ่งที่เราพูดนั้น เราก็พูดตามที่พระบิดาทรงบอกเรา”

อิชาล้ําเท้าของพวกสาวก

¹ ก่อนถึงงานเทศกาลปีศาจ อิชารู้แล้วว่าถึงเวลาที่ จะจากโลกคุณขานี้ไปหาอัลลอฮฺ ท่านรักบรรดาคน ของท่านที่อยู่ในโลกคุณขานี้ ท่านรักพวกเขาจนถึง ที่สุด ² ขณะเมื่อรับประทานอาหารเย็นอยู่นั้น (อิบลิสได้คล้อยตามบุตรของซีโมน อิสคาริโอท ให้ทรยศท่าน) ³ อิชารู้ว่าอัลลอฮฺประทานทุกสิ่งไว้ ในมือของท่าน และรู้ว่าท่านมาจากอัลลอฮฺและ กำลังจะกลับไปหาอัลลอฮฺ ⁴ ท่านลุกจากการ รับประทานอาหาร ถอดเครื่องแต่งกายออกวางไว้ เอาผ้าเช็ดตัวคาดเอว ⁵ เทน้ำลงในอ่างแล้วเอาน้ำนั้น ล้างเท้าของพวกสาวก และเช็ดด้วยผ้าที่คาดเอวไว้ นั้น ⁶ เมื่อท่านล้างมาถึงซีโมนเปโตร เขาพูดกับท่าน ว่า “ท่านเจ้าข้า ท่านจะล้างเท้าของข้าพเจ้าหรือ?” ⁷ อิชาตอบเขาว่า “สิ่งที่เราทำในขณะนี้ท่านยังไม่รู้ เรื่อง แต่ภายหลังท่านจะเข้าใจ” ⁸ เปโตรตอบท่านว่า “ท่านจะล้างเท้าของข้าพเจ้าไม่ได้เด็ดขาด” อิชา

ตอบเขาอีกว่า “ถ้าเราไม่ล้างท่านแล้ว ท่านจะมีส่วนในเราไม่ได้”⁹ ซิโมนเปโตรกล่าวต่อไปว่า “ท่านเจ้าข้า ไม่เพียงแต่เท้าของข้าพเจ้าเท่านั้น แต่ขอโปรดล้างทั้งมือและศีรษะด้วย”¹⁰ อีซาตอบเขาว่า “คนที่อาบน้ำแล้วไม่จำเป็นต้องชำระกายอีก ล้างแต่เท้าเท่านั้น เพราะสะอาดหมดทั้งตัวแล้ว พวกท่านก็สะอาดแล้วแต่ไม่ใช่ทุกคน”¹¹ เพราะท่านทราบว่าใครจะทรยศท่าน เพราะเหตุนี้ท่านจึงพูดว่า “ไม่ใช่ทุกคนในพวกท่านที่สะอาด”

¹² หลังจากที่ท่านล้างเท้าของพวกเขาแล้ว ท่านก็สวมเครื่องแต่งกายแล้วนั่งลงกล่าวกับเขาว่า “พวกท่านเข้าใจสิ่งที่เราทำกับท่านไหม? ¹³ พวกท่านเรียกเราว่าอาจารย์และท่านผู้เป็นเจ้านาย ท่านเรียกถูกแล้ว เพราะเราเป็นอย่างนั้น ¹⁴ เพราะฉะนั้นถ้าเราผู้เป็นเจ้านายและอาจารย์ยังล้างเท้าของพวกท่าน ท่านก็ควรจะล้างเท้าของกันและกันด้วย ¹⁵ เพราะเราวางแบบอย่างแก่พวกท่านแล้ว เพื่อให้ท่านทำเหมือนอย่างที่เราทำกับท่านด้วย ¹⁶ เราบอกความ

จริงกับพวกท่านว่า คนรับใช้จะเป็นใหญ่กว่านายไม่ได้ และทูตจะเป็นใหญ่กว่าคนที่ส่งเขาไปก็ไม่ได้¹⁷ เมื่อพวกท่านรู้อย่างนี้แล้วและประพฤติตามท่านก็เป็นสุข¹⁸ เราไม่ได้พูดถึงพวกท่านทุกคน เรารู้จักคนที่เราเลือกไว้แล้ว แต่จะต้องเป็นจริงตามข้อคัมภีร์บริสุทธิที่กล่าวว่า ‘คนที่รับประทานอาหารของเรายกสั้นเท้าใส่เรา’¹⁹ เราบอกพวกท่านตอนนี้ก่อนที่เรื่องนี้จะเกิดขึ้น เพื่อว่าเมื่อเรื่องนี้เกิดขึ้นแล้วท่านจะได้เชื่อว่าเราเป็นผู้นั้น²⁰ เราบอกความจริงกับพวกท่านว่า ใครรับคนที่เราส่งไป คนนั้นก็รับเราด้วย และใครรับเรา คนนั้นก็รับพระองค์ผู้ทรงส่งเรามาด้วย”

การพยากรณ์ถึงการทรยศอิช่า

²¹ เมื่ออิช่ากล่าวอย่างนั้นแล้ว ท่านก็รู้สึกเป็นทุกข์ในใจ จนกล่าวออกมาว่า “เราบอกความจริงกับท่านว่า คนหนึ่งในพวกท่านจะทรยศเรา”² พวกเขาจึงมองหน้ากันและสงสัยว่าคนที่ท่านพูดถึง

นั่นคือใคร ²³ สาวกคนหนึ่งที่มีอิซารักนั่งเอนกายอยู่ใกล้ท่าน ²⁴ ซีโมนเปโตรจึงพยักหน้าให้เขาถามท่านว่า คนที่ท่านพูดถึงนั่นคือใคร ²⁵ ขณะที่ยังนั่งเอนกายอยู่ใกล้อีซา สาวกคนนั้นก็ถามท่านว่า “ท่านเจ้าข้า คนนั้นเป็นใคร?” ²⁶ ท่านตอบว่า “เป็นคนที่เราจะเอาขนมปังนี้จิ้มส่งให้” แล้วท่านก็เอาขนมปังนั้นจิ้มแล้วก็ยื่นให้กับยูดาบุตรของซีโมน อิสการิโอท ²⁷ เมื่อยูดาสกินขนมปังนั้นแล้ว อิบลิสก็เข้าไปสิงในตัวเขา อีซาจึงกล่าวกับเขาว่า “ท่านจะทำอะไร ก็รีบทำซะ” ²⁸ ไม่มีใครในบรรดาคนที่เอนกายร่วมโต๊ะอาหารที่รู้ว่าทำไมท่านถึงกล่าวกับเขาอย่างนั้น ²⁹ บางคนคิดว่าเพราะยูดาสถือกระเป๋าเก็บเงิน ท่านจึงบอกเขาว่า “จงไปซื้อสิ่งที่เราต้องการสำหรับงานเทศกาลนี้” หรือบอกเขาว่า เขาควรจะให้อะไรแก่คนจน ³⁰ เพราะฉะนั้นหลังจากยูดาสรับขนมปังชิ้นนั้นแล้วเขาก็ออกไปทันที ขณะนั้นเป็นเวลากลางคืน

บัญญัติใหม่

³¹ เมื่อเขาออกไปแล้ว อีซาจึงกล่าวว่า “เดี๋ยวนี้นุตรมมนุษย์ได้รับเกียรติแล้ว และอัลลอฮฺทรงได้รับพระเกียรติเพราะบุตรมนุษย์ ³² ถ้าอัลลอฮฺทรงได้รับพระเกียรติเพราะบุตรมนุษย์ อัลลอฮฺก็จะทรงให้นุตรมมนุษย์มีเกียรติในตัวเองและจะทรงให้มีเกียรติเดี๋ยวนี้นี้ ³³ ลูกทั้งหลายเอ๋ย เราจะอยู่กับพวกท่านอีกหน่อยเดี๋ยวเท่านั้น ท่านจะหาเรา และอย่างที่เรารู้กับพวกยาฮูดีและตอนนี้เราก็พบกับท่านด้วย คือ ‘ที่ที่เรา กำลังจะไปนั้น พวกท่านไปไม่ได้’ ³⁴ เราให้บัญญัติใหม่ไว้กับพวกท่าน คือให้รักซึ่งกันและกัน เรารักพวกท่านมาแล้วอย่างไร ท่านก็จงรักกันและกันด้วยอย่างนั้น ³⁵ ถ้าท่านรักกันและกัน ทุกคนก็จะรู้ว่าท่านเป็นสาวกของเรา”

การพยากรณ์ถึงเรื่องที่เปโตรจะปฏิเสธ

³⁶ ซีโมนเปโตรกล่าวกับอีซาว่า “ท่านเจ้าข้า ท่านจะไปที่ไหน?” อีซาตอบเขาว่า “ที่ที่เราจะไปนั้น

ท่านจะตามเราไปเดี๋ยวนี้ไม่ได้ แต่ท่านจะตามไป
ภายหลัง” ³⁷เปโตรตอบท่านว่า “ท่านเจ้าข้า ทำไม
ข้าพเจ้าถึงตามท่านไปเดี๋ยวนี้ไม่ได้? ข้าพเจ้าพร้อม
ที่จะตายเพื่อท่าน” ³⁸อีซาตอบว่า “ท่านจะตายเพื่อ
เราหรือ? เราบอกความจริงกับท่านว่า ก่อนไถ่ขัน
ท่านจะปฏิเสธเราสามครั้ง”

อิสราเอลเป็นทางไปสู่พระบิดา

¹ “อย่าให้ใจของพวกท่านเป็นทุกข์เลย พวกท่าน
 ศรัทธาในอัลลอฮ์ จงศรัทธาในเราด้วย ² ในที่
 ประทับของพระบิดาเรามีที่อยู่มากมาย ถ้าไม่มีเรา
 คงบอกท่านแล้ว เพราะเราไปจัดเตรียมที่ไว้สำหรับ
 พวกท่าน ³ เมื่อเราไปจัดเตรียมที่ไว้สำหรับท่านแล้ว
 เราจะกลับมาอีกและจะรับท่านไปอยู่กับเรา เพื่อว่า
 เราอยู่ที่ไหนพวกท่านจะได้อยู่ที่นั่นด้วย ⁴ และท่าน
 ก็รู้จักทางที่เรากำลังจะไปนั้น” ⁵ โธมัสกล่าวกับอิสราเอล
 ว่า “ท่านเจ้าข้า พวกข้าพเจ้าไม่ทราบที่ท่านจะไปที่
 ไหน พวกข้าพเจ้าจะรู้จักทางนั้นได้อย่างไร?” ⁶ อิสราเอล
 ตอบกับเขาว่า “เราเป็นทางนั้น เป็นสัจธรรม และ
 เป็นชีวิต ไม่มีใครไปถึงพระบิดาได้นอกจากจะมา
 ทางเรา ⁷ ถ้าพวกท่านรู้จักเราแล้ว ท่านก็จะรู้จัก
 พระบิดาของเราด้วย ตั้งแต่นี้ไปท่านก็จะรู้จัก
 พระองค์และได้เห็นพระองค์”

⁸ ฟิลิปกล่าวกับอิสราเอลว่า “ท่านเจ้าข้า ขอสำแดง

พระบิดาให้พวกข้าพเจ้าเห็น เเท่านี้พวกข้าพเจ้าก็พอใจแล้ว” ⁹ อีซาตอบกับเขาว่า “ฟีลิป เราอยู่กับท่านนานถึงขนาดนี้แล้วท่านยังไม่รู้จักเราอีกหรือ? คนที่ได้เห็นเราก็ได้เห็นพระบิดา ท่านจะพูดได้อย่างไรอีกว่า ‘ขอสำแดงพระบิดาให้พวกข้าพเจ้าเห็น?’” ¹⁰ ท่านไม่เชื่อหรือว่า เราอยู่ในพระบิดาและพระบิดาทรงอยู่ในเรา? คำซึ่งเรากล่าวกับพวกท่านนั้น เราไม่ได้กล่าวตามใจตัวเอง แต่พระบิดาผู้ทรงอยู่ในเราทรงทำพระราชกิจของพระองค์ ¹¹ จงเชื่อเราว่า เราอยู่ในพระบิดาและพระบิดาทรงอยู่ในเรา ไม่เช่นนั้นก็จะเชื่อเพราะกิจการเหล่านั้น

¹² “เราบอกความจริงกับพวกท่านว่า คนที่ศรัทธาในเราจะทำสิ่งต่างๆ ได้เหมือนกับที่เราทำ และเขาจะทำสิ่งที่ยิ่งใหญ่กว่านี้อีก เพราะว่าเรากำลังจะไปหาพระบิดาของเรา ¹³ สิ่งใดที่พวกท่านขอในนามของเรา เราจะทำสิ่งนั้น เพื่อว่าพระบิดาจะทรงได้รับเกียรติอันยิ่งใหญ่ผ่านทางอัล-มะซีฮฺผู้เป็นที่รักยิ่งของพระองค์ ¹⁴ สิ่งใดที่พวกท่านขอในนามของเรา

เราจะทำสิ่งนั้น

คำสัญญาเรื่องอัครทูตอัครทูต

¹⁵ “ถ้าพวกท่านรักเรา ท่านก็จะประพฤติตามคำบัญชาของเรา ¹⁶ เราจะทูลขอพระบิดา และพระองค์จะประทานผู้ช่วยอีกผู้หนึ่งให้กับพวกท่าน เพื่อจะอยู่กับท่านตลอดไป ¹⁷ คืออัครทูตอัครทูตแห่งสวรรค์ ซึ่งโลกคนยาไม่สามารยยอมรับพระองค์ได้ เพราะมองไม่เห็นและไม่รู้จักพระองค์ พวกท่านรู้จักพระองค์ เพราะพระองค์ทรงอยู่กับท่าน และจะอยู่ในท่านด้วย

¹⁸ “เราจะไม่ละทิ้งพวกท่านไว้ให้เป็นเหมือนลูกกำพร้า เราจะมาหาท่าน ¹⁹ ในไม่ช้าโลกคนยาก็จะไม่เห็นเรา แต่พวกท่านจะเห็นเรา เพราะเรามีชีวิตอยู่ พวกท่านก็จะมีชีวิตอยู่ด้วย ²⁰ ในวันนั้นท่านจะรู้ว่าเราอยู่ในพระบิดา และพวกท่านอยู่ในเราและเราอยู่ในท่าน ²¹ คนที่รู้จักคำบัญชาของเราและประพฤติตาม คนนั้นเป็นคนที่รักเรา และคนที่รัก

เรานั้นพระบิดาของเราจะทรงรักเขา และเราจะรักเขาและจะสำแดงตัวให้ปรากฏแก่เขา” ²² ยูดาส (ไม่ใช่อิสคาริโอท) กล่าวกับอีซาว่า “ท่านเจ้าข้า ทำไมท่านถึงสำแดงตัวท่านแก่พวกข้าพเจ้า แต่ไม่สำแดงแก่โลกคนยา?” ²³ ท่านตอบเขาว่า “ถ้าใครรักเรา คนนั้นจะประพฤติตามคำของเรา และพระบิดาจะทรงรักเขา แล้วเราทั้งสองจะมาหาเขา และจะอยู่กับเขา ²⁴ คนที่ไม่รักเราก็ไม่ประพฤติตามคำของเรา และคำที่พวกท่านได้ยินนี้ไม่ใช่คำของเรา แต่เป็นของพระบิดาผู้ทรงส่งเรามา

²⁵ “เรากล่าวคำเหล่านี้กับพวกท่านขณะที่เรายังอยู่กับท่าน ²⁶ แต่องค์ผู้ช่วยคืออัครทูตฤๅษฏ์ซึ่งพระบิดาจะทรงส่งมาในนามของเรานั้นจะทรงสอนพวกท่านทุกสิ่ง และจะทำให้ระลึกถึงทุกสิ่งที่เรากล่าวกับพวกท่านแล้ว ²⁷ เรามอบสันติสุขไว้กับพวกท่านเป็นสันติสุขของเราเองที่ให้กับท่าน และที่เราให้ นั้นไม่เหมือนการให้ของโลกคนยา อย่าให้ใจของท่านเป็นทุกข์ และอย่ากลัวเลย ²⁸ พวกท่านได้ยินที่

เราได้อธิษฐานกับท่านแล้วว่า ‘เราจะจากไปและจะกลับมาหาท่าน’ ถ้าพวกท่านรักเรา ท่านก็จะชื่นชมยินดีที่เราไปหาพระบิดา เพราะพระบิดาทรงยิ่งใหญ่กว่าเรา²⁹ เราบอกเรื่องนี้กับพวกท่านไว้ล่วงหน้าก่อนที่มันจะเกิดขึ้น เพื่อว่าเมื่อมันเกิดขึ้นแล้ว พวกท่านจะได้ศรัทธา³⁰ เราจะพุดกับพวกท่านนานอย่างนี้อีกไม่ได้แล้ว เพราะว่าผู้ครองโลกคุณยาคืออิบลิสกำลังจะมา ผู้นั้นไม่มีสิทธิอะไรเหนือเรา³¹ แต่เราทำตามที่พระบิดาทรงบัญชาเรา เพื่อโลกคุณยาจะรู้ว่าเรารักพระบิดา ลูกขึ้น แล้วไปกันเถิด

อิซาเป็นเถาองุ่นแท้

¹ “เราเป็นเถาองุ่นแท้ และพระบิดาของเราทรงเป็นผู้ดูแลสวน ² แขนงทุกแขนงในเราที่ไม่ออกผล พระองค์ก็ทรงตัดทิ้งเสีย และแขนงทุกแขนงที่ออกผล พระองค์ก็ตัดแต่งเพื่อให้ออกผลมากขึ้น ³ พวกท่านได้รับการชำระให้สะอาดแล้วด้วยถ้อยคำที่เรากล่าวกับท่าน ⁴ จงติดสนิทอยู่กับเราและเราติดสนิทอยู่กับพวกท่าน แขนงจะออกผลเองไม่ได้ นอกจากจะติดสนิทอยู่กับเถา พวกท่านก็เช่นเดียวกันจะเกิดผลไม่ได้ นอกจากจะติดสนิทอยู่กับเรา ⁵ เราเป็นเถาองุ่น พวกท่านเป็นแขนง คนที่ติดสนิทอยู่กับเรา และเราติดสนิทอยู่กับเขา คนนั้นจะเกิดผลมาก เพราะว่าถ้าแยกจากเราแล้วพวกท่านจะทำสิ่งใดไม่ได้เลย ⁶ ถ้าใครไม่ได้ติดสนิทอยู่กับเรา คนนั้นก็เหมือนแขนงที่ต้องถูกตัดทิ้งเสีย แล้วก็เหี่ยวแห้งไป และถูกเก็บเอาไปเผาไฟ ⁷ ถ้าพวกท่านติดสนิทอยู่กับเราและถ้อยคำของเราติดสนิทอยู่กับท่านแล้ว

ท่านจะขอสิ่งใดที่ท่านปรารถนา ก็จะได้สิ่งนั้น⁸ พระบิดาของเราทรงได้รับพระเกียรติเพราะเหตุนี้ คือเมื่อพวกท่านเกิดผลมากและเป็นสาวกของเรา⁹ พระบิดาทรงรักเราอย่างไร เราก็รักพวกท่านอย่างนั้น จงคิดถึงนิทอยู่ที่กับความรักของเรา¹⁰ ถ้าพวกท่านประพฤติตามคำบัญชาของเรา ท่านก็จะคิดถึงนิทอยู่ที่ความรักของเรา เหมือนอย่างที่เราประพฤติตามคำบัญชาของพระบิดาและคิดถึงนิทอยู่ที่ความรักของพระองค์¹¹ เราบอกสิ่งเหล่านี้กับพวกท่าน เพื่อให้ความยินดีของเราอยู่ในท่าน และให้ความยินดีของท่านเต็มเปี่ยม

¹²“คำบัญชาของเราคือให้พวกท่านรักกันและกัน เหมือนอย่างที่เรารักท่าน¹³ ไม่มีใครมีความรักยิ่งใหญ่กว่านี้ คือการสละชีวิตเพื่อมิตรสหายของตน¹⁴ ถ้าพวกท่านประพฤติตามที่เราสั่ง ท่านก็จะเป็นมิตรสหายของเรา¹⁵ เราจะไม่เรียกพวกท่านว่าบ่าวอีก เพราะบ่าวไม่ทราบว่าจะทำอะไร แต่เราเรียกท่านว่ามิตรสหาย เพราะว่าทุกสิ่งที่เราได้ยื่นจาก

พระบิดา เราสำแดงแก่พวกท่านแล้ว ¹⁶ ท่านไม่ได้เลือกเรา แต่เราเลือกพวกท่านและแต่งตั้งท่านให้ไปเกิดผลและเพื่อให้ผลของท่านคงอยู่ เพื่อว่าเมื่อพวกท่านคู่อริขอสิ่งใดต่อพระบิดาในนามของเรา พระองค์จะประทานสิ่งนั้นแก่ท่าน ¹⁷ สิ่งที่เราสั่งพวกท่านไว้ก็คือ จงรักกันและกัน

ความเกลียดชังของโลกคุณยา

¹⁸ “ถ้าโลกคุณยาเกลียดชังพวกท่าน ก็จงรู้ว่าโลกคุณยาเกลียดชังเราก่อน ¹⁹ ถ้าพวกท่านเป็นของโลกคุณยา โลกคุณยาก็ย่อมจะรักคนที่ เป็นของโลกคุณยาเอง แต่เพราะท่านไม่ได้เป็นของโลกคุณยา คือเราเลือกท่านออกจากโลกคุณยา เพราะเหตุนี้ โลกคุณยาจึงเกลียดชังท่าน ²⁰ จงระลึกถึงคำที่เรา กล่าวกับพวกท่านแล้วว่า ‘ข่าวไม่ได้เป็นใหญ่กว่า นาย’ ถ้าพวกเขาข่มเหงเรา เขาก็จะข่มเหงพวกท่านด้วย ถ้าเขาปฏิบัติตามคำของเรา พวกเขา ก็จะปฏิบัติตามคำของพวกท่านด้วย ²¹ แต่เขาจะทำทุกสิ่งเหล่า

นี่แก่พวกท่านเพราะนามของเรา เพราะเขาไม่รู้จักผู้
ทรงส่งเรามา ²² ถ้าเราไม่ได้มาสั่งสอนพวกเขา เขาก็
คงจะไม่มีบาป แต่เดี๋ยวนี้พวกเขาไม่มีข้อแก้ตัวใน
เรื่องบาปของเขา ²³ คนที่เกลียดชังเราก็กเกลียดชัง
พระบิดาของเราด้วย ²⁴ ถ้าในท่ามกลางพวกเขา เรา
ไม่ได้ทำสิ่งซึ่งไม่มีคนอื่นทำเลย พวกเขาก็จะไม่มี
บาป แต่เดี๋ยวนี้เขาเห็นและเกลียดชังทั้งตัวเราและ
พระบิดาของเรา ²⁵ ทั้งนี้ก็เพื่อจะได้เป็นจริงตามที่
เขียนไว้ในคัมภีร์บริสุทธิตีที่ว่า ‘เขาเกลียดชังเราโดย
ไม่มีสาเหตุ’ ²⁶ แต่เมื่อองค์ผู้ช่วยเสด็จมา ซึ่งเป็นผู้ที่
เราจะส่งจากพระบิดามาหาพวกท่าน คือ รุสูลลอฮ์
แห่งสัจธรรมซึ่งมาจากพระบิดานั้น พระองค์จะ
ทรงเป็นพยานให้เรา ²⁷ และพวกท่านก็จะเป็นพยาน
ให้แก่เราด้วย เพราะว่าพวกท่านอยู่กับเราตั้งแต่เรา
เริ่มทำสิ่งต่างๆ แล้ว

¹“เราบอกสิ่งเหล่านี้กับพวกท่านก็เพื่อไม่ให้ท่าน
 ท้อถอยในศรัทธา ²เขาทั้งหลายจะไล่ท่านออกจาก
 ธรรมศาลา เวลานั้นจะมาถึง เมื่อทุกคนที่ประหาร
 ชีวิตของพวกท่านจะคิดว่าเขากำลังปรนนิบัติ
 อัลลอฮ์ ³ที่เขาทำอย่างนั้นก็เพราะพวกเขาไม่รู้จัก
 พระบิดาและไม่รู้จักเรา ⁴แต่เหตุที่เราบอกสิ่งเหล่านี้
 ให้ท่านฟังก็เพื่อว่าเมื่อถึงเวลาของพวกเขา ท่าน
 จะได้ระลึกว่าเราบอกท่านไว้แล้ว

พระราชกิจของอัลรูลูกดุษู

“เราไม่ได้บอกเรื่องนี้กับพวกท่านตั้งแต่แรก
 เพราะว่าเรายังอยู่กับท่าน ⁵แต่ตอนนี้เรากำลังจะไป
 หาผู้ทรงส่งเรามา และไม่มีใครในพวกท่านถามเรา
 ว่า ‘จะไปที่ไหน?’ ⁶แต่เพราะเราบอกเรื่องนี้กับ
 พวกท่าน จิตใจของท่านจึงมีแต่ความทุกข์ ⁷อย่างไร
 ก็ตามเราจะบอกความจริงกับพวกท่าน คือการที่เรา
 จากไปนั้นก็เพื่อประโยชน์ของท่าน เพราะถ้าเราไม่
 ไป องค์กรผู้ช่วยก็จะไม่เสด็จมาหาพวกท่าน แต่ถ้าเรา

ไปแล้ว เราก็จะส่งพระองค์มาหาท่าน ⁸ เมื่อพระองค์มาแล้ว พระองค์จะทำให้โลกคุณยารู้ความจริงในเรื่องความบาป ความชอบธรรม และการพิพากษา ⁹ ในเรื่องความบาปนั้น คือเพราะพวกเขาไม่ศรัทธาในเรา ¹⁰ ในเรื่องความชอบธรรมนั้น คือเพราะเราไปหาพระบิดา และพวกท่านจะไม่เห็นเราอีก ¹¹ ในเรื่องการพิพากษานั้น คือเพราะผู้ครองโลกคุณยาคืออิบลิสถูกพิพากษาแล้ว

¹² “เรายังมีอีกหลายสิ่งที่จะบอกกับพวกท่าน แต่ตอนนี้ท่านยังรับไม่ไหว ¹³ เมื่อรุสูลอฮ์แห่งสังฆกรรมเสด็จมาแล้ว พระองค์จะนำพวกท่านไปสู่สังฆกรรมทั้งหมด เพราะพระองค์จะไม่ตรัสโดยพลการ แต่พระองค์จะตรัสสิ่งที่พระองค์ทรงได้ยิน และพระองค์จะทรงแจ้งแก่พวกท่านถึงสิ่งต่างๆ ที่จะเกิดขึ้น ¹⁴ พระองค์จะทรงให้เราได้รับเกียรติ เพราะว่าพระองค์จะทรงแจ้งเรื่องของเราแก่พวกท่าน ¹⁵ ทุกสิ่งที่เป็นของพระบิดานั้นเป็นของเรา เพราะเหตุนี้ เราจึงกล่าวว่ารุสูลอฮ์จะทรงแจ้งเรื่อง

ของเราแก่พวกท่าน

ความเศร้าโศกจะกลายเป็นความชื่นชมยินดี

¹⁶ “อีกหน่อยพวกท่านจะไม่เห็นเรา และต่อไปอีก
 หน่อย พวกท่านก็จะเห็นเรา” ¹⁷ สาวกของอีซาบาส
 คนพูดกันว่า “ท่านหมายความว่าอะไรที่กล่าวกับ
 เราว่า ‘อีกหน่อยพวกท่านจะไม่เห็นเรา และต่อไป
 อีกหน่อยพวกท่านก็จะเห็นเรา’ และที่ว่า ‘เรากำลัง
 จะไปหาพระบิดา’” ¹⁸ พวกเขาพูดกันว่า “‘อีก
 หน่อย’ นั้นหมายความว่าอะไร? เราไม่ทราบ
 ว่า ‘อีกหน่อย’ ที่ท่านกล่าวนั้นหมายความว่าอะไร”
¹⁹ อีซาบาสทราบว่าพวกเขาอยากถามท่าน ท่านจึงกล่าว
 กับเขาว่า “พวกท่านถามกันอยู่หรือว่าเราหมาย
 หมายความว่าอะไรที่พูดว่า ‘อีกหน่อยพวกท่านจะไม่เห็น
 เรา และต่อไปอีกหน่อยพวกท่านก็จะเห็นเรา?’”
²⁰ เราบอกความจริงกับพวกท่านว่า ท่านจะร้องไห้
 และคร่ำครวญ แต่โลกคุณยาจะชื่นชมยินดี พวก
 ท่านจะเป็นทุกข์ แต่ความทุกข์ของท่านจะกลับ

กลายเป็นความชื่นชมยินดี²¹ เมื่อผู้หญิงจะคลอดบุตร นางก็มีแต่ความทุกข์เพราะถึงกำหนด แต่เมื่อคลอดบุตรแล้ว นางก็ไม่คิดถึงความเจ็บปวดนั้นเลย เพราะมีความชื่นชมยินดีที่คนหนึ่งเกิดมาในโลก คุณยา²² ดังนั้นขณะนี้พวกท่านจึงมีความทุกข์ แต่เราจะมาหาท่านอีก และใจของท่านจะชื่นชมยินดี และจะไม่มีใครช่วงชิงความชื่นชมยินดีไปจากท่านได้²³ ในวันนั้นพวกท่านจะไม่ถามอะไรเราอีก เราบอกความจริงกับพวกท่านว่า ถ้าท่านจะคู่อ้อขอสิ่งใดจากพระบิดาในนามของเรา พระองค์จะประทานสิ่งนั้นแก่ท่าน²⁴ จนบัดนี้พวกท่านก็ยังไม่ได้อ้อขอสิ่งใดในนามของเรา จงคู่อ้อขอเถิดแล้วจะได้ เพื่อความชื่นชมยินดีของท่านจะมีเต็มเปี่ยม

“เราได้ชนะโลกคุณยาแล้ว”

²⁵ “เราพูดเรื่องนี้กับพวกท่าน โดยใช้เรื่องเปรียบเทียบ แต่อีกไม่นานเราจะพูดกับท่านโดยไม่ใช้เรื่อง

เปรียบเทียบอีก แต่จะบอกท่านถึงเรื่องพระบิดา
อย่างแจ่มแจ้ง ²⁶ ในวันนี้พวกท่านจะขอคู่อ้อใน
นามของเรา แต่เราจะไม่บอกท่านว่าเราจะอ้อนวอน
พระบิดาเพื่อท่าน ²⁷ เพราะว่าพระบิดาเองก็ทรงรัก
พวกท่าน เพราะท่านรักเราและเชื่อว่าเรามาจาก
อัลลอฮ์ ²⁸ เรามาจากพระบิดาและเข้ามาในโลก
คุณยาแล้ว ขณะนี้เรากำลังจะไปจากโลกคุณยา
นี้และกลับไปหาพระบิดาอีก”

²⁹ พวกสาวกของอีซากล่าวว่า “คูสิท่านกล่าวกับ
เราอย่างแจ่มแจ้ง ไม่ได้ใช้เรื่องเปรียบเทียบแล้ว
³⁰ ตอนนี้พวกข้าพเจ้ารู้แล้วว่าท่านทราบทุกสิ่ง และ
ไม่จำเป็นที่ใครจะถามท่านอีก เพราะเหตุนี้พวก
ข้าพเจ้าจึงเชื่อว่าท่านมาจากอัลลอฮ์” ³¹ อีซาตอบ
พวกเขาว่า “ตอนนี้พวกท่านเชื่อแล้วหรือ? ³² คูสิ วัน
นั้นจะมาถึง อันที่จริงก็มาถึงแล้ว ที่พวกท่านจะต้อง
กระจัดกระจายไปยังที่อยู่ของท่านแต่ละคนและจะ
ทิ้งเราไว้คนเดียว แต่เราไม่ได้อยู่คนเดียว เพราะ
พระบิดาทรงอยู่กับเรา ³³ เราบอกเรื่องนี้กับพวก

.....

ท่าน เพื่อท่านจะได้มีสันติสุขในเรา ในโลกคุณขานี้
 ท่านจะประสบความทุกข์ยาก แต่จงมีใจกล้าเถิด
 เพราะว่าเราได้ชนะโลกคุณขานี้แล้ว”

คำขอคู่อ้อของอิซา

¹ เมื่ออิซากล่าวอย่างนั้นแล้ว ท่านก็หงนหน้าขึ้น
 คูฟ้าและกล่าวว่า “ข้าแต่อัลลอฮฺผู้ทรงเป็นพระบิดา
 ถึงเวลาแล้ว ขอโปรดให้อัล-มะซีฮฺผู้เป็นที่รักยิ่งของ
 พระองค์ได้รับเกียรติ เพื่อข้าพระองค์จะได้ถวาย
 พระเกียรติแด่พระองค์ ² ดังที่พระองค์โปรดให้
 อัล-มะซีฮฺผู้เป็นที่รักยิ่งมีอำนาจเหนือมนุษย์ทั้งสิ้น
 เพื่อให้ข้าพระองค์ประทานชีวิตนิรันดร์แก่คนที่
 พระองค์ทรงมอบแก่ข้าพระองค์นั้น ³ และนี่แหละ
 คือชีวิตนิรันดร์ คือการที่พวกเขารู้จักพระองค์
 พระเจ้าเที่ยงแท้ผู้ทรงเอกะ และรู้จักอิซา อัล-มะซีฮฺ
 ที่พระองค์ทรงส่งมา ⁴ ข้าพระองค์ถวายพระเกียรติ
 แด่พระองค์ในโลกคุณยานี้ เพราะข้าพระองค์ทำ
 งานที่พระองค์ทรงให้ข้าพระองค์ทำนั้นสำเร็จแล้ว
⁵ บัดนี้ข้าแต่อัลลอฮฺผู้ทรงเป็นพระบิดา ขอโปรดให้
 ข้าพระองค์ได้รับเกียรติต่อพระพักตร์ของพระองค์
 คือเกียรติที่ข้าพระองค์มีร่วมกับพระองค์ก่อนที่โลก

คุณานี้เกิดขึ้น

⁶ “ข้าพระองค์กล้าแดงพระนามของพระองค์ แก่บรรดาคนที่พระองค์ประทานแก่ข้าพระองค์จากโลกคุณยา คนเหล่านั้นเป็นของพระองค์แล้ว และพระองค์ประทานพวกเขาแก่ข้าพระองค์ และเขาได้ปฏิบัติตามพระคำรัสของพระองค์แล้ว ⁷ บัดนี้พวกเขาเห็นว่าทุกสิ่ง^{ที่}ที่พระองค์ประทานแก่ข้าพระองค์นั้นมาจากพระองค์ ⁸ เพราะว่าพระคำรัสที่พระองค์ตรัสแก่ข้าพระองค์นั้น ข้าพระองค์ให้พวกเขาแล้วและเขาจับไว้ และรู้แน่ว่าข้าพระองค์มาจากพระองค์ และเชื่อแล้วว่าพระองค์ทรงส่งข้าพระองค์มา ⁹ ข้าพระองค์ขอดูอาห์เพื่อพวกเขา ข้าพระองค์ไม่ได้ขอดูอาห์เพื่อโลกคุณยา แต่เพื่อคนเหล่านั้นที่พระองค์ประทานแก่ข้าพระองค์ เพราะว่าเขาเป็นของพระองค์ ¹⁰ ทุกคนที่เป็นของข้าพระองค์ก็เป็นของพระองค์ และทุกคนที่เป็นของพระองค์ก็เป็นของข้าพระองค์ และพวกเขาทำให้ข้าพระองค์ได้รับเกียรติ ¹¹ บัดนี้ข้าพระองค์จะไม่อยู่ในโลกคุณยา

นี่อีกแล้ว แต่พวกเขายังอยู่ในโลกคุณยานี้
 ข้าพระองค์กำลังจะไปหาพระองค์ ข้าแต่พระบิดา
 ผู้บริสุทธิ ขอพระองค์ทรงคุ้มครองบรรดาคนที่
 พระองค์ประทานแก่ข้าพระองค์ไว้โดยพระนาม
 ของพระองค์ เพื่อเขาจะเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน
 เหมือนอย่างข้าพระองค์เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันกับ
 พระองค์ ¹²เมื่อข้าพระองค์ยังอยู่กับพวกเขา
 ข้าพระองค์ก็คุ้มครองพวกเขา ผู้ซึ่งพระองค์
 ประทานแก่ข้าพระองค์ไว้โดยพระนามของ
 พระองค์ ข้าพระองค์ปกป้องพวกเขาไว้ และไม่มี
 ใครในพวกเขาพินาศยกเว้นคนเดียวที่ต้องพินาศ
 เพื่อให้เป็นจริงตามข้อคัมภีร์บริสุทธิ ¹³แต่บัดนี้
 ข้าพระองค์กำลังจะไปหาพระองค์ ข้าพระองค์
 กล่าวถึงเรื่องเหล่านี้ขณะที่ยังอยู่ในโลกคุณยา เพื่อ
 ให้พวกเขาได้รับความชื่นชมยินดีของข้าพระองค์
 อย่างเต็มเปี่ยม ¹⁴ข้าพระองค์มอบพระคำรัสของ
 พระองค์ให้แก่พวกเขาแล้ว และโลกคุณยานี้เกลียด
 ชังเขา เพราะเขาไม่ใช่ของโลกคุณยา เหมือนอย่าง

ที่เข้าพระองค์ไม่ใช่ของโลกคนยา ¹⁵ เข้าพระองค์ไม่ได้ขอให้พระองค์เอาพวกเขาออกไปจากโลกคนยา แต่ขอให้ปกป้องเขาไว้ให้พ้นจากอิบลิส ¹⁶ พวกเขาไม่ใช่ของโลกคนยา เหมือนอย่างที่เขาเข้าพระองค์ไม่ใช่ของโลกคนยา ¹⁷ ขอทรงแยกพวกเขาให้บริสุทธิ์ด้วยสังฆกรรม พระคำรัสของพระองค์เป็นสังฆกรรม ¹⁸ พระองค์ทรงส่งข้าพระองค์มาในโลกคนยาอย่างไร ข้าพระองค์ก็ส่งพวกเขาไปในโลกคนยาอย่างนั้น ¹⁹ ข้าพระองค์แยกตัวให้บริสุทธิ์เพราะเห็นแก่เขาทั้งหลาย เพื่อให้เขารับการแยกให้บริสุทธิ์ด้วยสังฆกรรม

²⁰ “ข้าพระองค์ไม่ได้ขอคุณอาห์เพื่อคนเหล่านี้พวกเขาเดียว แต่เพื่อทุกคนที่ศรัทธาในข้าพระองค์ผ่านถ้อยคำของพวกเขา ²¹ เพื่อพวกเขาจะได้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ดังเช่นพระองค์ผู้เป็นพระบิดาทรงอยู่ในข้าพระองค์และข้าพระองค์ในพระองค์ เพื่อพวกเขาจะได้อยู่ในพระองค์และในข้าพระองค์ด้วย เพื่อโลกคนยาจะได้เชื่อว่าพระองค์ทรงส่งข้าพระองค์

มา ²² เกียรติซึ่งพระองค์ประทานแก่ข้าพระองค์
 นั้น ข้าพระองค์มอบให้แก่พวกเขา เพื่อพวกเขา
 จะได้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ดังเช่นพระองค์กับ
 ข้าพระองค์ ²³ ข้าพระองค์อยู่ในพวกเขาและ
 พระองค์ทรงอยู่ในข้าพระองค์ เพื่อพวกเขาจะได้
 เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันอย่างสมบูรณ์ เพื่อโลก
 คุณยาจะได้รู้ว่าพระองค์ทรงส่งข้าพระองค์มา และ
 พระองค์ทรงรักพวกเขาเหมือนอย่างທີ່พระองค์ทรง
 รักข้าพระองค์ ²⁴ ข้าแต่พระบิดา ข้าพระองค์
 ปราบณาให้คนเหล่านั้นที่พระองค์ประทานแก่
 ข้าพระองค์ อยู่กับข้าพระองค์ในที่ที่ข้าพระองค์อยู่
 นั้น เพื่อพวกเขาจะได้เห็นสง่าราศีของข้าพระองค์
 ซึ่งพระองค์ประทานแก่ข้าพระองค์ เพราะพระองค์
 ทรงรักข้าพระองค์ก่อนที่โลกคุณยานี้เกิดขึ้น
²⁵ ข้าแต่พระบิดาผู้ทรงธรรม โลกคุณยานี้ไม่รู้จัก
 พระองค์ แต่ข้าพระองค์รู้จักพระองค์ และคนเหล่านี้
 นี้รู้ว่าพระองค์ทรงส่งข้าพระองค์มา ²⁶ ข้าพระองค์
 ทำให้พวกเขารู้จักพระนามของพระองค์ และจะทำ

.....

อย่างนี้ต่อไป เพื่อความรักที่พระองค์ทรงรัก
 ข้าพระองค์นั้นจะอยู่ในเขา และข้าพระองค์อยู่ใน
 เขา”

การทรยศและการจับกุมอีซา

¹เมื่ออีซากล่าวอย่างนี้แล้ว ท่านก็ออกไปกับพวกสาวกของท่าน ข้ามห้วยจิดโรนไปยังสวนแห่งหนึ่ง ท่านเข้าไปในสวนนั้นกับพวกสาวก ²ยูดาสคนที่จะทรยศท่านก็รู้จักสวนนั้นด้วย เพราะว่าอีซากับพวกสาวกเคยมาพบกันที่นั่นบ่อยๆ ³ยูดาสนำพวกทหารโรมันกับเจ้าหน้าที่มาจากพวกผู้นำทางศาสนาและพวกฟาริสี พวกเขาถือตะเกียง คบไฟ และอาวุธไปที่นั่นด้วย ⁴อีซาทราบทุกสิ่งที่จะเกิดขึ้นกับท่าน ท่านจึงออกไปถามเขาว่า “พวกท่านมาหาใคร?” ⁵เขาตอบท่านว่า “มาหาอีซาชาวนาซาเร็ธ” อีซาตอบพวกเขาว่า “เราเป็นผู้นั้น” ยูดาสคนที่จะทรยศท่านก็ยืนอยู่กับคนเหล่านั้น ⁶เมื่อท่านกล่าวกับพวกเขาว่า “เราเป็นผู้นั้น” เขาก็ถอยหลังและล้มลงที่ดิน ⁷ท่านถามเขาอีกว่า “พวกท่านมาหาใคร?” เขาตอบว่า “มาหาอีซาชาวนาซาเร็ธ” ⁸อีซาตอบว่า “เราบอกท่านแล้วว่าเราเป็นผู้นั้น ถ้าท่านตามหาเราก็จง

ปล่อยคนเหล่านี้ไปเถิด” ⁹ ทั้งนี้เพื่อให้เป็นจริงตามถ้อยคำที่ท่านกล่าวว่า “คนเหล่านั้นซึ่งพระองค์ประทานแก่ข้าพระองค์ไม่ได้เสียไปสักคนเดียว” ¹⁰ ซีโมนเปโตรมีคาบจึงชักออกพันทาสคนหนึ่งของพวกเขาผู้นำทางศาสนาถูกหุ้ข้างขวาขาด ทาสคนนั้นชื่อมัลคัส ¹¹ อีซากล่าวกับเปโตรว่า “จงเอาดาบใส่ฝักเสียบ เราจะไม่รับความทรมานนี้ ที่อัลลอฮฺประทานแก่เราหรือ?”

อีซาขณะอยู่ต่อหน้าหัวหน้าทางศาสนา

¹² พวกเขาพลทหารกับนายทหารและเจ้าหน้าที่ของพวกเขาขาศูติ จึงจับอีซามัดไว้ ¹³ แล้วพาท่านไปหาอันนาสก่อน เพราะอันนาสเป็นพ่อตาของคาซาฟาส ซึ่งเป็นหัวหน้าทางศาสนาในปีนั้น ¹⁴ คาซาฟาสคนนี้แหละที่แนะนำพวกเขาขาศูติว่า ควรให้คนหนึ่งตายแทนประชาชน

เปโตรปฏิเสธอีซา

¹⁵ ซีโมนเปโตรกับสาวกอีกคนหนึ่งติดตามอีซา

ไป แต่เพราะสาวกคนนั้นรู้จักกับหัวหน้าทางศาสนา เขาจึงเข้าไปกับอีซาจนถึงลานบ้านของหัวหน้าทางศาสนา¹⁶ แต่เปโตรยืนอยู่ข้างนอกริมประตู สาวกอีกคนหนึ่งนั้นที่รู้จักกับหัวหน้าทางศาสนาจึงออกไปพบกับหญิงที่เฝ้าประตู แล้วพาเปโตรเข้าไป¹⁷ ผู้หญิงคนที่เฝ้าประตูถามเปโตรว่า “ท่านก็เป็นคนหนึ่งในพวกสาวกของคนนั้นด้วยไม่ใช่หรือ?” เขาตอบว่า “ไม่ใช่”¹⁸ พวกเขาตาสกับเจ้าหน้าที่ที่ยืนอยู่ที่นั่น เอาถ่านมาก่อไฟเพราะอากาศหนาว แล้วก็ยื่นผิงไฟกัน เปโตรก็ยื่นผิงไฟอยู่กับเขาด้วย

หัวหน้าทางศาสนาสอบสวนอีซา

¹⁹ หัวหน้าทางศาสนาก็ถามอีซาถึงพวกสาวกของท่านและคำสอนของท่าน ²⁰ อีซาตอบเขาว่า “เรากล่าวให้ทุกคนฟังโดยเปิดเผย เราสั่งสอนเสมอทั้งในธรรมศาลาและในบริเวณพระวิหารที่พวกเขาสูติเคยชุมนุมกัน เราไม่ได้สอนสิ่งใดอย่างลับๆ เลย

²¹ ท่านถามเราทำไม? จงถามคนที่ฟังเราว่า เราพูดอะไรกับพวกเขา เขารู้ว่าเราสอนอะไร” ²² เมื่ออีซากล่าวอย่างนั้นแล้ว เจ้าหน้าทีคนหนึ่งที่ยืนอยู่ที่นั่นก็ตอบหน้าท่านแล้วพูดว่า “เจ้าตอบหัวหน้าทางศาสนาอย่างนั้นหรือ?” ²³ อีซาตอบเขาว่า “ถ้าเราพูดผิดก็จงเป็นพยานในสิ่งที่ผิดนั้น แต่ถ้าเราพูดถูก ท่านตอบเราทำไม?” ²⁴ อันนาสจึงให้พาอีซาซึ่งถูกมัดอยู่ไปหาคาซาฟาสหัวหน้าทางศาสนา

เปโตรปฏิเสธอีซาอีก

²⁵ ขณะนั้นซีโมนเปโตรกำลังยืนผิงไฟอยู่ คนพวกนั้นถามเปโตรว่า “เจ้าก็เป็นสาวกของคนนั้นด้วยไม่ใช่หรือ?” เปโตรปฏิเสธว่า “ไม่ใช่” ²⁶ ทาสคนหนึ่งของหัวหน้าทางศาสนา ซึ่งเป็นญาติกับคนที่เปโตรฟันหูขาดก็ถามว่า “ข้าเห็นเจ้ากับคนนั้นในสวนไม่ใช่หรือ?” ²⁷ เปโตรปฏิเสธอีกครั้งหนึ่ง และในทันใดนั้นไถ่ก็ขึ้น

อิซาขณะอยู่ต่อหน้าปีลาต

²⁸ แล้วพวกเขา ก็พาอิซาออกจากบ้านของ
 คาซาฟาสไปยังวังของเจ้าเมือง ขณะนั้นเป็นเวลา
 เช้าตรู่ พวกเขาเองไม่ได้เข้าไปในวังของเจ้าเมือง
 นั้น เพื่อไม่ให้เป็นมลทินและจะได้กินปัสกาได้
²⁹ ปีลาตจึงออกมาหาพวกเขา แล้วถามว่า “พวกท่าน
 มีเรื่องอะไรมาฟ้องคนนี้?” ³⁰ พวกเขาตอบท่านว่า
 “ถ้าเขาไม่ใช่ผู้ร้าย เราก็คงจะไม่มอบตัวเขาไว้กับ
 ท่าน” ³¹ ปีลาตกล่าวกับเขาว่า “พวกท่านจงเอาคนนี้
 ไปพิพากษาตามกฎหมายของท่านเถิด” พวกเขาฮูดิ
 จึงเรียนท่านว่า “กฎหมายห้ามเราประหารชีวิตใคร”
³² ทั้งนี้เพื่อให้เป็นจริงตามถ้อยคำของอิซาที่กล่าวไว้
 ว่าท่านจะเสียชีวิตอย่างไร

³³ ปีลาตจึงเข้าไปในวังของเจ้าเมืองอีก และ
 เรียกอิซามาแล้วถามว่า “เจ้าเป็นกษัตริย์ของพวก
 ยาฮูดิหรือ?” ³⁴ อิซาตอบว่า “ท่านถามอย่างนั้นตาม
 ความเข้าใจของท่านเอง หรือว่าคนอื่นบอกท่านถึง

เรื่องของเรา?” ³⁵ปีลาตตอบว่า “เราเป็นยาฮูดีหรือ? ประชาธิของเจ้าเองและพวกผู้นำทางศาสนามอบเจ้าไว้กับเรา เจ้าทำผิดอะไร?” ³⁶อีซาตอบว่า “ราชอำนาจของเราไม่ได้เป็นของโลกคนุยานี้ ถ้าราชอำนาจของเรามาจากโลกคนุยานี้ คนของเราก็คงจะต่อสู้ไม่ให้เราถูกมอบไว้ในมือของพวกยาฮูดี แต่ราชอำนาจของเราไม่ได้มาจากโลกคนุยานี้” ³⁷ปีลาตจึงพูดกับอีซาว่า “ถ้าอย่างนั้นเจ้าก็เป็นกษัตริย์นะซี” อีซาตอบว่า “ท่านพูดว่าเราเป็นกษัตริย์ เพราะเหตุนี้เราจึงเกิดมาและเข้ามาในโลกคนุยา เพื่อบอกถึงสังฆธรรม ทุกคนที่อยู่ฝ่ายสังฆธรรมก็ฟังเสียงของเรา” ³⁸ปีลาตจึงถามว่า “สังฆธรรมคืออะไร?”

อีซาถูกพิพากษาให้ประหารชีวิต

เมื่อถามอย่างนั้นแล้วปีลาตก็ออกไปหาพวกยาฮูดีอีก และบอกเขาว่า “เรายังไม่เห็นว่าคนนี้มีผิดคิด ³⁹แต่พวกท่านมีธรรมเนียมให้เราปล่อยคนหนึ่งให้

.....

แก่ท่านในเทศกาลปีศาจ ท่านอยากให้เราปล่อย
กษัตริย์ของพวกเขาสู่อิเหน่ไหม?”⁴⁰ พวกเขาจึงตอบว่า
“อย่าปล่อยคนนี้ แต่ให้ปล่อยบารับบัสแทน”
บารับบัสเป็นผู้ก่อการร้าย

¹ปีลาตจึงให้เอาอีซาไปโบยตี ²และพวกทหารก็เอาหนามสานเป็นมงกุฏสวมศีรษะของท่าน และให้ท่านสวมเสื้อสีม่วง ³แล้วพวกเขาที่มาหาท่านพูดว่า “ข้าแต่กษัตริย์ของยิว ขอทรงพระเจริญ” แล้วพวกเขาก็ตบหน้าท่าน ⁴ปีลาตก็ออกไปอีกและกล่าวกับพวกเขาว่า “นี่แน่ะ เราพาเขาออกมาออบให้พวกท่าน เพื่อให้พวกท่านรู้ว่าเราไม่พบความผิดอะไรในตัวเขาเลย” ⁵อีซาจึงออกมา สวมมงกุฏทำด้วยหนามและสวมเสื้อสีม่วง ปีลาตกล่าวกับพวกเขาว่า “เขาอยู่ที่นั่นแล้ว” ⁶เมื่อพวกผู้นำทางศาสนาและพวกเจ้าหน้าที่เห็นท่าน พวกเขาก็ร้องอ้ออิงว่า “ตรึงเขาเสีย ตรึงเขาเสีย” ปีลาตกล่าวกับเขาว่า “พวกท่านจงพาเขาไปตรึงเอาเอง เพราะเราไม่เห็นว่าเขามีความผิดเลย” ⁷พวกยิวก็ตอบปีลาตว่า “เรามีกฎหมาย และตามกฎหมายนั้นนะ เขาสมควรตาย เพราะเขาคึงตัวเป็นผู้เท่าเทียมกับอัลลอฮ์” ⁸เมื่อปีลาตได้ยินอย่างนั้นเขาก็ตกใจกลัวมากขึ้น ⁹เขาเข้าไปในวังของเจ้าเมืองอีกและถามอีซาว่า “เจ้ามาจาก

ไหน?” แต่อีซาไม่ตอบอะไร ¹⁰ปีลาตจึงถามอีกว่า “เจ้าจะไม่พูดกับเราหรือ? เจ้าไม่รู้หรือว่าเรามีอำนาจที่จะปล่อยหรือตรึงเจ้าที่กางเขนก็ได้?”

¹¹อีซาตอบว่า “ท่านจะไม่มีอำนาจเหนือเรานอกจากเบื้องบนจะประทานให้แก่ท่าน เพราะเหตุนี้คนที่มอบเราไว้กับท่านจึงมีความผิดมากกว่าท่าน”

¹²ตั้งแต่นั้นปีลาตก็หาโอกาสที่จะปล่อยอีซา แต่พวกยิวขู่วางข้ออ้างว่า “ถ้าท่านปล่อยชายคนนี้ ท่านก็ไม่ใช่มิตรของซีซาร์ ทุกคนที่ตั้งตัวเป็นกษัตริย์ก็ต่อต้านซีซาร์” ¹³เมื่อปีลาตได้ยินอย่างนั้น

เขาจึงพาอีซาออกมา แล้วนั่งบัลลังก์พิพากษาตรงที่ที่เรียกว่า ลานปูศิลา ภาษาฮีบรูเรียกว่า กัมบาธา

¹⁴วันนั้นเป็นวันเตรียมปีสกา เวลาประมาณเที่ยง เขาพูดกับพวกยิวว่า “นี่คือกษัตริย์ของพวกท่าน”

¹⁵พวกยิวขู่วางข้ออ้างว่า “เอามันไป เอามันไป เอาไปตรึงที่กางเขน” ปีลาตพูดกับพวกเขาว่า “จะให้เราตรึงกษัตริย์ของพวกท่านหรือ?” พวกผู้นำทางศาสนาตอบว่า “เราไม่มีกษัตริย์อื่นนอกจากซีซาร์”

¹⁶ แล้วปีลาตก็มอบอีซาให้พวกเขานำไปตรึงที่
 กางเขน

การตรึงอีซาที่กางเขน

พวกทหารจึงพาอีซาไป ¹⁷ และท่านได้แบก
 กางเขนของท่านไปยังที่ที่เรียกว่า กะโหลกศีรษะ
 ภาษาฮีบรูเรียกว่า กลโกธา ¹⁸ ที่นั่นพวกเขาตรึงอีซา
 ไว้ที่กางเขนพร้อมกับชายอีกสองคน คนละข้าง
 โดยที่ท่านอยู่ตรงกลาง ¹⁹ ปีลาตให้เขียนป้ายติดไว้
 บนกางเขนอ่านว่า “อีซาชาวนาซาเร็ธกษัตริย์ของ
 ยาฮูดี” ²⁰ พวกยาฮูดีจำนวนมากได้อ่านป้ายนี้ เพราะ
 ที่ที่เขตรึงอีซานั้นอยู่ใกล้กับกรุง ปายนั้นเขียนเป็น
 ภาษาฮีบรู ภาษาลาติน และภาษากรีก ²¹ พวกผู้นำ
 ทางศาสนาของพวกยาฮูดีจึงเรียนปีลาตว่า “อย่า
 เขียนว่า ‘กษัตริย์ของยาฮูดี’ แต่เขียนว่า ‘คนนี้บอก
 ว่า ‘เราเป็นกษัตริย์ของยาฮูดี’ ” ²² ปีลาตตอบว่า
 “อะไรที่เราเขียนแล้วก็แล้วไป”

²³ เมื่อพวกทหารตรึงอีซาไว้ที่กางเขนแล้ว พวก

เขาก็เอาเสื้อของท่านมาแบ่งออกเป็นสี่ส่วน ให้
 ทหารคนละส่วน เว้นแต่เสื้อชั้นใน เสื้อชั้นในนั้น
 ไม่มีตะเข็บ ทอเป็นผืนเดียวตลอด ²⁴ เพราะฉะนั้น
 พวกเขาจึงปรึกษากันว่า “เราอย่าฉีกแบ่งกันเลย แต่
 ให้เราจับฉลากกัน จะได้ว่าใครจะได้เป็นเจ้าของ”
 ทั้งนี้เพื่อให้เป็นจริงตามข้อคัมภีร์บริสุทธิที่ว่า

“เขาเอาเสื้อผ้าของข้าพระองค์มาแบ่งกัน
 ส่วนเครื่องนุ่งห่มของข้าพระองค์นั้น
 เขาก็จับฉลากกัน”

พวกทหารก็ทำกันอย่างนี้ ²⁵ ส่วนคนที่ยืนอยู่ข้าง
 ทางขวาของอีซานั้นมีมารดา กับน้ำสาวของท่าน
 มัรยัมภรรยาของเคล โอบีส และมัรยัมชาวมักดาลา
²⁶ เมื่ออีซาเห็นมารดาของท่าน และสาวกคนที่ท่าน
 รักยืนอยู่ใกล้ๆ ท่านจึงกล่าวกับมารดาของท่านว่า
 “แม่ครับ รับเขาเป็นลูกด้วย” ²⁷ แล้วท่านก็กล่าวกับ
 สาวกคนนั้นว่า “รับนางเป็นแม่ด้วย” แล้วสาวกคน
 นั้นก็รับมารดาของท่านมาอยู่ในบ้านของตนตั้งแต่นั้นมา

การเสียชีวิตของอีซา

²⁸ หลังจากนั้นอีซาก็ทราบว่าการสำเร็จแล้ว และเพื่อให้เป็นจริงตามข้อคำภีร์บริสุทธิ ท่านจึงกล่าวว่า “เรากระหายน้ำ” ²⁹ ที่นั่นมีภาชนะใส่น้ำองุ่นหมักวางอยู่ พวกเขาจึงเอาฟองน้ำชุบน้ำองุ่นหมักนั้นใส่ปลายกิ่งไม้หุสขขึ้นให้ถึงริมฝีปากของท่าน ³⁰ เมื่ออีซารับน้ำองุ่นหมักแล้ว ท่านจึงกล่าวว่า “สำเร็จแล้ว” และกัมศิระยะลงเสียชีวิต

เขาแทงสี่ข้างของอีซา

³¹ วันนั้นเป็นวันเตรียม พวกเขาอุตีจึงขอปีลาตให้ทูลหาของคนที่ถูกตรึงให้หักและยกศพออกไปเพื่อไม่ให้ศพค้างอยู่ที่กางเขนในวันบริสุทธิ (เพราะวันบริสุทธินั้นเป็นวันใหญ่) ³² ดังนั้น พวกทหารจึงมาทูลหาของคนแรกและหาของอีกคนที่ถูกตรึงอยู่กับท่าน ³³ แต่เมื่อมาถึงอีซาและเห็นว่าท่านเสียชีวิตแล้ว พวกเขาจึงไม่ได้ทูลหาของท่าน ³⁴ แต่ทหารคนหนึ่งเอาทวนแทงที่สี่ข้างของท่าน และเลือดกับน้ำก็

ไหลออกมาทันที ³⁵ คนที่เห็นเหตุการณ์ได้เล่าว่าเขาเห็นอะไร โดยเรื่องที่เขาเล่านั้นเป็นความจริง และเขาก็รู้ว่าเขาพูดความจริง เขาเล่าให้ฟังเพื่อพวกท่านจะได้ศรัทธา ³⁶ เพราะสิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นเพื่อให้เป็นจริงตามข้อคัมภีร์บริสุทธฺ์ที่ว่า “กระดุกของท่านจะไม่หักสักรั้งเดียว” ³⁷ และยังมีข้อคัมภีร์บริสุทธฺ์อีกข้อหนึ่งเขียนว่า “พวกเขาจะมองดูท่านผู้ที่เขาแทง”

การฝังศพของอีซา

³⁸ หลังจากนั้น ยูสุฟจากอาริมาเธียซึ่งเป็นสาวกลับๆ ของอีซา เนื่องจากกลัวพวกยาฮูดี ก็มาขอศพของอีซาจากปีลาต และปีลาตก็อนุญาต ยูสุฟจึงมาเชิญศพของท่านไป ³⁹ นิโคเดมัสคนที่ตอนแรกเคยไปหาท่านในเวลากลางคืนนั้นก็มา เขานำเครื่องหอมผสมคือมดยอบกับกฤษณาหนักประมาณสามสิบกิโลกรัมมาด้วย ⁴⁰ เขาทั้งสองเชิญศพของอีซามาแล้วเอาผ้าปานกับเครื่องหอมพันศพนั้นตามธรรมเนียมฝังศพของพวกยาฮูดี ⁴¹ ในบริเวณที่ท่านถูก

.....

ครั้งนั้นมีสวนแห่งหนึ่ง ในสวนนั้นมีกุโบรใหม่ที่
 ยังไม่ได้ฝังศพใครเลย ⁴² เนื่องจากวันนั้นเป็นวัน
 เตรียมของพวกยาฮูดีและเพราะกุโบรนั้นอยู่ใกล้
 เขาจึงบรรจุศพของอีซาไว้ที่นั่น

การฟื้นคืนจากความตาย

¹ วันอาทิตย์เวลาเช้ามีด มัธยมชาวมักดาลามาถึง
 กุโบรและเห็นว่าหินที่ปิดปากกุโบรนั้นถูกยกออกไป
 ไปแล้ว ² นางจึงวิ่งไปหาซีโมนเปโตรกับสาวกอีก
 คนหนึ่งที่อิชารักนั้นและพูดกับพวกเขาว่า “เขาเอา
 ท่านผู้เป็นเจ้านายออกไปจากกุโบรแล้ว และเราก็
 ‘ไม่รู้ว่าเขาเอาท่านไปไว้ที่ไหน’” ³ เปโตรจึงออกไป
 ที่กุโบรกับสาวกคนนั้น ⁴ ทั้งสองคนวิ่งไป แต่สาวก
 คนนั้นวิ่งเร็วกว่าเปโตร จึงมาถึงกุโบรก่อน ⁵ เขาก็
 ลงมองดูเห็นผ้าปูนางอยู่ แต่ไม่ได้เข้าไปข้างใน
⁶ ซีโมนเปโตรตามมาถึงภายหลัง แล้วเข้าไปใน
 กุโบรเห็นผ้าปูนางอยู่ ⁷ ส่วนผ้าพันศีรษะของท่าน
 ไม่ได้วางอยู่กับผ้าอื่น แต่พับไว้ต่างหาก ⁸ แล้วสาวก
 คนนั้นที่มาถึงก่อนก็ตามเข้าไปข้างในด้วย เขาเห็น
 และเชื่อ ⁹ (ขณะนั้นเขายังไม่เข้าใจข้อกัมภีร์บริสุทธิ
 ที่เขียนไว้ว่าท่านจะต้องฟื้นคืนจากความตาย)
¹⁰ แล้วสาวกทั้งสองก็กลับไปยังบ้านของตน

การปรากฏแก่มัรยัมชาวมักดาลา

¹¹ ส่วนมัรยัมยังยืนร้องไห้อยู่นอกกุโบร ขณะที
 ร้องไห้อยู่นางก็มองลงมองเข้าไปในกุโบร ¹² เห็น
 มะลาอิกะฮ์สององค์สวมเสื้อขาวนั่งอยู่ที่ที่เขาวาง
 ศพของอีซา องค์หนึ่งอยู่ข้างศีรษะ อีกองค์หนึ่งอยู่
 ข้างเท้า ¹³ มะลาอิกะฮ์ทั้งสองพูดกับมัรยัมว่า “หญิง
 เอ๋ย ร้องไห้ทำไม?” นางตอบว่า “เพราะเขาเอาท่าน
 ผู้เป็นเจ้านายของข้าพเจ้าไป และข้าพเจ้าไม่ทราบ
 ว่าเอาไปไว้ที่ไหน” ¹⁴ เมื่อมัรยัมพูดอย่างนั้นแล้ว ก็
 หันกลับมาและเห็นอีซาอื่นอยู่ แต่ไม่ทราบว่า
 ท่าน ¹⁵ อีซาถามนางว่า “หญิงเอ๋ย ร้องไห้ทำไม?
 ตามหาใคร?” มัรยัมเข้าใจว่าท่านเป็นคนทำสวนจึง
 ตอบว่า “นายเจ้าข้า ถ้านายเอาอีซาไป ขอบอกให้
 ดิฉันรู้ว่าเอาท่านไปไว้ที่ไหน ดิฉันจะได้รับท่าน
 ไป” ¹⁶ อีซาพูดกับนางว่า “มัรยัมเอ๋ย” มัรยัมจึงหัน
 มาตอบท่านเป็นภาษาฮีบรูว่า “รับโปนี่” (ซึ่ง
 แปลว่า ท่านอาจารย์) ¹⁷ อีซาพูดกับนางอีกว่า

“อย่าหวังเหนี่ยวเราไว้ เพราะเรายังไม่ได้กลับไปหาพระบิดาของเรา จงไปหาพวกพี่น้องของเรา และบอกเขาว่าเรากำลังจะกลับไปหาพระบิดาของเราและพระบิดาของพวกท่าน ไปหาพระเจ้าของเราและพระเจ้าของพวกท่าน” ¹⁸ มัธยัมชามักดาลาจึงไปบอกพวกสาวกว่า “ข้าพเจ้าเห็นท่านผู้เป็นเจ้านายแล้ว” และนางก็เล่าให้พวกเขาฟังว่าท่านพูดอย่างไรกับนาง

การปรากฏแก่พวกสาวก

¹⁹ คำวันนั้นซึ่งเป็นวันอาทิตย์ เมื่อสาวกปิดประตูห้องที่พวกเขาอยู่เพราะกลัวพวกยาฮูดี อีซาก็เข้ามาและยืนอยู่ท่ามกลางพวกเขาแล้วว่า “อัสลามมูออลัยกุม” ²⁰ เมื่อท่านกล่าวอย่างนั้นแล้ว ท่านก็ให้เขาดูที่มือและสีข้างของท่าน เมื่อพวกสาวกเห็นท่านผู้เป็นเจ้านายแล้วต่างก็มีความยินดียิ่งนัก ²¹ อีซากล่าวกับเขาอีกว่า “อัสลามมูออลัยกุม อัลลอฮฺทรงส่งเรามาอย่างไร เราก็จ้างพวกท่านไป

อย่างนั้น” ²² เมื่อท่านกล่าวอย่างนั้นแล้วจึงระบาย
 ลมหายใจเหนือพวกเขาและกล่าวกับเขาว่า “จง
 รับอัลรุสูลกุดชูเถิด ²³ ถ้าพวกท่านจะอภัยบาปของ
 ใคร บาปของพวกเขาก็จะได้รับการอภัย ถ้าท่านไม่
 อภัยบาปของใคร บาปของพวกเขาก็จะไม่ได้รับ
 การอภัย”

อิซากับโรมัส

²⁴ โรมัสที่เขาเรียกกันว่าแฝดซึ่งเป็นสาวกคนหนึ่ง
 ในสิบสองคนนั้น ไม่ได้อยู่กับพวกเขาเมื่ออิสามา
 ปราบกฏ ²⁵ สาวกคนอื่นๆ จึงบอกโรมัสว่า “เราเห็น
 ท่านผู้เป็นเจ้านายแล้ว” แต่โรมัสตอบพวกเขาว่า
 “ถ้าข้าไม่เห็นรอยตะปูที่มือของท่าน และไม่ได้เอา
 นิ้วของข้าแยงเข้าไปที่รอยตะปูและที่สี่ข้างของท่าน
 แล้ว ข้าจะไม่เชื่อเลย”

²⁶ เมื่อผ่านไปแปดวันแล้ว พวกสาวกของอิสายู่
 ด้วยกันในบ้านนั้นอีกและโรมัสก็อยู่กับพวกเขา
 ด้วย ประตูก็ปิดแล้ว แต่อิสາได้เข้ามาและยืนอยู่

ท่ามกลางเขากล่าวว่า “อัสลามมูออลัยกุม” ²⁷ แล้ว
 ท่านพูดกับโรมัสว่า “เอานิ้วของท่านแยงเข้ามาที่นี้
 คู่มือของเรา และยื่นมือของท่านออกมาค้ำที่
 สี่ข้างของเรา อย่าสงสัยเลย แต่จงเชื่อเถิด” ²⁸ โรมัส
 ตอบท่านว่า “ท่านผู้เป็นเจ้านายของข้าพเจ้า พระเจ้า
 ของข้าพเจ้า” ²⁹ อีซากล่าวกับเขาอีกว่า “เพราะท่าน
 เห็นเราท่านจึงศรัทธาหรือ? คนที่ไม่เห็นเราแต่
 ศรัทธาก็เป็นสุข”

จุดประสงค์ของหนังสือเล่มนี้

³⁰ อีซาได้สำแดงสัญญาณอื่นๆ อีกหลายอย่างต่อ
 หน้าพวกสาวก ซึ่งไม่ได้บันทึกไว้ในหนังสือเล่มนี้
³¹ แต่การที่บันทึกเหตุการณ์เหล่านี้ไว้ ก็เพื่อพวก
 ท่านจะได้ศรัทธาในอีซาว่าเป็นอัล-มะซีฮฺ ผู้เป็นที่
 รักยิ่งของอัลลอฮฺ และเมื่อมีความศรัทธาแล้วท่านก็
 จะมีชีวิตโดยนามของอีซา

การปรากฏแก่สาวกเจ็ดคน

¹ ต่อมาอีซาได้ปรากฏตัวแก่พวกสาวกอีกครั้งหนึ่งที่ทะเลทิเบเรียส เหตุการณ์เป็นดังนี้ ² คือ ซีโมนเปโตร โธมัสที่เรียกว่าแฝด นาธานาเอลชาวบ้านคานาแคว้นกาลิลี บุตรทั้งสองของเศเบดี และสาวกของท่านอีกสองคน กำลังอยู่ด้วยกัน ³ ซีโมนเปโตรบอกพวกเขาว่า “ข้าจะไปจับปลา” พวกเขาจึงพูดกับซีโมนว่า “เราจะไปด้วย” แล้วพวกเขาก็ออกไปลงเรือ แต่คืนนั้นเขาจับปลาไม่ได้เลย

⁴ เมื่อถึงรุ่งเช้า อีซามาขึ้นอยู่ที่ฝั่ง แต่พวกสาวกไม่รู้ว่าเป็นท่าน ⁵ ท่านถามพวกเขาว่า “ลูกเอ๋ย ยังไม่ได้ปลาหรือ?” เขาตอบว่า “ยัง” ⁶ ท่านกล่าวกับพวกเขาว่า “จงทอดอวนลงทางด้านขวาเรือ แล้วจะได้ปลาบ้าง” เขาจึงทอดอวนลงและได้ปลาจำนวนมาก จนลากอวนขึ้นไม่ไหว ⁷ สาวกคนที่อีซารักบอกเปโตรว่า “เป็นอีซาผู้เป็นเจ้านาย” เมื่อเปโตรได้ยินว่าเป็นท่านผู้เป็นเจ้านาย เขาก็หีบเสื่อมาสวม

เพราะถอดเสื้ออยู่ แล้วก็กระโดดลงทะเล⁸ แต่สาวกคนอื่น ๆ นั้นนั่งเรือมาและลากอวนที่ติดปลาเต็มนั้นมาด้วย เพราะพวกเขาอยู่ห่างจากฝั่งไม่มากนัก โกลประมาณหนึ่งร้อยเมตรเท่านั้น

⁹ เมื่อพวกเขาขึ้นมานบนฝั่งก็เห็นขนมปังและปลาปังอยู่บนถ่านที่ติดไฟอยู่¹⁰ อีซากล่าวกับพวกเขาว่า “เอาปลาที่เพิ่งจับได้มาหน่อยสิ”¹¹ ซีโมนเปโตรจึงลงไปในเรือแล้วลากอวนขึ้นฝั่ง อวนนั้นเต็มไปด้วยปลาตัวใหญ่ๆ มีหนึ่งร้อยห้าสิบสามตัว แม้จะมีมากขนาดนั้นอวนก็ไม่ขาด¹² อีซากล่าวกับพวกเขาอีกว่า “มารับประทานอาหารกันเถิด” พวกเขาไม่มีใครกล้าถามท่านว่า “ท่านเป็นใคร?” เพราะพวกเขา รู้อยู่แล้วว่าเป็นท่าน¹³ อีซาเข้ามาหยิบขนมปังและปลาแจกให้พวกเขา¹⁴ นี่เป็นครั้งที่สามที่อีซาได้ปรากฏตัวแก่พวกเขา หลังจากที่ยัลลอสูทรงให้ท่านฟื้นขึ้นจากความตายแล้ว

อิสากับเปโตร

¹⁵ เมื่อรับประทานอาหารเสร็จแล้ว อีซากล่าวกับ ซีโมนเปโตรว่า “ซีโมนบุตรเยเรมีย์ ท่านรักเรามากกว่าสาวกเหล่านี้รักเราหรือเปล่า?” เขาตอบท่านว่า “ใช่ ท่านเจ้าข้า ท่านทราบว่าคุณเจ้ารักท่าน” ท่านจึงสั่งเขาว่า “จงเลี้ยงลูกแกะของเราเถิด” ¹⁶ ท่านกล่าวกับเขารั้งที่สองว่า “ซีโมนบุตรเยเรมีย์ ท่านรักเราหรือเปล่า?” เขาตอบท่านว่า “ใช่ ท่านเจ้าข้า ท่านทราบว่าคุณเจ้ารักท่าน” ท่านสั่งเขาว่า “จงดูแลแกะของเราเถิด” ¹⁷ ท่านกล่าวกับเขารั้งที่สามว่า “ซีโมนบุตรเยเรมีย์ ท่านรักเราหรือเปล่า?” เปโตรเสียใจมากที่ท่านถามเขารั้งที่สามว่า “ท่านรักเราหรือเปล่า?” เขาจึงตอบท่านว่า “ท่านเจ้าข้า ท่านทราบทุกสิ่ง ท่านรู้ดีว่าคุณเจ้ารักท่าน” อีซาจึงสั่งเขาอีกว่า “จงเลี้ยงลูกแกะของเราเถิด” ¹⁸ เราบอกความจริงกับท่านว่า เมื่อท่านยังหนุ่ม ท่านก็คาดเอวของท่านเองและเดินไปไหนๆ ตามที่ท่านปรารถนา แต่

เมื่อแก่แล้ว ท่านจะยื่นมือออกมาแล้วคนอื่นจะมัด
ท่าน และพาท่านไปในที่ที่ท่านไม่ปรารถนาจะไป”
19 (ที่อิสากล่าวอย่างนั้นก็เพื่อชี้ให้เห็นว่าเปโตรจะ
ถวายพระเกียรติแด่อัลลอฮ์ด้วยการตายแบบใด)
เมื่อกล่าวอย่างนั้นแล้ว ท่านจึงพูดกับเปโตรว่า “จง
ตามเรามาเถิด”

อิสากับสาวกที่ท่านรัก

20 เปโตรเหลียวหลังเห็นสาวกคนที่ท่านรักตามมา
(สาวกคนนั้น คือคนที่เอนตัวลงใกล้ท่านขณะรับ
ประทานอาหารและถามว่า “ท่านเจ้าข้า คนที่จะ
ทรยศท่านเป็นใคร?”) 21 เมื่อเปโตรเห็นสาวกคนนั้น
จึงถามอิสาว่า “ท่านเจ้าข้า คนนี้จะเป็นยังไงบ้าง?”
22 อิสากล่าวกับเขาว่า “ถ้าเราอยากให้เขาอยู่นานกว่า
เราจะมา มันเกี่ยวอะไรกับท่าน? จงตามเรามาเถิด”
23 เพราะฉะนั้นคำที่ว่าสาวกคนนั้นจะไม่ตาย จึงถือ
กันไปตามกลางพวกพี่น้อง อิสาก็ไม่ได้กล่าวกับเขา
ว่าสาวกคนนั้นจะไม่ตาย แต่กล่าวว่า “ถ้าเราอยาก

ใ้เขาอยู่จนกว่าเราจะมา มันเกี่ยวอะไรกับท่าน?”

²⁴ สาวกคนนี้แหละที่เป็นคนเล่าและเขียนถึงเรื่องทั้งหมดนี้ และเราทราบว่าเขาเล่าความจริง

²⁵ อีซา ยังได้ทำสิ่งอื่นๆ อีกมากมาย ถ้าจะเขียนให้หมดทุกสิ่ง ข้าพเจ้าคิดว่าแม้ที่ทั้งโลกคุณยากก็ไม่พอที่จะเก็บหนังสือที่จะเขียนนั้น

